Procesul Mihai Eminescu

“Exista agresiuni ale caror efecte persista mult timp (influentind geografia economica, tesutul social si constiinta colectiva)”

Apărarea societății româneşti, a Neamului Românesc, trebuie să primeze împotriva oricui încalcă legea, ORICÂND, fără nici o prescripție (prescripția fiind promulgată de cei ce protejează încălcarea legii, din anumite interese commune cu cei ce au încălcat-o). Infracțiunea împotriva lui Mihai Eminescu este activă şi azi şi totodată împotriva românilor, a conştiinței lor colective şi individuale!

Gheorghe Gavrilă Copil,

Prin atentatul împotriva lui Eminescu s-a început predarea României moderne unor forțe străine

Sfidarea tuturor legilor în martirizarea lui Eminescu

Fiecare lege sfidată, ocolită, ignorată cu bună ştiință în cazul arestării, martirizării şi asasinării lui Eminescu, poate şi trebuie să devină obiectul unei comunicări ştiințifice.

Secolul XIX, secolul XX, secolul XXI, teama de adevăr mai sălăşluieşte în sufletele noastre. Dacă adevărul ar umbri imaginea unor personalități, nu-l rostim. Dacă adevărul ar decoperta chipul luminos al unui martir, nu-l rostim, ca să nu se întunece chipurile răstignitorilor. Pentru că aceştia sunt Regele Carol I, Primul Ministru Ion C. Brătianu, Titu Maiorescu, Petre Carp, parlamentari şi alții. Servicii secrete străine. Oameni politici ai unor imperii. Toți împotriva unei singure persoane. Vina guvernanților români este înafara oricărei îndoieli, dovadă că au ascuns adevărul prin şirul generațiilor, inducînd în eroare cercetători de înaltă clasă ai culturii române. Conştienți de vina lor abominabilă, au avut grijă să nu mărturisească nici în jurnalele personale, nici în scrierile cu caracter public. Dar, în acelaşi timp, au întreținut praful pe care l-au aruncat în ochii opiniei publice, susținând că Eminescu înebunise, apoi, da parcă nebunia nu ar fi fost de ajuns, că suferea de sifilis. Cu aceste două boli, nici o personalitate nu mai avea cum să se reîncadreze în viața socială la nivelul audienței de dinainte de

îmbolnăvire. Nu i se mai acorda nici un credit. Sub acoperirea acestor false boli, reprezentanții statului român din acea vreme, de căte ori Eminescu îşi revenea, atunci când tratamentele distructive, aplicate cu bună ştiință, nu i se mai administrau, uriaşului iubitor de Neam şi de Adevăr i se aplicau din nou tratamentele distructive. Eminescu a fost torturat, iarna se aruncau pe el găleți cu apă rece şi era bătut cu funia. Când în 1889 a acăpat de sub supraveghiere şi din clandestinitate şi-a reluat activitatea de ziarist, serviciile secrete, poliția, au răscolit Bucureştiul, au descoperit locuința în care era, l-au arestat şi a fost trimis pe lumea cealaltă.

În toți aceşti ani a existat un adevărat terorism de stat. S-a manifestat fără dubii în cazul lui Eminescu, dar şi în moartea suspectă a unor apropiați ai lui Eminescu. Terorismul acesta din nefericire şi-a atins scopul şi asupra altor contemporani. Iar cei care bănuiau sau ştiau ceva, români care făceau parte din serviciile secrete ale unor imperii care ocupau o bună parte din pământul românesc, erau prinşi, om lîngă om, între seviciile secrete austro-ungare şi româneşti, care în cazul Eminescu au colaborat în totalitate. Dar de aici şi până la a deconspira că arestarea şi martirizarea lui Eminescu a fost pusă la cale de Viena , cu participarea oficialităților din România, pare a fi o treaptă de netrecut. Corect de Viena şi Bucureşti, având în vedere detaliata şi programata intervenție a poliției romîne. Nu există îndoială că de Eminescu se ocupau şi serviciile secrete ruseşti. O conjurație a tăcerii celor vinovați, care au participat sau au ştiut ce se întâmpla cu Eminescu. Toți îşi construiec amintirile argumentând că Eminescu a fost nebun sau că suferise de aşa ceva mai de dinainte vreme. Se invocă amenințările externe. Cine consideră că oficialitățile de la Bucureşti au acceptat să-l scoată din viața publică pe Mihai Eminescu şi chiar să-l trimită în viața cea eternă, pentru că nu au avut nici o cale de a-l proteja în fața imperiului austro-ungar, în fața francmasoneriei, se înşală amarnic. Eminescu devenise atât de incomod pentru unii potentați ai zilei, politicieni, comercianți, bancheri, încât au reacționat de-ndată, pentru a se debarasa de Eminescu, la ocazia oferită de imperiile străine. Acele câteva cuvinte (”mai stâmpărați-l pe Eminescu”) ajunse de la Viena la Maiorecu prin ... soția lui in Slavici şi desigur, de la acesta la factorii decisivi ai statului român de atunci, nu aveau nici un indiciu cum să se procedeze. Regele Carol I, Primul Ministru Ion C Brătianu şi alții au ales pentru Mihai Eminescu varianta criminală, fără nici o şansă de reintegrare socială. Vom menționa doar câteva persoanlități ale timpului, care prin funcțiile pe care le aveau în

structurile guvernamentale şi a relaţiile lor oculte au păstrat tăcerea, provocând astfel o moştenire antiromânească în politicienii acestei ţări, uşor de identificat şi azi. Carol I, rege până în anul 1914. Ion C. Brătianu a plecat în străinătate şi a avut convorbiri cu cel ce avea să devină Carol I, Regele României, pentru a-l determina şi a-l invita să vină în ţară pentru a fi rege. Ion C. Brătianu, Preşedintele Consiliului de Miniştri între 9 iunie1881-20 martie 1888. Petre P. Carp, a acţionat pentru îndepărtarea lui Alexandru Ioan Cuza din fruntea României, a fost secretar al Agenţiei diplomatice a Romîniei la Paris, între mai 1867-iulie 1867, agent diplomatic la Viena şi Berlin, între martie 1871-aprilie 1873 şi la Roma, între aprilie –octombrie 1873, Trimis extraordinar şi Ministru Plenipotenţiar al României la Viena, între noiembrie 1882-octombrie 1884 (Fiind la Viena, participând la finalizarea tratatului secret cu Austro-Ungaria, îi transmite lui Titu Maiorescu,"Mai potoliţi-l pe Eminescu", ceea ce în contextul dat însemna anihilaţi-l pe Eminescu, interpretare confirmată de maniera în care s-a acţionat împotriva lui Eminescu şi a altor români dintru idealul unificator de ţară, care militau şi acţionau pentru Unirea Ardealului cu România, Unire în care credeau că se poate împlini, fapt confirmat în timpul vieţii acestora. Eminescu ar fi fost în plină activitate în 1918, când atât Ardealul, cât şi Basarabia şi Bucovina revin în familia lor românească, constituind statul naţional unitar român, România. Spiritul unionist, dragostea de neam şi de ţară a unioniştilor români a fost mai tare decât cele două imperii, austro-ungar şi rusesc, imperii care anexaseă o bună pate din pământul românesc, dimpreună cu milioanele de români. Mai tare decât forţele statale interne rămâneşti care au acţionat cu o brutalitate de neiertat împotriva fiilor devotaţi idealului unificării tuturor românilor într-un singur stat. Aceeaşi manieră antiromânească se poate constata şi din partea guvernanţilor din România anului 1990, când anexează Podul de flori, punându-se astfel în serviciul Moscovei, împotriva revenirii Chişinăului la Patria-mamă, în vreme ce Reunificarea era în plină desfăşurare şi Moscova bătea în retragere-după trecerea câtorva ani primul ministru de atunci recunoştea că reîntregirea ar fi fost posibilă şi că regretă faptul că nu a fost receptiv la unificarea ţării. Documentele care îi desconspiră pe antiunionişi nu lasă nici un dubiu că au acţionat în serviciul imperiului sovietic-*vezi Reîntregirea României-documentaţia necesară, de la sfîrşitul acestor articole*, **slugărnicia lor surprinzînd şi Kremlinul, care nu a crezut că aceştia erau atât de slugarnici, că aveau sufletele atât de moscovizate. Theodor Rosetti, Preşedintele Consiliului de Miniştri între**

22 martie-11 noiembrie1888, Theodor Rosetti, Ministru de interne între 22 martie-11 noiembrie 1888, Alexandru Marghiloman, Ministru justiției între 22 martie-11 noiembrie 1888, Petre P. Carp, Ministru de externe între 22 martie-11 noiembrie 1888, Titu Maiorescu, Ministrul cultelor şi instrucțiunii publice între 22 martie-11 noiembrie 1888, Titu Maiorescu, ad. int. la Ministerul agriculturii, industriei, comerțului şi domeniilor între 22 martie-4 iunie 1888, Pewtre P. Carp, ad. int la Ministerul agriculturii, industriei, comerțului şi domeniilor între 4 iunie-11 noiembrie 1888, Petre P. Carp, preşedintele Consiliului de miniştri între 7 iulie 1900-13 februarie 1901, Titu Maiorescu, ministrul justiției între 7 iulie 1900-13 februarie 1901, Petre P. Carp, Preşedintele consiliului de miniştri între 29 decembrie 1910-27 martie 1912, Titu maiorescu, ministru de externe între 29 decembrie 1910-27 martie 1912, Titu Maiorescu, Preşedintele Consiliului de Miniştri între 28 martie-14 octombrie 1912, Theodor Rosetti, ministru de finanțe între 28 martie-14 octombrie 1912, Titu Maiorescu, Preşedintele Consiliului de Miniştri între 14 octombrie 1912-31 decembrie 1913.

Terorismul de stat, în democrație, a continuat, tot la îngăduința unor puteri străine şi tot cu concursul francmasoneriei şi în secolul XX, cu asasinatele politice cunoscute-acum regele a plecat în străinătate, în partea de vest a Europei, pentru a obține acordul să sfideze toate legile țării şi să ordone asasinatele. În cazul Eminescu tot dinspre vest a venit semnalul de a se acționa. Cît priveşte situația de după 23 august 1944 ascultarea vine din partea de răsărit a României, de la Moscova sovietică, cînd terorismul de stat ajunge la noi cu tancurile sovieticie, cu teroriştii aduşi pe acestea şi instalați ca facori de decizie în guvernul României, alături de alții, care aşteptau acest eveniment. Şi unii şi alții, de data aceasta nu erau români, soarta României ajungând în mâinile evreilor. Asasinatele, acum, nu toate, nu sunt cu sfidarea oricăror legi, ca în cazul lui Eminescu. În secolul XIX factorii de decizie erau românii-îl considerăn pe neamțul Carol I ajuns rege al Romîniei, tot român, situația fiind identică şi între cele două războaie mondiale. După 23 august 1944 s-au folosit şi legile, la modul formal, sentințele de asasinare sau întemnițare fiind direcționate de factorii politici pomeniți înainte de procese. Din nefericire Eminescu nu a beneficiat, fie şi formal, de legislația în vigoare din timpul său. Începând cu 1948, încetează orice urmă de democrație în România. Se instalează dictatura sovietică. Tot sub protecția tancurilor sovietice. În actele proceselor se află sentința şi cauza invocată. E vorba de lichidarea elitelor româneşti. Antiromânism. Holocaust etnic pe motive politice. Dovadă că în

dictatură, legile pot fi evocate şi în mod criminal. Silviu Brucan, din rândurile evreilor bolşevici instalaţi la putere în România începînd cu 1944, a direcţionat, în 1989, de-ndată după căderea regimului dictatorial al lui Nicolae Ceauşescu, procesul celor doi reprezentanţi ai regimului comunist, Nicolae şi Elena Ceauşsecu. Avea experienţa în acest sens alături de cei instalaţi la putere în România începând cu 1944. Capetele de acuzare decisive sunt false, la modul premeditat, iar cei doi, pe baza sentinţei promulgate, au fost executaţi. Se vorbeşte, că în susbsidiar e vorba tot de antiromânsm, Ceauşescu, român, reuşind, an de an să introducă români, în securitate şi ca factori de conducere ai partidului la diverse nivele, în detrimentul moştenirii evreieţi impuse la putere în România de către Moscova. Dovadă că guvernul de după împuşcarea lui Ceauşescu este format în întregime din evrei (cu o excepţie, dar şi acest ministru avea o viaţă întreagă de bolşevic), fiii, nepoţii şi strănepoţii boşevicilor de la conducerea României de după 1944 preluînd golul românilor expulzaţi din structurile statului,începînd cu decembrie 1989, instalîndu-se alături de ceilalţi evrei care rămăseseră în aceste structuri sau în massmedia. Lovitura de stat se desfăşoară tot cu ajutorul Moscovei.. Acest guvern a declanşst tăvălugul jefuirii României. Acest guvern a avut posibilitatea Reîntregirii Romîniei, în 1990, dar s-a opus. Toată această evocare are legătură directă cu Mihai Eminescu. Acum în democraţia de după 1989, factorii de putere din statul român, cu mas media direcţionată, cu forţa financiară pusă la dispoztiţie din bugetul ţării sau din partea unor patronate interne sau internaţionale şi a unor bancheri, se practică un consens tăcut sau mărturist împotriva lui Eminescu. Trebuie să mergem cu rostirea adevărului pînă la capăt. Îndepărtarea lui Ceauşescu de la conducerea ţării şi arestarea acestuia s-au datorat activităţilor a doi români, Iulian Vlad, ministrul de interne, care avea sub comanda sa întreaga securitate şi generalul Stănculescu, din partea armatei. Securiştii, la ordin, predaseră armele şi intraseră sub comanda şi controlul armatei Şi ce a făcut generalul Stănculesacu? L-a chemat la Ministerul Apărării Naţionale pe Ion Iliescu, omul ruşilor şi l-a făcut, în fapt, preşedinte al României. Noii guvernanţi au avut astfel dintr-odată drum deschis pentru preluarea puterii. Ce s-a întâmplat cu generalul Iulian Vlad? Arestat şi ţinut în puşcărie vreo doi ani a spus tot ce i s-a cerut şi a scris declaraţii după declaraţii, apoi a fost eliberat şi ţinut la domiciliu sub o strictă supraveghiere. A înţeles în ce situaţie este şi nu a încercat să vorbească despre cele întâmplate. Generalul Stănculescu, din ce în ce mai marginalizat de la putere, chiar de la început-cu toată

contrubuția sa decisivă la îndepărtarea lui Ceauşescu de la conducerea României, pentru că nu avea acea carte de vizită pentru a face parte din cercul noii conduceri, a căror membri, intre ei, au fost harnici în furtul avuției naționale. Desigur aceştia nu au uitat de contribuția generalului Stănculescu la loviura de stat din timpul Revoluției, nici după ce acesta a ieşit la pensie acesta la pensie. De ce este generalul acum, la vîrsta de 80 de ani, în puşcărie, pentru 15 ani-practic pe viață? Pentru zecii de morți de la Timişoara, din timpul Revoluție? Procesul, ca şi alte procese manevrate din umbră de anumiți factori politici şi din structurile serviciilor secrete, de anumiți judecători şi procurori, avea mai multe căi de desfăşurare-sentiință de condamnare pentru general- dar până acum nimeni nu a fost condamnat nici pentru miile de morți de după Timişoara-, să fie achitat, sau să fie mereu amânat, sau scos de sub urmărire penala, din insuficiente probe. De ce i s-a închis gura şi încă pe viață? De ce s-a ajuns la concluzia că e mai bine să fie izolat în maximă siguranță, deci sub strictă supraveghiere, după gratii? Pentru că înainte de direcționarea procesului pentru a fi condamnat, generalul, în desele apariții la televizor, în ultimii doi-trei ani, la întrebările repetate ale ziariştilor, dacă mai are cunoştință de situații necunoscute din timpul Revoluției, şi da e alte situații de după, de adevăruri ascunse, claca si spunea că tace pentru că vrea să moară acasă, în patul său. Cu alte cuvinte dacă ar mărturisi ce ştie, ar fi asasinat. Acesta o considerăm noi că este adevărata cauză a arestării şi condamnării rapide a generalului. Vă mai amintiți cum a argumentat de ce a predat puterea bolşevicului Iliescu, deşi avea controlul întregii armate? Ca să nu-l considere posteritatea ca un dictator. Şi încă dictator militar! Acestă disculpare o respingem. Ar fi avut posibilitaea să predea puterea, după scurtă vreme, unui guvern responsabil şi astfel să salveze bogățiile țării şi uriaşa şansă pe care o avea România pentru progresul său economic şi spiritual. Într-o perioadă de profundă solidaritate internațională de care se bucura Romînia! Şi nici măcar nu ar fi fost considerat dictator, ci stabilizator al unei situații în care se auzeau mitralierele trăgînd. Că o parte din asasinate au fost puse la cale chiar de noii factori care preluau puterea, unii chiar din clărirea Ministerului Apărării naționale, unde şeful armatei era generalul Stănculescu? Aici începe slăbiciunea, lipsa de caracter, de virtute, incapacitatea de mobilizare în numele neamului tău în momente decisive. N-a păstrat controlul liniştii şi păcii în România ca să nu-l considere lumea dictator! Pentru țara ta, pentru a o proteja, în momente de cumpănă, dacă e nevoie îți dai şi viața, domnule general!! De ce totuşi s-a dat la o parte şi i-a poftit pe bolşevicii evrei de

ieri, pe oamenii Moscovei, să preia în subordine România? Pentru că nu avea sufletul eminescian în inima sa. Eminescu a fost trădat. Toate se moştenesc. Prigonirea şi martirizarea fiilor loiali neamului românesc devine o moştenire devitalizantă în factorii de putere, în şirul de generații. O incapacitate de a face binele până la capăt, temeinic. Să fim demni şi să nu arătăm cu degetul spre dictatura bolşevicilor evrei ajunsă la putere în România în 1989-1990, spre terorismul de stat practicat de aceştia, sau de vreun român total moscovizat. E limpede că generalul Stănculescu avea mustrări de conştiință-predase puterea unor jefuitori de țară şi antiunioniști, desigur ştia cine sunt cei vinovați de miile de morți, ştia cum şi de cine fusese devalizată țara de finanțele ei şi de alte bogății, de graba de a vinde intreprinderile țării. Dar când dădea semne că ar fi pe cale să mărturisească? La adâncă bătrânețe, când mustrările de conştiință nu mai pot repara răul făcut? Sunt şi vârstnici virtuoşi, inteligenți. De ce a dat în vileag problemele de conştiință care îl frământau şi nu a încercat, măcar la sfârşitul vieții să mărturisească adevărul ținut ascuns de clica de jefuitori? Tot din lipsă de o profundă iubire de neam. De frică. Iată cu ce bagaj pleacă pe lumea cealaltă şi noi românii în ce situație am ajuns. Frica, lipsa de demnitae, de caracter l-au oprit de la aşa ceva. Mihai Viteazu, Sfântul Constantin Brâncoveanu, fiii şi sfetnicul său, Mihai Eminescu şi alți români de seamă sunt mai tari şi decât toate vitregiile care au urmat după timpul viețuirii lor pe pământul românesc. Verdictul istoriei, mai devreme sau mai târziu este devastator pentru cei care nu au fost până la capătul vieții lor la datorie pentru destinul românilor în propria lor țară. Să ne întoarcem la noi înşine, la români. În cazul lui Eminescu, în democrație, este vorba de terorism de stat practicat de români, de dictatura regală.
În cazul asasinatelor dintre cele două războaie mondiale, în democrație, este vorba de terorism de stat practicat de români, de dictatură regală.
Adevărul palpită numai în oameni de caracter. Adevărul trebuie rostit şi protejat în toate cazurile. Trebuie să începem cu noi înşine. Adevărul despre Eminescu înseamnă o mare panică pentru mulți. Personalități importante din politica şi cultura română, se vor dovedi cu carențe morale prin care s-au perpetuat terorismul de stat şi dictatura personală şi între cele două războaie mondiale. Politicienii şi oamenii de cultură, poliția, serviciile secrete, direct sau prin cei mai tineri şi-au continuat activitate şi la începutul sec. XX şi între cele două războaie mondiale. Dacă nu procedăm corect cu noi înşine, răul rămîne în noi, cu comportări şi acte reprobabile moştenite. Politicienii români de azi se regenerează cu orice sacrificii. Trebuie! O națiune se regenerază cu

orice sacrificii. O necesitate obiectivă. Câți au vocația adevărului, câți sunt oameni de caracter? Dar noi, cei care discutăm despre ei? Toți suntem slăbănogiți. Pe noi românii, Eminescu ne reprezintă până în adâncimile noastre sufleteşti. Nu observați că cei care l-au martirizat beneficiază pînă azi de o anume solidaritate din partea celor care sunt împotriva lui Eminescu? Degeaba îi arătăm cu degetul. Îl urmăm noi pe Eminescu, il avem ca model de verticalitate morală, suntem noi oameni de caracter ca şi el, avem noi tăria de a nu renunța la idealurile lui Eminescu, de prosperitate economică şi spirituală pentru Neamul Românesc, de Unire?! Frica de adevăr este evidenta în cazul lui Eminescu. Nu sunt pomeniți cei vinovați. Nu sunt condamnați nici post mortem, pentru încălcarea legilor. Frica aceasta ne-a slăbănogit. În România, fără catedre Mihai Eminhescu la toalte colegiile pentru învățători şi la toate facultățile de litere?! În ce țară trăim?! Nu a românilor?! Dacă în cazul lui Eminescu restabilim adevărul fără să ținem seama de nici un nume, indiferent ce imoprtanță are în istoria şi cultura românilor, am făcut un pas uriaş spre normalitate.
Ai grijă cititorule. Demultă vreme nu mai ai acasă opera eminesciană-poezii, proză, scrieri politice, de preferat toate volumele cu toate însemnările lui Eminescu. Sau, din nefericire, nu-l mai citeşti. Potrivnicii au reuşit să-ți anuleze simțirile şi apartenența la Neam. Dar nu românii sunt de vină, adică alții, ci tu, fiecare român în parte. Eşti bun doar ca energie, eşti inteligență pentru alții. Tu nu eşti neam de slugă şi nici nu eşti destinat să dispari ca român. Alții au reuşit să ți-l scoată pe Eminescu din inima ta. Reprimeşte-l în casa sufletului tău şi nu vei mai învinui neamul tău şi vei fi un bun român.
Neamul nu se trădează, ci prin fiecare dintre noi, se salvează.

Gheorghe Gavrilă Copil

Gheorghe-Gavrilă COPIL,

ADEVĂRUL ÎN CAZUL ÎMBOLNĂVIRII LUI EMINESCU, TRIUMFĂ!*

Analogii, similitudini cu tratamentul aplicat altor fii ai Neamului Românesc din a doua jumătate a secolului XX

Se poate dovedi că Eminescu a fost scos din viața socială prin tratamentul medicamentos abuziv, administrat cu premeditare?! Da, prim mărturiile celor care au fost supuşi unui tratament similar. Compromişi în fața colegilor de serviciu, în fața familiei, rudeniilor, cunoscuților. Persoanele supuse unui astfel de tratament, deşi printre noi, sănătoase, au evitat, sau evită să facă mărturiile necesare, poate de teama de a nu reactiva convingerile celor care i-au crezut nebuni. Şi-i mai cred. Cu acelaşi efect de a fi scoşi şi azi din viața socială. Alții au rămas cu dezechilibrări pe planul sănătății, pentru tot restul vieții lor. In Arhivele securității, acum la CNSAS, se găsesc datele necesare pentru cercetări, analogii, similitudini cu situația lui Eminescu.

Cazul pe care îl prezint nu se poate compara ca intensitate şi dramatism, nici cu al lui Mihai Eminescu şi nici cu al celor internați şi reinternați, dar, prin acest caz, sperăm să se deschidă un nou domeniu de cercetare, prin analogie cu îmbolnăvirea lui Eminescu. După răpire, Eminescu a fost supus unui tratament medicamentos, cu țintă clară-dezechilibrarea sănătății.

Semntarul acestei comunicări este autorul romanului Coşmarul, confiscat, prin proces penal, 1971-1973 (Vezi „Sus fruntea nație română!", din Noi Dacii nr. 27-28, 2009 - www.noidacii.ro). A fost internat de către Ministerul de interne-Consiliul Securității Statului, la un spital de psihiatrie. Dosar fond penal, 28.IX.1971, p. 80-82 - Spitalul D. Gh. Marinescu, secția Bălăceanca. *Către Consiliul Securității Statului. Raport de expertiză psihiatrică. În acest scop comisia a examinat pe numitul COPIL GAVRIL, dosarul medical al acestuia, precum şi următoarele date care urmează a fi interpretate: propagandă împotriva orânduirii socialiste. Diagnosticul numitului: „Fără tulburăti psihice clinic manifeste". CONCUZII: "Are discernământ păstrat"*. Deci s-a confirmat că eram sănătos.

Dosar fond infomativ, NOTĂ-extras nr. 142/29.02.1972: *„Cu trei săptămâni în urmă a venit la Centrul de îndrumare a Creaţiei populare jud. Ilfov, Copil Gavrilă, fost salariat al acestei instituţii, a luat loc pe un scaun şi după puţin timp a început să întrebe ce mai facem, pe unde mai mergem pe teren, ce mai fac foştii lui colegi, etc. Se observă la Copil că nu mai are un fir exact al ideilor, judecata nu-l mai ajută până la capăt, iar memoria îi este tot mai puţin clară. L-am întrebat unde lucrează, ce gânduri de viitor mai are, dacă îl mai preocupă literatura, la aceste întrebări Copil a încremenit pe loc şi am chemat pe secretara Mariana spunându-i că lui Copil îi este rău."*

Mi s-a ridcat supraveghierea la domiciliu pentru un timp limitat. Al compromiterii publice. Chipurile eram liber. Aşa, câteva zile prin Bucureşti, apoi, spre Ardeal, la tata, la locurile natale. Şi aşa, lumea din jur a aflat, că fiul lui Gavrilă a înnebunit. Tata şi un unchi, la miez de noapte , în puține cuvinte, mi-au transmis, mare curaj, ce aveau să-mi transmită. Pentru ei eram un om perfect sănătos. Toți trei făceam parte din România frumoasă, de neînfrânt de nici o încercare a istoriei.

În urma unor minuțioase cercetări, prin analogie cu tratamentul aplicat lui Eminescu, în urma precizării tuturor legilor încălcate de factorii guvernementali de atunci, propunem a se avea în vedere un nou pas de investigare, un proces cu caracter penal: Mihai Eminescu 1883-1889. E limpede că e vorba de răpire de persoană, de terorism de stat, de lipsire de libertate, de tortură, de aplicarea cu premeditare a unui tratament medicamentos dăunător, şi toate acestea înafara legilor din acea vreme.

Cele ce urmează şi cele de mai înainte, poate nu s-ar fi aşternut pe hârtie niciodată, dacă abuzul săvârşit asupra lui Eminescu, în timpul vieţuirii lui trupeşti printre noi, nu ar continua şi azi, în timpul vieţuirii lui spirituale. Cele ce urmează au legătură cu situația tragică a lui Eminescu, de persecutat politic. Primul mare deținut politic din istoria modernă a României.

Eminescu nu a fost lăsat în pace, nici în 1889, când a început să publice iar, articole, în presa vremii. A fost din nou arestat şi …asasinat. Pentru Eminescu trebuie revendicate daune morale, acestea însemnând, înființarea de catedre Mihai Eminescu la toate colegiile pentru învățători şi la toate facultățile de litere. Numai astfel poate statul român** să repare marele prejudiciu adus lui Eminescu şi totodată poporului român!

Suntem din oştirea națională de sub flamura sfântă a sufletului eminescian.

Sărut mâna Mihai Eminescu şi binecuvântă poporul român.

Gheorghe-Gavrilă COPIL

***Comunicare susținută la Congresul internațional de dacologie, ediția a X-a, 2009**

**** Desigur nu statul e de vină, ci instituțiile statului din vremea lui Eminescu, oficialii acelor instituții, deci instituțiile statale de azi, trebuie şi pot fi obligate, pe cale juridică, la daune morale, înființarea de catedre Mihai Eminescu la toate colegiile pentru învățători şi la toate facultățile de litere**

REÎNTREGIREA ROMÂNIEI

Cine s-a opus în 1990 Reîntregirii României?

Câteva cuvinte înainte de cartea pe care o propunem spre documentare

A şti şi a nu spune adevarul înseamna complicitate cu cei care pot fi acuzați de înaltă trădare de țară.

Petre Roman, prim ministru în 1990, după câțiva ani, îşi exprima regretul că nu a fost receptiv la Reunificarea Romaniei. Dar răul făcut de guvernarea sa şi de către preşedintele Ion Iliescu, pe verticala puterii şi pe orizontală, cu toți factorii de acțiune, nu poate fi trecut cu vederea.
Unirea românilor într-un singur stat s-a facut prin ei înşişi, imperiile fiind puse asupra faptului împlinit. Căciularii KGB-işti din România nici nu au îndrăznit aşa ceva față de imperialii de la Moscova, atât în convorbirile lor cu reperzentanții Ambasadei URSS din Romania, cât şi la Chişinîu şi la Moscova. Dimpotrivă. S-au infliltrat, anexat şi deturnat Podul de flori de la o nouă Alba-Iulia, avînd în vedere că românii din toate părțile României fuseseră înştiințati şi veniseră de bună voie şi trecuseră cu un avânt de nestăvilit în Basarabia. Un adevărat Plebiscit. Alba-Iulia 1990.

Ne adresăm în primul rând generațiilor tinere, care, iată, sunt mințite şi manipulate de către păstorii lupi. Destinele României intră în responsabilitatea celor tineri.

Rîntregirea României a fost posibilă în 1990, 1991. A fost o coordonată majoră a Revoulțiri Române. Cine s-a opus? Cine nu s-a implicat, deşi trebuia? Preşedintele României era d-l Ion Iliescu, iar prim-ministru, d-l Petre Roman. Trădătorii trăiesc printre noi. Cunoscând ce s-a întâmplat, vom

fi mai uniți în cuget şi simțiri. Reîntregirea teritorială a României este inevitabila! Pactul Ribbentrop-Molotov, prin care o bună parte din România este încorporată în Ucraina, se încadrează în categoria celor mai grave crime la adresa umanității. Tratatul din 1996, dintre România şi Ucraina, este profund inuman, autorii lui fiind complici la crimă la adresa umanității, cu toți cei vinovați de inițierea, redactarea, parafarea, aplicarea şi menținerea consecințelor acestui pact, ei înşişi devenind şi coautori la menținerea acestor consecințe. Este vorba de d-l Emil Constantinescu, pe atunci preşedintele României, de d-l Adrian Severin, pe atunci ministru de externe, de d-na Zoe Petre, pe atunci şefa consilierilor prezidențiali s. a. Ştiați că în anul 1990, Federatia Rusă acceptase să instituționalizeze învățământul în Limba Română, în întreaga Federație Rusă, pentru urmaşii deportaților şi pentru ceilalți români, care, forțați de împrejurări, trăiesc departe de locurile natale? In România minoritățile sunt protejate, au învățământ în limba lor, românii noştri, din străinătate, nu. Atunci preşedinte al României era d-l Ion Iliescu, iar prim-ministru, d-l Petre Roman.

I.PODUL DE FLORI, CALE SIGURĂ SPRE REÎNTREGIREA ROMÂNIEI A FOST ANEXAT ŞI DETURNAT DE CASNICII MOSCOVEI-1990.

Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău(Reîntregirea României-mărturisiri, documente), Dacia Eternă, Bucureşti, 1999

II. Lovitură dată Uniunii pentru Reîntregirea Teritorială a României- Manu [Iosifescu] Valentin-1991

III. Forumul asociațiilor unioniste-Victor Crăciun, Manu Iosipescu Valentin

IV. Lovitură data Societății Culturale Bucureşti-Chişinău- Manu Iosifescu Valentin-2004.

V.Victor Crăciun încercând să se disculpe, se înfăşoară, fără scăpare, într-o plasă de paianjen.

a)-2007

b)-26 martie 2008

c)-20 iunie 2008

.

GHEORGHE GAVRILĂ COPIL

SOCIETATEA CULTURALĂ BUCUREŞTI-CHIŞINĂU

(Reîntregirea României-mărturisiri, documente)

ISBN-973-9029-73-6

DACIA ETERNĂ
BUCUREŞTI 1999

Cuprins

22decembrie.....5
Noaptea de 22 spre 23 decembrie.....5
23 decembrie.....6
24decembrie.....7
Mihail Gorbaciov:- Domnule Petru Lucinschi, cine este domnul Gheorghe Gavrilă Copil ?.....9
O delegație din Basarabia.....9
Cu Alexandru Paleologu.....10
Ion Iliescu.....10
Noi, hotărâți să învingem!.....10
Pentru a doua oară Moscova răspunde pozitiv la cererile noastre.....11
In urma răspunsului Moscovei s-au suspendat demonstrațiile.....11
Mai bine mort decât trădător!.....12
Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori.....13
Armata română sesizase marea şansă istorică a Reîntregirii României.....14
Armata sovietică va reacționa împotriva celor care vor încălca granița URSS.....14
Scrisori deschise adresate şefilor de state cu granița pe Prut.....15
Ne-am adresat şi URSS ?.....15
Republica Democrată Germană a României.....15
Mihail Gorbaciov renunțase la reacția Armatei Sovietice.Opinia publică nu aflase.Nici noi nu ştiam. Cine ştia ?.....15
Acum e acum, apare organizatorul Podului de flori.....16
Gheorghe Gavrilă Copil este un om periculos.....16
Ion Pogorilovschi.....16
Frontul Popular din Moldova.....17
Victor Crăciun-Ion Iliescu.....17
Abuzând de buna credință a fraților de la Chişinău.....18
Smirna ! Panimaieş ?!.....18

Iurie Roşca.....19
Victor Crăciun-Petru Lucinschi.....19
Şah-mat.....20
În Bucureşti, Victor Crăciun mai face una, de pomină.....20
Telegramele de la Ungheni, din seara zilei de 6 mai.....20
Ce a declarat Victor Crăciun, "organizatorul".....22
Curat lăutărie KGB-istă.....22
Aprobarea dată de Kremlin.....23
Podul de flori.....23
Fotografii de la Ungheni.....24
Prima mie de elevi de peste Prut la şcolile din România.....32
În Siberia, la românii deportaţi şi la urmaşii acestora.....39
Corneliu Coposu şi Ambasadorul URSS.....39
Uniunea pentru Reîntregirea Teritorială a României.....41
Românii de peste Prut în Parlamentul României.....42
Este PNŢCD un partid KGB-ist ?.....44
Infiltraţii.....48
Spre luare aminte.....49
Ilie Ilaşcu, militant ferm pentru Reîntregirea României.....49
Monumentul trădării naţionale şi al crimei împotriva umanităţii, celor care au semnat, susţinut, sau votat trecerea sub tăcere
a Pactului Molotov-Ribbentrop.....50

Câteva documente şi articole

Prutul lacrimilor noastre.....56
Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori..... 57
Stenograma convorbirilor purtate de preşedintele Societăţii Culturale Bucureşti-Chişinău, d-l Gheorghe Gavrilă Copil, la Ministerul Invăţământului al Republicii Federative Ruse, la Comitetul pentru Ştiinţă şi Învăţământ al Sovietului Suprem al RSFS Ruse, la Cabinetul prim-vicepreşedintelui Sovietului Suprem al RSFS Ruse (Moscova 7-9 august 1990).....58
Apelul Societăţii Culturale Bucureşti-Chuşinău lansat în Siberia, către românii din Siberia.....69
Fraţi români.....70
Detaşamente pentru protejarea integrităţii teritoriale a Republicii Moldova.....72
Încă vii în imperiul de gheaţă.....72
Greva foamei.....80
Românii de peste Prut trebuie să participe la alegerile generale din România.....80

Parlamentarii din Chişinău, majoritari la Bucureşti.....84
Atenție la Moscova, politicieni români!.....85
Ilaşcu trebuie eliberat.....85
Ilie Ilaşcu în actualitate.....89
Documente, articole şi cărți publicate din 22/23 decembrie 1989
până azi. Autor, Gheorghe Gavrilă Copil.....91

Anexarea Revoluției Române şi a Podului de flori, de către casnicii Moscovei

22 decembrie 1989

În ziua de 22 decembrie mă îndreptam spre Televiziune, când, în apropiere, m-au întâlnit Liviu Petrina şi Aurel Dragoş Munteanu. Le-am răspuns că voi intra în clădire. M-au întrebat dacă pot să-i iau şi pe dumnealor. Eram într-o mulțime de tineri. În fața noastră câteva grupuri de militari. Pentru a intra în clădire existau unele dificultăți. Da, poftiți. Mi s-a deschis un drum, un culoar. Surprins de felul în care am intrat, Liviu Petrina şi azi mă mai întreabă, de ce mi s-a făcut loc prin mulțime, iar la intrare, la fel. După ce am intrat, ne-am despărțit. Am urcat la unul din etaje şi am intrat într-o cameră de analiză a situațiilor de pe teren, din capitală. Şi de comandă. Aşa am perceput-o eu. Pe coridor, lângă uşă, Stark- cam de pază, cam restrictiv, dar s-a retras un pas, făcându-mi un gest cu mâna, că nu se opune. Am intrat. Asupra unor hărți erau aplecate mai multe persoane, civili şi militari... Tot în această zi am scris, la propunerea lui Liviu Petrina, un articol pentru Renaşterea.

Noaptea de 22 spre 23 decembrie

În noaptea de 22 decembrie Liviu Petrina, Laura Sigarteu, Iftene Pop, Ioan ALexandru, Ulvine Alexandru şi Victor Negară, la inițiativa lui Liviu Petrina, au înființat Partidul Creştin Național Țărănesc şi au scris Proclamația acestui partid. Ar fi vremea ca acest grup să facă mărturisiri. Membrii săi au dat dovadă de curaj şi simț politic.
În noaptea de 22-23 decembrie am fost cu Liviu Petrina, la invitația acestuia, la o tipografie, unde s-a tipărit ziarul **Renaşterea**, Jurnalul Comitetului Național de organizare a Partidului Creştin Național Țărănesc. Liviu Petrina, dusese deja materialele spre publicare. În primul nr. sunt cuprinse articolul **Invierea,** de M. Eminescu şi poezia **Plugarii**, de Octavian Goga şi materialele semnate de Ioan Alexandru, Liviu Petrina, Iftene Pop, preot prof. dr. Constantin Galeriu, Gelu Bejenaru şi Gheorghe Gavrilă Copil. Revoluția Română a fost o uriaşă desfăşurare de forțe cu caracter politic. A pune pe picioare un partid şi a edita un ziar politic, fără a folosi vorbe mari, înseamnă maturitate politică. În jurul acestui partid s-a adunat Opoziția, fapt cunoscut, pe care nimeni nu l-a negat, uşor de probat, de reamintit. În prmul nr. este scris: „Partidul Creştin Național Țărănesc s-a născut în focul jertfei pentru dreptate din 22 decembire. El este Partid Creştin Democrat“. Oamenii politici ai PNȚ, supraviețuitorii puşcăriilor comuniste, au venit, după câteva zile, la PCNȚ, care activa deja. În nr. 2 din Renaşterea (Dreptatea încă nu reapăruse, încât Renaşterea a devenit şi organul de presă al PNȚ) este precizat, într-un comunicat: „În şedința comună extraordinară care a vut loc la 26 decembrie 1989 în Bucureşti, constatându-se identitatea de doctrină şi program dintre Partidul Creştin Național Țărănesc, forurile de conducere au hotărât ca denumirea partidului să fie: Partidul Național Țărănesc-Creştin Democrat“. Aşa a ajuns PNȚ, partid al Revoluției Române, sau altfel spus, participant la Revoluția Română...

23 decembrie

Generalul Ştefan Guşe reacționează public, opunându-se intervenției armatei sovietice în România. Indiferent de controversata personalitate a generalului, în legătură cu desfăşurarea Revoluției Române la Timişoara, cu tragediile care s-au întâmplat acolo, istoria va înregistra adevărul că intervenția publică a generalului a avut o mare greutate pentru România. Ne întrebăm până azi, de ce nume “sonore” de atunci, din timpul Revoluției, nu

au făcut de îndată corp comun cu generalul Ştefan Guşe. Tot la un singur răspuns am rămas, pentru că solicitarea sprijinului militar din partea Moscovei a fost făcută de către "şef ", adică de către d-l Ion Iliescu. La Ambasada URSS (!), într-o convorbire telefonică cu Moscova. Cei ce ştiu, de frică, tac şi azi. Intervenția televizată a generalului Ştefan Guşe a fost receptată cu exactitate, ca o împotrivire la această solicitare şi ca un avertisment dat Moscovei.
La reacția publică a gen. Ştefan Guşe, Moscova tăcea. Această tăcere m-a determinat să resimt ziua de 23 decembrie,ca o zi extrem de grea pentru Revoluția Română. În ziua de 23 decembrie m-am adresat Moscovei, având în vedere cea mai gravă amenințare care plana asupra României-invazia militară străină. Mesaj în numele Comitetului Național de Acțiune Bucureşti-Chişinău Trecere Liberă. Pe releele de transmisie, în condiții pe care le voi evoca, s-au confundat CNABCTR cu Comitetul Național al PCNȚ.

24 decembrie

Răspunsul Moscovei la mesajul nostru a fost că nu va trimite trupe militare în România. Dar, înainte, despre transmiterea mesajului. În condiții dramatice. E timpul să vorbesc despre o eroină a Revoluției. Transmiterea mesajului a avut loc, cu întreruperi, în decurs de mai multe ore. După o altă tentativă, eşuată. În jurul clădirii (PTTR), pentru luarea acesteia sub control, se trăgea. Gloanțele pătrundeau şi în clădire, dar, despre acest aspect, mărturisirile sunt la alții. Se tace. Cu toată frica şi disperarea prin care trecea tânăra cu care eram în legătură, singură în clădire, a înțeles exact importanța mesajului nostru, reuşind, de la transmiteri fragmentare, needificative, să-mi facă legătura cu Chişinăul, cu Frontul Popular din Moldova (Mare este Dumnezeu!), cu întreruperi şi reluări, dar FPM reuşise receptarea mesajului, pe care l-a retransmis imediat Congresului Deputaților Poporului al URSS, domnului Mihail Gorbaciov. Transmisionista noastră era expusă. Trecea pe o cale îngustă, dintre viață şi moarte. Nu a abdicat de la datorie, pentru a se refugia în locurile din clădire de mai mare siguranță. A revenit de mai multe ori în locul de maximă expunere, doar de aici avea şansa de a reuşi. Trebuia să reuşească înainte de eventuala avariere a instalațiilor, sau de ocupare a poştei. În tânăra aceasta, spiritul jertfelnic al Revoluției Române era viu! Cei care au încercat şi au contribuit la anexarea Revoluției Române, din nefericire nu-şi dau seama ce păcat mare au săvârşit. Mesajul a ajuns unde trebuia. Mihail Gorbaciov, într-o pauză a Congresului (La care se anula

Pactul Molotov-Ribbentrop), îi invită la dumnealui pe deputații români basarabeni şi le comunică faptul că a sosit un mesaj de la Bucureşti. Îl avea, jumătate îndoit pe dosul palmei, jumătate în palmă. Le arătă jumătatea din palmă: Venirea armatei URSS în România este inoportună...
— Vă comunic că nu vom trimite trupe în România.
Bucuria deputaților români a fost enormă. Amenințatea intervenției militare sovietice îi apăsase pe toți. Bravii noştri frați din Basarabia acționaseră şi dumnealor. Mişcarea Democratică (devenită din luna mai 1989 FPM) ne aducea la cunoştință, de avertismentul dat Moscovei, şi anume că românii din R. Moldova se vor aşterne de vii în calea tancurilor sovietice, dacă acestea vor porni spre România. Dacă Revoluția Română are nevoie de ajutor, dacă România are nevoie de ajutor, dacă Bucureştiul, capitala tuturor românilor îi va chema, atunci ei, românii basarabeni, vor sări în ajutorul Patriei-Mame! În nici un caz armata sovietică! Tinerii căzuți în timpul Revoluției Române, eroina care a transmis mesajul, frații din Basarabia...
E momentul să evidențiez un alt aspect al convorbiri d-lui Mihail Gorbaciov cu deputații români basarabeni. Mihail Gorbaciov, la modul conştient, prin viclenie, a îndurerat până azi poporul român. A contorsionat şi a complicat relațiile dintre România, pe de o parte, iar de cealaltă parte fiind, azi, imperiul sovietic de apus (Ucraina) şi Rusia. Partea paginii din palmă o arătase. Cea îndoită, pe dosul palmei, nu. Exact, în palmă, la vedere, păstrase fragmentul cu împotrivirea noastră la intervenția armată: „... Această Revoluție este făurită de noi. Suntem în stare să o ducem singuri până la capăt! Venirea trupelor Moscovei ar fi cu totul şi cu totul inoportună...“ În dosul palmei: „.... Oamenii din R. D. Germană şi R. F. Germană circulă în ambele sensuri, în mod absolut liber, fără paşaport, fără vize, fără taxe vamale... Moscova într-adevăr poate oferi democrației noastre cel mai de preț dar... România şi RSS Moldovenească... libera circulație a cetățenilor celor două state. Efectul asupra întregului popor român ar fi extraordinar. Inima casei europene ar bate şi aici, de la Tisa până pe malul de răsărit al Nistrului. Aşa să ne ajute Dumnezeu!“ Bunul Dumnezeu pregătise cadrul şi pentru Reîntregirea lină a României. Chiar la acel congres se anula Pactul Molotov-Ribbentrop. Şi deputații Ucrainei, toți au votat pentru anularea tratatului, pentru declararea acestuia **nul ab inițio**. Ucraina, ca şi Republica Moldova, încă nu erau state independente. Făceau parte din URSS. Ucraina îşi căuta aliați pentru a-şi atinge idealul suprem, de libertate, de independență. Reîntregirea Germaniei era în plină desfăşurare. La Chişinău, deputații români au văzut textul în întregime. Au declarat că dacă Mihail Gorbaciov nu le-ar fi ascuns cealaltă parte a mesajului, având în vedere enormul prestigiu al Revoluției Române, încă în plină desfăşurare şi că la

congres se anula un Pact care afectase teritorial şi România, ar fi avut posibilitatea să aducă, în faţa tuturor deputaţilor şi invitaţilor, şi problema Reîntregirii României. Oare cu ce se ocupau tovarăşii care urcaseră în fruntea Revoluţiei Române? Sărmanii... Ce povară grea au lăsat pe umerii poporului român! În confruntarea cu Mihail Gorbaciov reuşiserăm să câştigăm un punct. Invadarea României nu mai avea loc. Mihail Gorbaciov aştepta a doua mutare, hotărât să nu mai cedeze. Noi, hotărâţi să câştigăm! Azi, cei care neagă şansele Reîntregirii României, începând cu 1989 şi continuând cu anii 1990 şi 1991, sunt cei care au fost absenţi de la datorie.

Mihail Gorbaciov: - Domnule Petru Lucinschi,
cine este Gheorghe Gavrilă Copil?

Că mesajul a avut un efect deosebit asupra lui Mihail Gorbaciov reiese şi din faptul că deşi şeful unui stat cu servicii secrete ramificate în întreaga lume şi cu o participare chiar în timpul Revoluţiei Române, pentru plantarea la putere, în Bucureşti, a KGB-iştilor români, nu ştia ce forţe sunt în spatele acestui mesaj. Amploarea Revoluţiei depăşise orice calcul. Petru Lucinschi:
— Nu ştiu.
Ofiţerii din Siguranţa Statului Român, după preluarea puterii, în România, de către oamenii imperiului comunist, au fost martirizaţi. Străpunşi în limbă şi înălţaţi de ea, ca de o spânzurătoare. Iar ofiţerii din armata română, din serviciile speciale, răstigniţi. Unuia dintre ei i-am văzut urmele cuielor... iar azi văd poporul român răstignit, ca pe o cruce, pe albia Prutului! Din spiritul acestor martirizaţi ne tragem capacitatea de a acţiona în problema Reîntregirii României. De a acţiona neîntrerupt, până la împlinirea idealurilor noastre sfinte, indiferent de greutăţi şi de unele împrejurări potrivnice. Moscova, necunoscând forţele noastre - astfel de forţe nu pot fi niciodată învinse, nu pot fi identificate în întregime - a reacţionat cu înţelepciune. Mihail Gorbaciov a înţeles că e vorba de forţa unui popor care era gata să acţioneze pentru libertate şi pentru Reîntregirea Ţării.
Nimeni să nu se amăgească, nici un imperiu! Românii îşi vor reîntregi teritorial ţara!

O delegaţie din Basarabia

La puţine zile după primirea mesajului de căre Mihail Gorbaciov, de-ndată după apariţia întregului text în presa de la Chişinău, au sosit în Bucureşti, la sediul PNŢCD, Leonida Lari, Grigore Vieru şi Nicolae Dabija,

în mod special, după cum au mărturisit, să cunoască persoana care a reuşit să-l determine pe Mihail Gorbaciov să declare că nu va trimte trupe în România, şi totodată a deschis calea Reîntregiri României, în plină desfăşurare a Revoluției Române, dar era clar că veniseră la un partid de la care sperau împlinirea unor sfinte idealuri naționale. Pentru aceştia, România, atunci, era reprezentată de PNȚCD, dovadă că la PNȚCD au sosit. Atunci, la întâia întâlnire, cu adânci conotații politice, dintre românii de pe ambele maluri ale Prutului, pe cei trei români basarabeni i-am întrebat, în public, dacă doresc să candideze pentru Parlamentul României. Surprinşi până în adâncurile lor rănite de ocupantul sovietic, au tresărit, luminându-se la față, într-un răspuns nerostit, dar receptat ca pozitiv, fiind aplaudați de cei de față.

Cu Alexandru Paleologu

În una din zilele dinainte de Crăciun, l-am întâlnit în mulțimea care înconjura Televiziunea, pe d-l Alexandru Paleologu, cu care ne-am îndepărtat la pas domol, la cererea dumnealui, deoarece mulțimea îl deranja (ca să folosesc un cuvânt blând), mărturisire care m-a contrariat şi întristat. Îl cunoşteam de dinainte de Revoluție. Paleologu este un om bun. Are o inimă caldă, intuieşte bine oamenii, are încredere în ei. Cultivă relațiile elegante, oferind primul din noblețea ce ar trebui să caracterizeze orice persoană. Mi-a făcut plăcere să-l reîntâlnesc şi am preferat să reții, acum, în scris minutele acelea, cu toată contrarietatea lor.

Ion Iliescu

Pe data de 26 decembrie ne adresam, printr-o scrisoare deschisă, **Către Frontul Salvării Naționale:**“ Oamenii din R. F. Germania şi R. D. Germană circulă în mabele sensuri, în mod absolut liber, fără paşaport, fără vize, fără taxe vamale... A intrat Consiliul FNS în legătură cu Guvernul RSS Moldovenești, pentru a se ajunge să se legifereze o astfel de lege, la timp?“ Nu ne-a răspuns niciodată. În problema Reîntregirii României nu cunoaştem nici un răspuns, în afară de cel contra Reîntregirii, dat peste un an, domnului Mihail Gorbaciov, cînd va semna Tratatul cu URSS, recunoscând granițele URSS.

Noi, hotărâți să învingem!

Domnului Mihail Gorbaciov, Congresului Deputaților Poporului al URSS- scrisoare deschisă din 30 decembrie 1989. Spre edificare, un citat: „Celei mai grele probleme umanitare europene, i s-a găsit o soluție salutară... germanii circulă în ambele sensuri, în mod absolut liber, fără vize, fără taxe. România îşi are o R. D. Germană a sa. E vorba de RSS Moldovenească... Se ştie că românii din Bucovina de nord şi din întreaga Basarabie au suferit cele mai cumplite nenorociri care se pot abate asupra unui popor: deportări, întemnițări, interzicerea cultivării în limba proprie, implantarea de colonişti pe pământul său, etc... Ceea ce este valabil pentru germani, în nici un caz nu se poate refuza unui alt popor. Chiar fără cazul Germaniei, poporul român are dreptul la acestă reparație morală... Acum, când pământul României este udat din belşug de sângele martirilor Revoluției... am descoperit, spre uimirea noastră, o altă dictatură, a vechiului regim stalinist din Uniunea Sovietică, dictatură care mai acționează dureros asupra poporului român. Nu mai suntem în stare să mai trăim sub lanțurile niciunei dictaturi. Proverbiala răbdare a românilor a luat sfârşit. Sute de mii de români suntem gata să pornim spre Prut, cu flori, în întâmpinarea fraților noştri de la răsărit de Prut. Nici o forță internă, nici un glas şi nici o forță străină nu ne pot opri... nimănui nu-i mai este îngăduit să mai chinuie acest popor. Se ştie că revolta noastră a început la Chişinău, a continuat la Timişoara, adevărată placă turnantă de sânge, de unde a cuprins întreaga țară, izbucnind, de nestăvilit, ca un vulcan... Credem că guvernele României şi RSS Moldoveneşti pot onora această cerere a poporului român până pe data de 9 Mai, ziua proclamării Independenței de stat a României.“

Pentru a doua oară Moscova răspunde pozitiv la cererile noastre

Moscova îl trimite în România pe domnul Eduard Sevardnadze, ministrul de externe al URSS, care soseşte la Bucureşti în xiua de 6 ianuarie 1990, unde rosteşte răspunsul din partea conducerii, URSS: „Am discutat acet aspect şi la nivelul cel mai înalt vor începe o serie de convorbiri în legătură cu regimul de graniță, astfel încât oamenii din România şi RSS Moldovenească să poată avea, fără dificultăți, contacte.“ Numai că oficialitățile statale din România au ignorat trenul istoric al Reîntregirii României, care se oprise în stație, pentru anii 1990 şi 1991.

În urma răspunsului Moscovei s-au suspendat demonstrațiile

Domnului Petru Lucinschi, Prim-secretar al CC al PC din RSS Moldovenească-scrisoare deschisă din 14 ianuarie 1990: „În urma răspunsului primit din partea Moscovei, prin domnul Eduard Sevardnadze, am renunțat la demonstrații în sprijinul liberei treceri peste Prut. Nu mai este cazul să subliniem că astfel de demonstrații odată pornite, nu mai pot fi oprite... Moldovenii dintre Prut şi Carpați sunt la un pas de a ieşi în stradă. Transilvănenii la fel. Marşul național cu flori, în întâmpinarea fraților noştri de peste Prut, nu vom fi în stare să îl oprim. Şi nici nu dorim“. Tovarăşii dependenți de Moscova or fi răsuflat uşurați. Orice activitate amânată e posibil să nu mai poată fi realuată.

Mai bine mort decât trădător!

Securiştii KGB-işti din Securitate, din Guvernul Comunist, din PCR, din instituțiile de cultură, din Radioteleviziune, etc., îşi frecau mâinile a satisfacție. Păi dacă URSS nu e deranjată, dumnealor au şansa să se stabilizeze la Putere şi încă sub asigurarea Moscovei! Că astfel de forțe oculte acționau atunci se ştie, dar tac şi azi. Dar de tăcut tac şi deținuții politici cu mulți ani de puşcărie. Doar puțini au făcut adevărate mărturisiri şi doar aceştia nu mai au azi sufletul după gratii! Tovarăşii în civil din mai vechile echipe de anchetă şi torționare, sau cei din anii de dinainte de Revoluție, de supraveghere şi atenționare, că în țara aceasta nimeni nu mişcă, totul este sub control, au lăsat urme mai adânci decât se crede. Şi semnatarul acestor rânduri a avut un astfel de ofițer, care, după cei douăzeci de ani de dinainte de Revoluție, i-a mai apărut în cale. Şi ca să nu socot că e o simplă întâmplare fără tâlc, mi s-a postat chiar în holul blocului în care locuiesc şi la 4-5 ani după revoluție! Doamne ce nebunie, unii români îi urmăreau, până la Revoluție, pe alți români, în loc să-i supravegheze pe KGB-işti şi pe urmaşii acestora, iar după Revoluție unii, în reprofilare orientativă, din comunişti sadea, se drapară în democrați. Nu a lipsit mult să-şi sfâşie hainele şi să-şi pună cenuşă-n cap, spre a fi crezuți. Numai că sunt din marea grupare a foştilor, care au acționat împotriva Opoziției, cu o brutalitate nediferită de vremile în care floarea intectualității româneşti a fost închisă şi nimicită. Opoziția era formată din puținii supraviețuitori. Până acum Opoziția striga că tovarăşii subțiază dosarele extrăgâng documentele care i-ar dovedi pe opresori. Acum, după ce au ajuns la guvernare, ar urma să fie subțiate de declarațiile opresaților?! Se ştie că foştii deținuți politici, sub teroarea fizică şi psihică au fost constrânşi să dea tot felul de declarații, cu consecințe grave pentru alte persoane. Unii au devenit informatori. Nemărturisind adevărul mai sunt şi azi întemnițați. De aceea se opun ca

dosarele să devină o simplă bibliotecă publică. Ce jalnic! Dar eu ştiu că au fost şi buni români înainte de Revoluţie şi în structurile statului autoritar. Îi ştiu, îi cunosc pe unii buni români din rândurile foştilor deţinuţi politici. Forţa represivă, de la instaurarea comunismului în România, până la Revoluţie, a lăsat urme adânci şi în unii şi în alţii. Nu absolutizăm, nu generalizăm. Deţinem date întristătoare în legătură cu incapacitatea de angajare, după Revoluţie, pentru Reîntregirea Ţării, din rândurile ambelor categorii, în situaţii favorabile, gata create. Frica de URSS a funcţionat faţă de cei din fostele structuri comuniste de stat, cu reţelele de KGB-işti din aceste structuri, iar pentru foştii deţinuţi politici, în urma bătăilor pe care le-au primit, după gratii, de la vechile reţele KGB, de la părinţii celor din noile reţele. Problema dosarelor este o problemă naţională, care dacă nu este rezolvată prin totalul acces la ele, va lăsa o pată de umbră în sufletul acestui minunat popor. Doar scriitorii, prin harul lor dat de Bunul Dumnezeu, vor plonja în adâncimile nevăzute şi vor restatua în lumină ceea ce Opoziţia de ieri, acum Puterea, încearcă să muşamalizeze! După ce au oprit accesul la dosare, acum îl limitează. De ce am scris aceste rânduri? Pentru că în acest context a trebuit să acţionăm. În aceste condiţii a trebuit să reluăm activitatea de masă în problema Reîntregirii României şi să ne desfăşurăm activitatea în cei zece ani, de la revoluţie până azi. Mai bine mort decât trădător. Trădare de ţară înseamnă şi neangajarea în astfel de activităţi.

Prutul lacrimilor noastre să-l aoperim cu flori

Comitetul Naţional de Acţiune Bucureşti-Chişinău, pe data de 21 ianuarie 1990 se transformă în Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău, care obţine statutul de persoană juridică pe data de 14 februarie. Constatându-se că oficialităţile de la Bucureşti sunt absente de la procesul Reîntregirii României, cu încurajarea Cerului, a bunilor şi străbunilor, s-a descins la organizarea uneia din cele mai prestigioase acţiuni naţionale, reîntregitoare de ţară, **Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori**, păstrând astfel, la zi, şansele reîntregirii.
S-au stabilit contacte cu oamenii de încredere de pe întregul teritoriu al României. La răsărit de Prut, de organizarea acţiunii **Prutul lacrimilor noastre** s-a ocupat Frontul popular din Moldova. FPM făcea parte tot din Opoziţie. Primul apel, **Prutul lacrimilor noastre**..., a apărut pe data de 15 februarie. Şi acum, doar câteva mărturisiri din pregătirile pentru trecerea în trombă a peste un milion de români peste graniţa de la Prut. Din cele mai puţin cunoscute, sau deloc.

Armata română sesizase marea şansă istorică a Reîntregirii României

Trebuie să recunosc că ofiţerii armatei române au reacţionat cu demnitate, fără ezitare, faţă de marşul **Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori**. Nu există îndoială că la vârf, din FSN, nu se controla în întregime armata română. Bătălia pentru îndepărtarea generalului KGB din fruntea armatei, condusă de forţele democratice din cadrul armatei (CADA), îşi atinsese ţelul. Acesta a fost îndepărtat. Împreună cu ofiţerii de graniţă ai armatei române am stabilit toate punctele pentru trecerea graniţei, unde, unităţile române de grăniceri au luat toate măsurile ce se impuneau! Dacă de la înălţimea conducerii politice a României se tremura şi se supravegheau cu groază pregătirile şi inevitabila trecere a acestei graniţe, trase de sovietici în interiorul României, armata română de graniţă s-a pus de îndată, cu frăţietate şi **profesionalism**, la dispoziţia voinţei naţionale. Iar armata de graniţă face parte dintr-un tot unitar, Armata României. Am avut întâlniri cu ofiţeri superiori ai Armatei Române, în oraşele dinspre graniţă, întâlniri la unităţile militare, apoi în public, pentru buna organizare a acţiunii de-a lungul întregii graniţe, unde era desfăşurată şi armata URSS. La întâlnirea publică de la Iaşi, din partea Frontului Popular din Moldova, au participat domnii Iurie Roşca şi Sergiu Burcă. S-a obţinut şi aprobarea Mitropoliei Moldovei şi Sucevei, pentru oficierea serviciului divin pe malurile Prutului. Deci şi Biserica Ortodoxă Română a răspuns pozitiv, jertfelnic, la solicitările noastre. Nu există îndoială că Mitropolia Moldovei şi Sucevei anunţase Patriarhia de solicitările noastre. Secretariatul Patriarhiei, prin preoţii care au fost alături de noi, luase cunoştinţă de aceste solicitări, aducându-le la cunoştinţa Părintelui Patriarh.

Armata sovietică va reacţiona împotriva celor care vor încălca graniţa URSS

Au existat şi momente extrem de critice. Întâlnirea semantarului acestor rânduri cu comandanţi ai Armatei URSS, întâlnire convenită între părţi, s-a desfăşurat în termeni acceptabili, dar reacţia dură a domnului Mihail Gorbaciov nu poate fi trecută cu vederea. Şeful URSS, prin agenţiile de presă comunică lumii că Armata URSS nu va îngădui nimănui să-i încalce graniţa. Nu ne-am lăsat impresionaţi. Noi nu încălcam graniţa unui stat străin, ci treceam de pe un mal al unui râu din interiorul României, pe celălalt mal! Trecerea în trombă a unui milion de români peste Prut era inevitabilă.

Scrisori deschise adresate şefilor de state cu graniţa pe Prut

Ne-am adresat domnilor Petru Lucinschi, Vladimir Ivaşco (Ucraina) şi domnului Ion Iliescu, comunicându-le că trecem Prutul. Citǎm din scrisorea deschisă adresată d-lui Petru Lucinschi: „Pe data de 6 mai... aproximativ un milion de romîni vor podi cu flori rana pricinuită prin graniţa impusă în 1940, când... a fost anexată ultimativ, de către URSS, Basarabia, apoi, în acelaşi an şi în acelaşi context, Bucovina de nord... Fiii poporului român de o parte şi de alta a graniţei, nu s-au văzut de zeci de ani, sau nu se cunosc deloc...”.

Ne-am adresat şi URSS?

Acum, nu. Lăsăm comentariile pe seama politologilor. Ca să nu se creeze nici un fel de îndoieli, precizăm că toate documentele la care ne referim în aceaste consemnări au fost publicate în presă la vremea respectivă (a se vedea la sfârşitul acestei cărţi).

Republica Democrată Germană a României

Apelul **Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori,** apăruse în multe din ziarele de pe cele două maluri ale Prutului, uneori prin reluare, inclusiv, la zi, în ultimul nr. al publicaţiei Frontului Popular din Moldova, de dinaintea trecerii Prutului. Citǎm din acest apel, semnat de Gheorghe Gavril Copil, preşedintele Societăţii Culturale Bucureşti-Chişinău: „Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, Bucovina de nord şi judeţele din sudul Basarabiei sunt Republica Democrată Germană a României.“

Mihail Gorbaciov renunţase la reacţia Armatei Sovietice. Opinia Publică nu aflase. Nici noi nu ştiam. Cine ştia?

Românii, Revoluţia Română, câştigaseră a treia oară în faţa Moscovei. Spiritul întregitor de ţară de la Alba Iulia plutea peste ape.
Răspunsul la întrebarea din acest subtitlu îl lăsăm să-l identifice cititorii.

Acum e acum. Apare “organizatorul “Podului de flori

Într-una din aceste zile mă întâlneşte d-l Victor Crăciun, prim-vicepreşedintele Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni, ca din întâmplare, pe stradă. Lucra la Radioteleviziunea din Bucureşti. Domnia Sa îşi exprimă dorința de a se alătura acțiunii **Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori**. Acțiunea noastră era deschisă tuturor românilor. Şi-a exprimat dorința să trimită delegați din partea Ligii la centrele de organizare a trecerii Prutului. Am acceptat. Aşa, la Iaşi, prof. Mihai Avădanei, preşedintele Filialei Iaşi a Societății Culturale Bucureşti-Chişinău, persoana care răspundea de acest centru de organizare, l-a primit chiar pe fiul d-lui Victor Crăciun. La atât s-a redus, la un singur om, participarea Ligii la Organizarea Podului de flori! Desigur, cititorii se întreabă cum de am fost indus în eroare de acest om. Simplu. Nu-l prea văzusem de mulți ani. Îmi fusese lector, sau asistent la Universitatea Al. I. Cuza, din Iaşi. Activa la nivel de grupă. A abuzat de relația sacră dintre profesori şi studenți. De unde să ştiu ce zăcea în sufeltul său? De ceea ce punea la cale? De ceea ce era pus la cale? Şi că dumnealui era executantul unor planuri oculte?

Gheorghe Gavrilă Copil este un om periculos

Prof. Victor Crăciun m-a întrebat unde voi fi de 6 mai, în ziua trecerii Prutului. I-am răspuns că acolo undeva fi cea mai mare cotă de risc, la Ungheni. Trenuri pline cu bravii români urmau să sosească la Iaşi din diverse părți de țară. Apoi, de la Iaşi, la Ungheni. A fost marea mea greşeală. Se ştia unde voi fi. Acum gândesc aşa. Pe ziua de 6 mai, la Iaşi, sunt avertizat, la modul confidențial, că de la Bucureşti, de sus, a fost transmisă o informație pentru slugărniciții Puterii KGB-iste din Iaşi, care acum erau activați pînă la nivelui informatorilor de rând: Gheorghe Gavrilă Copil este un om extrem de periculos. Dar despre aşa ceva, altădată...

Ion Pogorilovschi

Prof. Victor Crăciun şi-a exprimat dorința să fie printre delegații de la Albița. N-am avut nimic împotrivă. M-a întrebat cine este din partea Societății Culturale Bucureşti-Chişinău. I-am răspuns că un om de mare bun simț, un om distins, cercetător de excepție, un om căruia sovieticii i-au nimicit familia, tatăl rămânând pe malul anexat de URSS, iar el, mama şi surorile, pe malul de dincoace şi că nu a reuşit să-şi vadă tatăl, iar sora, pentru că a încercat, a făcut puşcărie... Cine? Ion Pogorilovschi. Victor Crăciun s-a înroşit ca un rac şi ne mai putând răbda tensiunea dumnealui

interioară a scăpat un nu, apoi, atenuând, a spus, bâlbâindu-se, că ar fi bine să fie altcineva. Atunci trebuia să rup legătura cu acest om. Timpul presa. M-a întrebat dacă putea să meargă la Chişinău... Desigur.

Frontul Popular din Moldova

La Chişinău urma ca apelul **Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori** să apară într-o ediție specială a ziarului FPM, cu un text într-o redactare comună, la care FPM avea tot dreptul, conform contribuției sale la această activitate, timp de o jumătate de an, din chiar timpul Revoluției Române. Şi cu ultimele date tehnice, la stabilirea cărora FPM a conlucrat de la bun început, printre care, localitățile de trecere peste Prut, etc. (preluate în Apelul „lucrat“ de Victor Crăciun). Acest ultim apel ar fi fost semnat, în ordine, de FPM, de Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău, de asociațiile afiliate Frontului şi, pe ultimul loc, Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni, care, la drept vorbind, nu a contribuit cu nimic la această activitate. Şi totuşi prim-vicepreşedintele ei, Victor Crăciun, a desfăşurat o activitate, la Chişinău, cu un profesionalism care până azi ne cutremură, o activitate frauduloasă. Acest ultim apel având în frunte FPM l-am fi reprodus şi în presa din Bucureşti (unde a apărut cel „lucrat“ de Victor Crăciun). Reîntregirea României este un act politic. Ea nu se poate realiza fără un partid politic, iar atunci FPM era singurul partid politic unionist din Republica Moldova şi România. Încă nu avea majoritatea parlamentară, dar era cel mai puternic partid din Opoziția de la Chişinău. Cu atât mai evidentă şi mai gravă ne apare lucrătura antiromânească pusă la cale şi finalizată de forțele KGB-iste din Bucureşti, în frunte cu şefii lor de la Kremlin.

Victor Crăciun—Ion Iliescu

În grabă mare d-l Victor Crăciun se îndreaptă spre Cotroceni, la d-l Ion Iliescu să-i spună. Oare ce să-i spună? Că a reuşit să se infiltreze în activitatea Societății Culturale Bucureşti-Chişinău.
Domnul Victor Crăciun a acționat conform indicațiilor primite de la domnul Ion Iliescu?
Domnul Victor Crăciun a acționat conform indicațiilor primite de la Ambasada URSS?
Domnul Victor Crăciun a acționat conform indicațiilor unor ofițeri cu care a conlucrat? Sau la indicațiile tuturor? Sigur este că oricare ofițer sovietic din serviciile secrete KGB ar fi acționat şi ar fi vorbit ca şi dumnealui. Profesional, conform ordinelor şefilor săi de la Moscova.

Abuzând de buna credință a fraților de la Chişinău.

Înainte de a merge la Chişinău, d-l Victor Crăciun a fost la d-l Ion Iliescu. Înainte de a merge la d-l Ion Iliescu, aflând că urma să mă prezint la Părintele Patriarh Teoctist, a reacționat cu rapiditate:— La Părintele Patriarh eu mă duc! Şi s-a dus şi la Părintele Patriarh!
Ajungând la Chişinău a abuzat de buna credință a fraților de acolo, erijându-se în delegat de la Bucureşti, din partea domnului Gheorghe Gavrilă Copil, personal. Delegat, delegat, dar ce fel de delegat? Doar nu îl mandatase G. G. Copil să săvârşească frauda la care s-a pretat! Pentru aşa ceva îl delegase, îl mandatase altcineva. Fraților, începu a grăi Victor Crăciun, nu trebuie să-i supărăm pe sovietici. Ascultați-mă pe mine. Ştiu ce zic. Nu uitați, îl reprezint pe domnul Gheorghe Gavrilă Copil. Tebuie să facem noul apel. Iată, avem în față toate documentele Comitetului Național de Acțiune Bucureşti-Chişinău Trecere Liberă, cât şi ale Societății Culturale Bucureşti-Chişinău. Să păstrăm spiritul lor. La lucru fraților. Nu mai este timp de pierdut. Nici un minut. Şi au lucrat frații de la Chişinău, cu febrilitate, la un apel care respecta doar în aparență textul şi spiritul documentelor noastre. Abilul Victor Crăciun i-a îmbrobodit pe toți.

Smirna! Panimaieş?!

Câteva modificari sau omiteri se strecoară în noul apel, care, toate, coroborate, ne dovedesc că nu a fost întâmplătoare.
1) În loc de Prutul lacrimilor noastre..., Podul de flori.
2) Aliniatul din apelul original, mobilizator şi de succes, în raportul dintre Revoluția Română şi Moscova, că RSS Moldovenească, Bucovina de nord şi județele din sudul Basarabiei sunt R. D. Germană a României, este eliminat în întregime.
3) Sintagma Prutul lacrimilor noastre, atât de mobilizatoare, cu trimitere la Octavian Goga şi la nevoia de Unire, este eliminată, dar d-l Victor Crăciun simțind că se cam desconspiră, introduce în interiorul noului apel expresia „Prutul răbdării noastre“.
4) Victor Crăciun abuzează scandalos de buna credință a fraților de peste Prut, încât în noul apel se introduce fraza (Negru pe alb!): „Nu se va ține nici un discurs, nu se vor afişa lozinci, nu va fi lansat nici un apel.“ Tovarăşe

Victor Crăciun! Nici Moscova nu s-a aşteptat la un astfel de rezultat al misiunii D-voastră! Întâlniți-vă la Prut, cu pumnul în gură! Smirna!
5) Şi pentru ca totul să pară firesc, în noul apel se poate citi: „Este ceea ce s-a supus atenției domnului Mihail Gorbaciov... de Gheorghe Gavrilă Copil, în care s-a sugerat obiectivul acțiunii noastre de azi.“ A cui? Doar „organizatorii“, de acum, erau alții. Organizatorul, omul din față, era altul!

Iurie Roşca

Victor Crăciun, versat, tranşează rezolvarea unei situații extraordinare, prin telefon. Victor Crăciun: — Domnule Iurie Roşca apelul e gata. A lucrat la el toată elita. Sunt aici lângă mine. Ascultați. Şi-i citeşte câteva paragrafe. Iurie Roşca are o scăpărare. O observație. Victor Crăciun: — Este acceptată. Se mai schimbă câteva amabilități la telefon, apoi Victor Crăciun, subit întrerupe convorbirea. Victor Crăciun, către frații din Chişinău, de lângă dânsul: — Ați văzut fraților?! Şi Iurie Roşca este de acord! Domnule Victor Crăciun, cu ce a fost de acord? Cu felul cum s-a înserat în text observația dumnealui. Ați întrebat: Acum e bine? Da, a răspuns Iurie Roşca, în sensul că observația dumnealui este exprimată exact. Că este de acord cu noua formulare. Dar, după ce ați pus receptorul jos, ați extins acordul lui Iurie Roşca pentru tot apelul şi pentru semnarea lui. Gata fraților, degrabă, să fie publicat! Nu mai pierdem timpul! Gata! Şi gata a fost! Eu plec de îndată la cine trebuie!

Victor Crăciun-Petru Lucinschi

În grabă mare Victor Crăciun se îndreaptă spre sediul Partidului Comunist din RSS Moldovenească, la domnul Petru Lucinschi, Primul secretar al CC al PC, să-i spună. Oare ce să-i spună?

Şah-mat

Apariția noului apel a fost un adevărat şah-mat pentru Frontul Popular din Moldova şi pentru Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău. Nu se mai putea face nimic. Organizatorul Podului de flori: Liga Culturală... d-l Victor Crăciun în persoană. Din condei, într-un anume fel, situația trecuse sub controlul Moscovei şi al unor pământeni de-ai noştri cu sufletul kremlinizat. Redusese la tăcere Frontul Popular din Moldova, singura forță politică

unionistă participantă în permanență la organizarea acestei activități. Acesta a fost țelul Moscovei. Pe care şi l-a atins prin calul troian Victor Crăciun. Eram perpleşi, revoltați, dar nu mai puteam face nimic. L-am prevenit însă pe Victor Crăciun, că va veni şi ceasul adevărului. Cu mulțumirea misiunii îndeplinite în deplasare, revine la Bucureşti, unde...

La Bucureşti, Victor Crăciun, mai face una, de pomină

Anunță în scris toate ambasadele din Bucureşti că Liga Culturală pentru Uniunea Românilor de Pretutindeni este organizatoarea Podului de flori. Nici un cuvânt despre Front sau Bucureşti-Chişinău.
Numai un om care a ascultat de nişte comandanți a putut face tot ce a făcut dumnealui. Altfel ar fi vorba de ceva maladiv, de pofta de a fi în față... Nebunie în toată legea. S-a atentat grav la imaginea țării. Ambasadele ştiau de toată activitatea noastră, activitate publică. Nu numai ambasadele, ci întreaga suflare românească şi opinia publică internațională. Nu s-a gândit domnul Victor Crăciun că este român? Că prestigiul unei țării depinde de caracterul fiilor săi? Peste câteva săptămâni, tot întregului popor român i s-a mai aplicat o grea lovitură: Mineriada. Imaginea țării a suferit enorm, şi chipul ei mai este cernit şi azi.

Telegramele de la Ungheni, din seara zilei de 6 mai

La sfârşitul zilei de 6 mai ne-am simțit obligați să comunicăm gândurile noastre unor şefi de state. Au fost transmise telegrame domnilor Mircea Snegur, Mihail Gorbaciov, Petru Lucinschi, Vladimir Ivascenco (Ucraina) şi domnului Ion Hadârcă, Preşedintele Sfatului Frontului Popular din Moldova. Telegramele au fost redactate împreună cu delegații Frontului Popular din Moldova de la acest punct de trecere a graniței, dar, din motivele evocate până acum, nu le-au putut semna, ele fiind transmise doar în numele Societății Culturale Bucureşti-Chişunău. Desigur ar fi prea mult să le reținem în contextul acestor pagini pe toate, dar vom selecta din câteva, încât cititorii să fie informați şi să aibă elementele de evaluare. Pentru că vom reproduce şi declarațiile d-lui Victor Crăciun, făcute tot de la fața locului, de pe graniță, la Albița, tot pe 6 mai.

Domnului Mircea Snegur, Preşedintele Sovietului Suprem al Republicii Moldoveneşti:

„După zeci de ani de grea suferință, un popor despărțit de o graniță abuzivă şi-a dobândit posibilitatea, timp de câteva ore, de a se revedea şi îmbrățişa. Orele acestea trebuie să devină ani, secole, eternitate. Românii bucovineni şi

basarabeni şi cei de la apus de Prut, suntem un singur trup viu, poporul român. Rana deschisă prin Tratatul Hitler-Stalin din 1939, conform căruia Basarabia a fost anexată, în 1940, anexare extinsă şi asupra Bucovinei de nord, este o ofensă adusă întregii lumi civilizate... graniţa de pe Prut, un adevărat zid al Berlinului..."

Domnului Mihail Gorbaciov, preşedintele URSS:

„Este de netăgăduit că venind în întâmpinarea nevoilor fiilor poporului român... de a petrece împreună fie şi numai ore... Moscova de azi recunoaşe gravele prejudicii aduse poporului român prin Tratatul Hitler-Stalin, din1939 conform căruia Basarabia a fost anexată în 1940, anexare extinsă şi asupra Bucovinei de nord..."

Domnului Vladimir Ivaşenko:

„... Se ştie că Ucraina nu are nici o vină de faptul că Basarabia a fost anexată, în 1940, conform Tratatului Hitler-Stalin, din 1939, anexiune extinsă şi asupra Bucovinei de nord. Moscova urmărind să îşi extindă stăpânirea până la Dunăre, nu avea cum să includă acest teritoriu Rusiei, deoarece între România şi Rusia se află Ucraina. La fel a procedat şi cu Bucovina de nord, pentru a-şi extinde stpăpânirea pănâ la graniţa cu Cehoslovacia, în inima Europei. Vremile noi ale adevărului, aduc poporul român şi ucrainian, în faţa celor mai stabile relaţii de prietenie şi bună vecinătate".

Cititorii pot constata că aceste telegrame au respectat textul şi spiritul documentelor Societăţii Cultrale Bucureşti-Chişinău. Formularea „anexiune extinsă şi asupra Bucovinei de nord" aparţine delegaţilor FPM...

Ce a declarat Victor Crăciun, „organizatorul"

Domnul Victor Crăciun şi reprezentanţii guvernului din Chişinău au avut acces la Televiziune. Firesc, veţi spune. Dar, Podul de flori încăpuse pe alte mâini... Iar Televiziunea din Bucureşti şi Chişinău era sub controlul moscovizaţilor.

1) Victor Crăciun pe canalele TV (Atunci şi după): — Unirea va avea loc peste un număr de ani. Observaţi diferenţa dintre Spiritul Reunificator de până acum şi mutarea, de către Victor Crăciun, a idealului activităţii noastre, în viitor. Moscova, răsufla uşurată.

2) Victor Crăciun în atenţia Agenţiei TASS, referindu-se la acţiunea Podul de flori: „Victor Crăciun... a arătat că ea nu urmăreşte nici un scop politic. Acum când în România şi URSS se desfăşoară procese de înnoire, dispar multe din obstacolele aflate în calea comunicării între locuitorii zonelor de

graniță, din cele două țări.“ Aşa ar fi vorbit şi un ofițer KGB sovietic. Reîntregirea Țării este un act politic! Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Revoluția Română nu a acționat pentru a dispare obstacolele de la granița dintre România şi URSS! Ca să nu mai spunem că un mic troc, un mic comerț se practică şi peste granițele altor țări. Aici este vorba de o graniță din interiorul României. În această ştire, a Agenției TASS, se poate observa, totuşi, o anume prudență, scriindu-se despre Victor Crăciun, ca de unul din organizatori.

Curat lăutărie KGB-istă

Ministrul de externe de atunci, al României, declară Agenției FRANCE PRESS că Podul de flori „constituie o inițiativă particulară“. Adică e problema lui Gheorghe Gavrilă Copil şi atât. Cutremurătoare opinie, din partea unui membru al guvernului!
Associated Press: ” Liderii FSN şi ai PNL, partid de opoziție, au subliniat că se încearcă numai extinderea relațiilor culturale cu cei de dincolo de graniță. Dar vigoarea naționalismului renăscut era tangibilă duminecă, atunci când a fost deschis podul de la Ungheni, pentru a permite românilor să treacă în partea cealaltă”.
Nu spuneau adevărul de frica lui Gorbaciov, să nu îşi piardă scaunele? Ce erau dumnealor, lideri peste scaune, sau ai unei țări? Cât priveşte PNL, ce fel de partid de “opoziție “ a fost, ştiu toți românii.
ROMPRES-Telex din Bucureşti-O nouă publicație românească cere alipirea Moldovei Sovietice (Articol semnat de Toth Erzsebet în ziarul ungar MAGYAR NEMZET): “Articolul **Misterul Europei răsăritene**, din revista **Mileniun III,** consideră că după unificarea celor două state germane este inevitabilă unificarea Moldovei Sovietice cu România. Comitetul de acțiune Bucureşti-Chişinău, încă înaintea vizitei lui Sevardnadze, la începutul anului, a cerut în mod deschis această unire, având în vedere că şi România este împărțită în două, având şi ea “RDG”-ul ei”: Moldova Sovietică”. Ultima ştire, după cum se poate constat, nu face parte din taraf.
Cam ce fel de “inițiativă particulară” a fost, ne lămureşte Agenția Reuter: circa un milion de români au trecut duminecă în Uniunea Sovietică, reunindu-se, după 45 de ani, cu moldovenii de pe celălalt mal al Prutului. Nici această ştire nu face parte din taraf.

Aprobarea dată de Kremlin

Kremlinul a aprobat participarea oficialităților de la Chişinău la Podul de flori. Delegatul oficialilor de la Chişinău, care a venit cu aprobarea de la Moscova, a fost Ministrul Culturii, domnul Ion Ungureanu. Despre ea s-a aflat, câți au aflat, abia pe 7 mai. Noi nu ştiam nimic de această aprobare. Dumneavoastră, iubiți cititori, cine credeți că ştia? Cine şi-a exprimat dorința de a fi la Albița? De ce la Albița? Pentru că aici vor fi prezenți şi oficialii de la Chişinău...

Podul de flori

Cei care bănuiesc că noul titlu, de **Podul de flori** îi aparține lui Victor Crăciun, se înşală. El apare des în documentele Societății Culturale Bucureşti-Chişinău. Aşa şi în scrisoarea deschisă către domnul Petru Lucinschi; „Pe data de 6 mai... aproximativ un milion de români... vor podi cu flori rana pricinuită de granița impusă...“
De asemeni în scrisoarea deschisă adresată d-lui Vladimir Ivasco, prim secretar al CC al PC din RSS Ucraina: „Românii din România vor podi cu flori apele Prutului... Acelaşi pod cu flori, din Prut, va înainta spre Dunăre“.
Denumirea de Podul de flori se pare că a fost rostită de un frate din Chişinău, în timpul alcătuirii ultimului apel. Iar Victor Crăciun, cu viclenia-i de care a dat dovadă, a insistat ca această expresie să fie noua denumire a acestei activități. Sau poate că a rostit-o dânsul, dar, din nefericire, nu a reuşit să contribuie onorabil, cu nimic, pentru evenimentul de la Prut.
Ce păcat că domnul Victor Crăciun nu a rămas la activitățile desfăşurate de Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni, la întâlnirile cu scriitorii din R. Moldova şi din nordul Bucovinei şi la aşezarea unor busturi ale lui Mihai Eminescu la răsărit de Prut. Ne făcând doar aşa ceva, a creat suspiciuni şi asupra altor rosturi ale preumblărilor dumnealui printre românii de la răsărit de Prut.
Eliminarea FPM a avut o motivație politică. Făcea parte din Opoziția din R. Moldova. Şi cei de la FPM şi noi, de la SCBC eram tot din Opoziție.

Fotografii de la Ungheni

(Realizate de Petter Gheorghe, reporter la ziarul Dreptatea)

1) Trecerea Prutului

2) Delegația din partea Frontului Popular din Moldova-în dreapta, părintele Buburuz, în stânga, în urma steagului, pe traverse, Mihai Ghimpu-înaintând până la jumătatea podului de peste Prut. Cine îi va întâmpina?

3) Parlamentarul Petre Solcanu, omul de încredere al FSN şi al domnului Ion Iliescu. Foarte bine! Numai că a apărut în această activitate doar acum şi la vedere. Şi iar ar fi fost foarte bine! Gheorghe Gavrilă Copil, socotit, la vârf, din sfera preşedenției şi a guvernanților FSN de la Bucureşti, „extrem de periculos“, a fost împiedicat să ajungă la timp aici. Şi iar ar fi fost tot foarte bine! Dar parlamentarul FSN, regretăm sincer, s-a manifestat ca simplă persoană particulară, reprezentându-se pe sine. Ieşirea dumnealui în față şi a altor persoane oficiale, ale FSN, de la Iaşi, au fost scenarizate din Bucureşti şi de organele FSN din Iaşi. În față, de ce? Numai pentru a-şi îmbrățişa frații din robia sovietică? Doar pentru atât? Ceilalți reprezentanți ai FPM, observând că Gheorghe Gavrilă Copil nu este în grupul de întâlnire, s-au întors, de-odată cu ceilalți români basarabeni, cu colacii de grâu frumos, prescură dintru Hristos, cu trei lumânări, în numele Sfintei Treimi, care veghează asupra idealurilor noastre sfinte şi cu ştergare şi steaguri româneşti, aşteptându-l cu încredere. Nu s-au înşelat. Gheorghe Gavrilă Copil ajunsese, totuşi, lâgă pod, dar chiar când întâlnirea dintre frați se încheiase şi frații basarabeni porniseră spre malul basarabean, iar mulțimea de oameni a început să afluiască pe pod, după ei.

4) Delegația din partea FPM

5) În numele Sfintei Treimi

6) Gheorghe Gavrilă Copil

7) Mihai Ghimpu arătând cu mîna spre zona unde ne aştepta mulţimea membrilor şi simpatizanţilor FPM.

8) Traversând prin mulțimea de oameni care ne aştepta, pecetluind astfel bucuria finalizării activității **Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori,** organizată de Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău şi Frontul Popular din Moldova.

Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău a fost scoasă din prim planul activității, în ziua finalizării Podului de Flori. La Albița, Victor Crăciun. La Ungheni, Petre Solcanu. Şi alții. Alte persoane, alte atitudni. În spatele dumnealor erau multe capete subordonate unor interese străine. Guvernanții de la Chişinău au cerut aprobarea Moscovei pentru a participa la eveniment-

Republica Moldova atunci mai era republică sovietică. Guvernanții de la Bucureşti şi-au avansat în față unii reprezentanți, dar ca persoane particulare şi nu de înalt rang politic. De reținut că cei de la Chişinău nu s-au sfiit, totuşi, să apară ca persoane oficiale. Desigur aprobarea de la Moscova a contat şi ea. Oficialii de la Bucureşti aveau nevoie şi ei de aprobarea Moscovei? Nu, doar România nu era republică sovietică! A cerut şi Bucureştiul, sau n-a cerut aprobarea Moscovei? E sigur că oficialilor de la Bucureşti indicațiile le-au parvenit de la Moscova, cel puțin prin Ambasada URSS de la Bucureşti, iar tovarăşii de la Bucureşti au jucat în consecință, evitând să se comporte conform intereselor naționale ale românilor, făcând astfel jocul unor interese străine. Desigur avem în vedere şi telefoanele dintre d-l Ion Iliescu şi domnii Mihail Gorbaciov, Mircea Snegur şi Petru Lucinschi. Frontul Popular din Moldova îşi avea deputați în Parlament şi membri în Guvernul de la Chişinău, deci nu s-a încercat îndepărtarea lui pe față şi totală, dar cum am mai precizat, în întâmpinarea reprezentanților săi au apărut alți reprezentanți. Iar la Albița, oficialii de la Chişinău au fost reprezentați de personalitățile politice la vîrf, dar care nu făceau parte din FPM şi care se opuneau fățiş acestui partid politic. Având aprobarea Moscovei au ieşit în față cu dezinvoltură, ignorând FPM. Se impune să subliniem din nou, că nici Frontul Popular din Moldova şi nici Societatea Culturală Bucureşti-Chiținău nu au cerut acordul Moscovei. Au acționat cu îndrăzneală în interesul poporului român. Evoluția evenimentelor au confirmat că se angajaseră pe calea cea bună. Răspunderea celorlalți în fața istoriei şi a lui Dumnezeu nu se va lăsa aşteptată. Moscova a reuşit să acționeze asupra Preşedenției şi guvernanților de la Bucureşti prin filiera KGB, evitând astefl să se opună public şi să provoace, inevitabil, racții publice pe măsură, iar Mihail Gorbaciov a reuşit, în felul acesta să evite să mai facă declarații publice - a pierdut o dată, după ce anunțase că armata sovietică de graniță nu va permite nimănui să încalce teritoriul sovietic (Care sovietic? De o parte şi de alta a Prutului fiind în interiorul României!). Mai e vreo îndoială asupra rețelelor KGB din România, subordonate Moscovei?

Prima mie de elevi de peste Prut la şcolile din România

Într-o vizita de lucru, la Bucureşti, a d-lui prof. Mihai Avădanei, preşedintele Societății Culturale Bucureşti- Chişinău-filiala Iaşi, îmi arată o adresă din partea Liceului Costache Negruzzi, unde era şi este profesor. Solicita burse de la Ministerul Învățământului pentru câțiva elevi din Republica Moldova, pe care voia să-i aducă la liceul dumnealui.
— Ce zici, frate Gavrilă?

— Ideea este extraordinară, dar ca o picătură de apă. Cum să facem ca aceste picături să devină o ploaie în întreaga România? Şi cât mai repede!
— În întreaga România? Frate Gavrilă, dacă smulg aceste câteva burse pentru liceul Negruzzi, e mare lucru! Atât!
— Mihai, noi aşa am fost crescuți, să facem trimiterile bibliografice corect, să nu ne însuşim nimic din ce nu e al nostru. Şi o idee să o menționăm de la cine o avem. Când va veni momentul, îmi voi aminti.
— E greu, frate. Îi vezi cum pândesc? Cu Podul de flori cum a fost, cu anexarea şi deturnarea de ultimă oră! Dar acum?! Pe cei câțiva copii din Basarabia eu tot îi iau la mine la liceu, cu sau fără burse.
Ne-am luat rămas bun. Un glas din adâncul ființei îmi spunea că în problemele care fac bine întregului neam, nu există imposibil. Există numai acțiune, muncă, dăruire. Fără să ceri nimic în schimb. Şi dacă ai suflet de român, înseamnă că nu îți mai lipseşte nimic. Nici finanțe, nici condiții favorabile. Am început să iau legătura cu oamenii de încredere din țară. Ce grozav este când Neamul Românesc e viu în sufletele noastre! Gândeam la fel. La lucru deci.
Pe data de 12 iunie, cu o zi înainte de venirea minerilor în Bucureşti-stare de război civil provocată de Putere- am început o activitate publică pentru şcolarizarea gratuită a fiilor fraților din partea de răsărit a României, de sub ocupația URSS, în România liberă, de la apus la Prut. Apelul a apărut în Viitorul din 12 iunie, Gazeta de Botoşani din 14 iunie, Adevărul din 19 iunie, România liberă din 20 iunie şi în alte publicații. Amintiți-vă ce a fost în luna iunie. Românii vânau români, îi călcau în picioare, distrugeau sediile Opoziției, laboratoarele Universității, martirizând studenții. Aveau adresele exacte ale unora dintre noi. Dacă scriu aceste mărturisiri, înseamnă că am încredere în tinerii acestei țări, cărora, prin excelență le sunt adresate. Repet, nu există condiții nefavorabile sau potrivnice, care să nu fie învinse de dragostea de neam. Puterea KGB-istă din România acționa ca o forță represivă împotriva înfiripării democrației, acționa în concordanță cu noua politică a URSS, a comunismului cu față umană. Numai că în Bucureşti, KGB-iştii de aici, îi depăşiseră de mult pe KGB-iştii de la Moscova. La această stare de război civil din Bucureşti, s-a adăugat o greşeală de tipar în Apelul tipărit în ziarul Adevărul. S-a greşit o cifră din numărul de telefon şi apelurile telefonice nimereau la un om, care s-a dovedit catastrofal pentru activitatea noastră. Urla, agresând verbal pe toată lumea. Am încercat să-l liniştesc. N-am reuşit, dimpotrivă. A doua zi Adevărul a făcut corectura de rigoare, într-o propoziție pierdută printre alte propoziții, încît calvarul a durat multă vreme. Alt material, Adevărul nu ne-a mai publicat niciodată. S-a muncit zi şi noapte. E vremea să spun un cuvânt de apreciere față de

Maria, soția mea, care de ani de zile face munca de secretariat în deplin anonimat şi deplină modestie. Tinerilor mă adresez. Niciodată nu am fost plătiți pentru munca noastră. Am trăit din salariul de profesor de şcoală generală. Şi taxele pentru telefon şi pentru sediu, ni le-am plătit tot noi. Firesc, ați spune, doar sediul este în apartamentul D-voastră. Nu vă contrazic. De banii din cont nu ne-am atins niciodată. Poate suntem singura asociație sau partid din țară care nu am folosit, care nu ne-am atins de nici un leu din cont. Absolut toți, în mod automat au fost destinați fraților de peste Prut. Badea Cârțan, un cioban ardelean a acționat şi el pentru Unirea Ardealului cu Patria-Mumă, înaintea multora dintre contemporanii săi, cerşind cărți în Bucureşti, umplându-şi desagii şi ducându-le, pe jos, cu riscurile trecerii graniței imperiului austro-ungar, la românaşii săi din Ardeal. O bună stare sufletească depinde de noi, indiferent de condițiile în care trăim. Un bun creştin este şi un bun român. Nefiind aşa ceva, suntem slabi şi dezbinați.

Telefoanele din toată țara nu mai conteneau. De peste tot, din partea unor instituții de stat, din partea unor persoane particulare, din sate şi oraşe, eram anunțați, câți elevi primesc. Nu exagerez: Țara era pregătită să şcolarizeze în continuare, gratuit, pe toți copiii poporului român, deci şi pe ai fraților de peste Prut. Le cer garanții financiare pentru fiecare românaş din Basarabia, nordul Bucovinei şi Ținutul Herța, pentru patru sau cinci ani. Liceele noastre au durata de patru sau de cinci ani. Lumea e contrariată, revoltată, ofensată. Garanții, când ei sunt gata să îşi dea viața pentru frații din Basarabia, aşa cum şi-au dat-o şi în 1941, când au trecut Prutul cu arma în mână, obligându-i pe ocupanții ruşi, să plece din România! Refuz primirea copiilor în familii. Dacă acceptam pentru unele familii, trebuia să acceptăm pentru toate. Nesupravegherea atentă a unui singur copil din Basarabia, ne-ar fi îndurerat pe toți. O singură familie dezbinată, ar fi aruncat o umbră asupra tuturor. Dar în familiile care aveau băieți şi fete, cum se integra băiatul, sau fata din Basarabia? Dar, fie şi o singură familie cu o comportare reprobabilă?

De la o vreme am intrat pe făgaşul cel bun. Elevii vor fi primiți numai la liceele cu internat, şi numai prin garanții financiare pentru toată durata liceului, pentru fiecare pui de românaş de la răsărit de Prut. Directori de licee, inspectorate, profesori, spitale, institute de cercetări, întreprinderi, persoane particulare din oraşe şi sate, seminarele teologice, sindicatele, au început să trimită prin poştă actele prin care se garantau resursele financiare. Avem un popor inteligent, receptiv şi disciplinat. Soseau delegații veniți de la margine de țară, pentru a se încadra în limita de timp şi pentru a fi siguri că le vom trimite copii. În fine existau garanții financiare temeinice pentru o

mie de elevi. Repet, numai oamenii cu suflet pustiit pot vorbi de rău acest popor! Dar şi încrederea şi dorul de țară al fraților basarabeni era răvăşitor. Erau în stare să îşi trimită toți copii la studii în România. URSS îi apăsa cu toată greutatea ei de imperiu, dar ei erau şi sunt de diamant. Am depus un dosar la Frontul Popular din Moldova şi unul la guvern, personal domnului N. Mătcaş, ministrul învățământului. O mare bucurie a străbătut şi celelalte cabinete ministeriale. Dosarul a fost verificat bursă cu bursă. Se acceptă oferta. Fără aprobarea Moscovei, Ministerul Învățământului organizează selecționarea copiilor care vor veni în România, la scara întregii Republici. La fiecare comisie, formată din inspectori şi profesori de specialitate, exista şi câte un reprezentant al Frontului. Am fost şi suntem şi vom fi mereu acelaşi popor. În noi toți bate aceeaşi inimă de român. Numai că în Republica Moldova au început necazurile, care puteau compromite totul. Iar Frontul urma să primească o grea lovitură. Apăruseră reprezentanții unor asociații culturale şi ligi din România, oameni de foarte bună intenție, dar au început să alcătuiască liste pentru elevii şi studenții care vor să vină la studii în România. Frontul avea o mare priză printre românii basarabeni. Frontul era parte responsabilă pentru selecționarea copiilor. Unii elevi şi viitorii studenți nu au mai trecut pe la comisii, părinții lor fiind fericiți că au reuşit să îşi înscrie fiii pe una din aceste liste. Reprezentanții acestor asociații din România au mers atât de departe, dând de înțeles că şi ei lucrează tot în numele Frontului. Întrebați de Front asupra garanțiilor finaciare, au indicat unele licee şi universități din țară, susținând sus şi tare că tocmai aceste instituții de învățământ garantează activitatea lor. Noapte albă la Front. În zori s-a luat o decizie. Frontul, fără să ştie nimeni, şi-a trimis un delegat, prin țară, până la Timişoara, pentru a verifica şi garanțiile pentru aceste liste. Nici un liceu şi nici o universitate nu ştiau nimic, nici chiar persoanele care alcătuiseră listele nu luaseră legătura cu aceste instituții de învățământ. Delegatul a fost Iurie Roşca. Greu i-a fost Frontului să lămurească părinții, că fără comisiile legale, oficiale, de selectare, copiii lor nu au nici o şansă pentru a studia în România. Reprezentanții asociațiilor în entuziasmul lor nu au ținut seama nici de faptul că Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău adunase burse doar pentru liceele din România, nu şi pentru studenți. Alcătuiau liste şi pentru universități. Rău au făcut. S-a creat zvonul că unii tineri de aceea nu vor merge România, pentru că... În jurul Frontului se țesea o stare îngrijorătoare. Acum apare, de la Iaşi, prof. Mihai Avădanei. A priceput dintr-un foc situația. L-a ascultat cu răbdare şi pe d-l Iuie Roşca, despre drumul său în România, despre care nu a vorbit numănui, pentru ca din neînțelegerea situației să nu se ajungă şi la unele opinii antiromâneşti.

— Situația aceasta o rezolv eu, îşi dădu Miahi Avădanei drumul la glas. Domnule Iurie Roşca, dacă aduc o adresă din partea Univerisității din Iaşi, semnată de rector şi de contabilitate, din care să reiasă că se garantează întreținerea la Universitate a câtorva zeci de studenți, e bine?
Mihai Avădanei s-a întors de la Iaşi cu garanții solide din partea Rectoratului Universității. Doar pentru aceste locuri au fost selecționați şi studenți. Alcătuitorii de liste, pricepând gravitatea situației pe care o creaseră, au dispărut. În Bucureşti au început să bată la uşa primului ministru pentru a-i scoate din impas. Activitatea era a Societății Culturale Bucureşti-Chişinău, a Frontului şi a Guvernului din Republica Moldova. Din clipa implicării Ministerului Învățământului şi a Frontului, Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău îşi încetase activitatea. Rămâneau față în față Guvernul României, Guvernul din Chişinău şi Frontul. Aşa am înțeles că se va întâmpla şi la Podul de flori. Aşa ceva vom pune la cale şi peste două luni, aducând față în față Guvernul României şi al Federației Ruse. Dar să nu anticipăm.
Ce a făcut d-l Petre Roman, primul ministru al României? A aprobat o mie de burse pentru elevi şi o mie de burse pentru studenți. O mie de elevi are o şcoală generală dintre un grup de blocuri, apoi o altă şcoală. Cam atâți elevi şi studenți au venit din Republica Moldova, sudul Basarabiei, nordul Bucovinei şi ținutul Herța, în întreaga România. Guvernul unei țări cu o rețea de şcoli bine pusă la punct, o țară, atunci, cu o situație financiară bună (Comparativ cu a țărilor din jur), cu un entuziasm nemărginit față de frații de peste Prut şi al acestora față de noi, să primească un număr de elevi, cât ai unei şcoli generale? Guvernul țării să ofere mai puține burse decât a reuşit să adune Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău, o asociație neguvernamentală?! Şi ce e mai grav, e că de fapt nu s-a obținuit nimic. Cele o mie de garanții financiare existau deja şi copiii fuseseră selecționați pentru ele. Guvernul din Bucureşti anunță Guvernul din Chişinău că primeşte la studii în România un număr de copii egal cu numărul de burse oferit de statul român. Numai că d-l Petre Roman nu a aruncat peste bord o activitate a unei asociații neguvernamentale, ci o şansă a Reîntregirii României! Desigur d-l Petre Roman poate spune că a discutat, la telefon, oferta sa, cu cei din Chişinău şi aceştia au primit-o cu bucurie. Dar puteau ei să îşi exprime revolta? Pe vremea desfăşurării acestei activități de obținere de garanții financiare, la nivelul întregii Românii, mereu avansasem ideea că România poate primi zece mii de tinere vlăstare ale fraților de peste Prut. „Astăzi am fi avut 10.000 de fii ai românilor de peste Prut. Oficialitățile din Bucureşti au blocat astfel ideea Unirii, dând răgaz forțelor antiunioniste din URSS, să manevreze împotriva mersului firesc al istoriei... Sub ochii noştri se reunifica Germania, dar Bucureştiul, deşi avea cale liberă, cel puțin pe

linie de învățământ, ne-a îndurerat pe toți. E neîngăduit să ne lăsăm frații de peste Prut, pradă unor nelinişti şi amărăciuni greu de înțeles şi de suportat“ (Basarabenii nu-şi pot duce copii la şcoală în Patria-Mumă. V. publicația Alianța CIvică, nr. 78, din 17 oct. 1991).

Domnul Petre Roman încă nu luase faimoasa hotărâre de guvern de a bloca Reîntregirea Țării, prin draconica limitare a numărului copiilor de peste Prut, de a veni la studii în România, când am adus la cunoştința FPM faptul că urmează să plec la Moscova şi în Siberia , într-o activitae îndelung pregătită, cu foarte serioasă documentare, încă de dinainte de 1970, dar şi din ultimele luni, mai ales la Chişinău. Este pentru prima şi ultima oară când FPM a avut rezerve, chiar dacă nu mărturisise direct, pe de o parte considerând că obiectivele pe care le aveam în față sunt prea mari pentru umila mea persoană şi tot în sensul acesta, dificultatea reală de a fi primit, pentru convorbiri, de către Guvernul Federației Ruse, ştiut fiind că maniera în care urma să abordez obiectivele propuse era în lumina datelor istorice obiective, dar şi pentru că frații de la FPM erau îngrijorați de posibilitatea de a mi se pierde urmele pentru totdeauna în URSS...Din această cauză s-au adunat zilele în care împotrivirea la hotărârea noastră, m-a ținut pe loc. Aceste zile au fost poate, printre cele mai greu de suportat, din întreaga mea viață. Neîncrederea, după zilele de blocare a plecii, am observat-o şi din partea unor scriitori, aşa din partea unui respectat redactor-şef, de la o importantă publicație, care, doar după câteva propoziții, pe care le-am rostit, a renunțast la ideea unui interviu de dinaintea plecării. Acum era vorba de altceva, de alt motiv de neîncredere, după aparență, motivat. O forță uriaşă, sufletească, din sinea mea, era pentru plecare. Faptul că cei din jur mă opriseră, mă adusese într-o stare de mare tensiune psihică. Sufletul pornise spre Moscova şi Siberia, dar cu trupul mai eram pe loc. In acele circumstanțe am comunicat FPM că hotărârea mea este de neclintit. Au urmat o serie de consultări cu FPM şi cu factori de conducere de primă mărime din Guvernul de la Chişinău, inclusiv cu primul ministru Mircea Druc. Tot acum, Iurie Roşca a chemat de urgență de la Cernăuți, pe d-l Constantin Covalciuc, care m-a însoțit ca translator, la Moscova şi încă patru zile în Siberia, după care s-a întors în nordul Bucovinei, pentru a se implica imediat pe linia deschiderii unor şcoli în limba română. Am continuat să traversez singur uriaşe întinderi siberiene, în căutarea fraților români de acolo. Reîntregirea României a fost una din coordonatele majore ale Revoluției Române. Şansele Reîntregirii au fost menținute, la zi, pe tot parcursul anului 1990. Spiritul Reîntregitor de țară a fost activ, la scară națională şi în 1991. Cei interesați pentru anii 1990 şi 1991 (şi în continuare) au la dispoziție lista cu documentele Societății Culturale Bucureşti-Chişinău. Volumele de proză şi-au găsit locul în această

listă datoriră aceluiaşi Spirit Reîntregitor de Țară, care pulsează din paginile lor. Romanul **La apus de soare**, un roman al rezistenței româneşti, de după 1950, din România şi al candelei de nestins al Reîntregirii României, a fost scris în 1978, iar **Cum e Doamne pe Cruce ?**, un roman al deportaților români din Siberia, 1977-78 (Un exemplar, în manuscris, a ajuns la Chişinău, în luna septembrie 1989). Ce s-a reuşit la Moscova ? **Guvernul de la Moscova a acceptat, în principiu, deschiderea de şcoli în limba română, pentru românii din Federația Rusă.** S-a ajuns la un acord de principiu. Să ne reamintim. URSS exista, avându-l în frunte pe Mihail Gorbaciov. În cadrul URSS, în fruntea RSFS Ruse, se afla Boris Elțîn. La Guvernul Elțîn m-am dus, în acest an de grație, 1990, luna august. La Ambasada României de la Moscova, panică. Până după convorbiri, când am adus d-lui ambasador Şandru o casetă video cu toate convorbirile. După ce a vizionat-o a exclamat: — Nici o greşeală! Excelent! M-a întrebat cu ce îmi poate fi de folos, dar, ca diplomat de carieră, înțelelese dintr-odată că netezisem calea pentru primul ministru Petre Roman şi pentru preşedintele Ion Iliescu, pentru semnarea unei înțelegeri între Federția Rusă şi România, pe linie de învățământ.
Convorbirile s-au desfăşurat ierarhic. S-a ajuns la concluzii acceptate de ambele părți. Se crease posibilitatea de a fi primit la prim-vicepreşedintele Federației Ruse. Mai sus de prim-vicepreşedinte, era Boris Elțîn. Am bătut în retragere, cu eleganță, susținând că la întâlnirea cu prim-vicepreşedintele şi preşedintele Federației Ruse, locul este al Primului ministru şi al Preşedintelui României. Ruşii au ştiut să aprecieze abținerea mea. Câştigasem o mare bătălie. Deschisesem calea întâlnirilor la vârf. Şansele derulării Reîntregirii României le mai aveam sub control. Şi Federația Rusă, atunci, avea nevoie de relații bune cu exteriorul. Refuzul guvernanților de la Bucureşti de a-şi proteja minoritatea românească din întreaga Rusie, mă uluieşte până azi. Guvernul Rusiei urma să subvenționeze toate şcolile cu predare în limba română. Tot aşa cum face şi Guvernul României pentru minoritățile de la noi.

În Siberia, la românii deportați şi la urmaşii acestora

De la Moscova am mers în Siberia, la prima întâlnire a unui mesager din România, de după Revoluție, cu deportații români şi urmaşii acestora. Azi şi ei, ca şi toți românii din Federația Rusă, ar fi avut şcoli în limba română. Ar fi început să-şi înalțe biserici în care să asculte Sfânta Liturghie tot în limba română. Şi nu numai în Rusia, ci şi în Ucraina, Kazahstan şi în

celelalte foste republici ale imperiului sovietic. Oficialitățile noastre au fost şi de data aceasta absente. Dar Opoziția?

Corneliu Coposu şi Ambasadorul URSS

În toamna anului 1990, când m-am întors din Siberia, la PNȚCD, răceală şi agresivitate. De ce, Doamne?! Întreaga conducere ştie de ce. Domnul Corneliu Coposu fusese invitat la Ambasada URSS. Tovarăşul ambasador i-a spus că nu înțelege de ce **Dreptatea,** ziarul PNȚCD, este oficina Societății Culturale Bucureşti-Chişinău. Având în vederea că în Dreptatea din 28 august 1990 este comunicată opiniei publice româneşti întreaga conducere a PNȚCD-subsemnatul apărând în corpul membrilor supleanți ai Comitetului de conducere-adjuncții departamentelor centrale-bănuiesc că întâlnirea cu ambasadorul URSS a avut loc după această dată. Cu toată discreția, am fost împins afară din conducerea PNȚCD şi de la **Dreptatea.**
Guvernanții de la Bucureşti s-au speriat şi mi-au reproşat că am fost la Boris Elțîn (Federația Rusă), în conflict cu Mihail Gorbaciov (URSS). Le-am răspuns că pot repeta vizita, de data aceasta la d-l Mihail Gorbaciov. După ce le-am explicat şi s-au convins că pot fi primit de Mihail Grobaciov, au tăcut. De frica URSS, nici Corneliu Coposu nu a a scăpat! Deşi avea drum liber la Guvernul Elțîn, nu a răspuns conform aşteptărilor. Ar fi fost în interesul României şi al Reîntregirii României. Atunci, Boris Elțîn avea nevoie de aliați. Corneliu Coposu, nici după căderea lui Mihail Gorbaciov, nu a reuşit să se mobilizeze pentru o astfel de vizită. Istoria îi oferise şansa ieşirii, în interesul României, pe prim planul vieții internaționale. Când era rugat şi sfătuit să se întâlnească cu Boris Elțîn, se ridica în picioare, înviorat, dar după câteva secunde, se aşeza iar, abătut. Întrebând pe cineva, de ce această reținere, ezitare, neputință, mi-a răspuns, din cauza fricii pe care a acumulat-o în urma bătăilor primite în puşcărie, de la KGB-işti. Adaug eu, KGB-iştii l-au supravegheat şi după ieşirea din puşcărie şi, neîndoielnic şi după Revoluție. Cu alte cuvinte, nici Guvernul, nici Opoziția nu s-au angajat pentru Reîntregirea Țării. Este de notorietate publică faptul că membri PNȚCD, sfătuiți de conducerea PNȚCD, frânau mitingurile Societății Culturale Bucureşti-Chişinău în sprijinul fraților de peste Prut şi al Reunificării Țării, determinând oamenii să nu mai vină la mitinguri, susținând că nu e momentul pentru asemenea activități. Să aşteptăm până va fi răsturnat FSN de la Putere, până va ajunge PNȚCD la guvernare. A ajuns, dar ne-a dezamăgit pe toți. Dar să revenim în anul 1990, la **Discursul domnului Corneliu Coposu, Preşedintele PNȚCD** (Dreptatea, 4 decembrie 1990), rostit la Alba Iulia. Cuprinde o singură referire la teritoriile

româneşti de peste Prut, prin cuvintele Chişinău şi Cernăuți, iată fragmentul: „Să închinăm gratitudinea țării, marilor făuritori ai României: Regele Ferdinand, Ionel Brăteanu, Take Ioneascu, Nicolae Filipescu, Nicolae Iorga, celor care au stat în fruntea obştei la Chişinău şi Cernăuți“. Dar în **Cuvântarea ținută de d-l Corneliu Coposu la 1 Decembrie 1991** (Dreptatea 5/6 decembrie 1991)? Absolut nimic, nimic, nimic. Mai e loc de vreo îndoială de ce se petrecea la vârf, în conducerea PNȚCD? Tentativa de reinstaurare a comunismului, cunoscută sub numele de Puciul de la Moscova, din august 1991, a derutat PNȚCD, dovadă că prima reacție a unui lider PNȚCD, la Televiziune, a fost considerată regretabilă. Cuvântarea lui Corneliu Coposu de la 1 Decembrie 1991 ne adevereşte că PNȚCD nu se eliberase se sindromul terorizant al Kremlinului. Corneliu Coposu, chiar în timpul Puciului, fiind solicitat să reacționeze, nu s-a pronunțat, în nici un fel, decât astfel: “ Dar dacă vin ruşii?” Înțelegem această stare de spirit. Nu judecăm pe nimeni. Consemnăm doar date, fapte, atitudini, etc., aşa cum au fost. Prin aceste mărturisiri nu am negat dorința fierbinte a lui Corneliu Coposu pentru Reîntregirea Țării. Îşi iubea țara şi suferea în fața marilor nedreptăți făcute poporului român de către Moscova. A plecat la Domnul în 1995, cu un an înainte ca PNȚCD să ajungă la guvernare. Ne-a lăsat totuşi, o cuvântare, ca un testament pentru Reîntregirea României, dar, prea târziu. Se impune deci să întârziem câteva rânduri asupra **Declarației privind Basarabia-**redactare Pop Iftene-text difuzat participanților la Congresul PNȚCD din ianuaie 1996. Declarația, după discuții, urma să fie votată şi să devină document al acestui Congres, document de partid. Numai că s-a întâmplat ceva ce ar fi dezonorat orice partid. În timp ce autorul Declarației o citea, pe scenă, la microfon, alături de întregul prezidiu, un țărănist, din sală, se repede spre scenă şi strigă spre Iftene Pop, de ce nu a ridicat problema Basarabiei când lucra la Ministerul de Externe, pe vremea lui Ceauşescu, iar spre prezidiu, s-o lăsăm mai încet cu Basarabia, cu acest teritoriu, deoarece nu avem temei să-l considerăm românesc. Prezidiul Congresului PNȚCD s-a înmuiat, s-a conformat şi doar în trei-patru minute a scos de pe ordinea de zi Declarația, d-l Ion Diaconescu spunând, în plenul Congresului, că după Congres o vor îndrepta spre secțiile de tineret ale filialelor din țară... Şi s-a înmormântat Declarația pentru Basarabia. PNȚCD încă nu ajunsese la guvernare. Să fi fost vorba tot de frica de KGB? Dar iată, Convenția Democrată, în 1996, câştigă alegerile. Partidul cel mai important, PNȚCD. Reprezentantul Convenției, prof. univ. Emil Constantinescu ajunge preşedinte al României. La câteva luni după investitură, ne surprinde pe toți, cedând Ucrainei, sudul Basarabiei, nordul Basarabiei, Ținutul Herța, nordul Bucovinei (Şi după cum se poate constata şi Insula Şerpilor), fără să

menționeze Pactul Molotov-Ribbentrop. E vorba de Tratatul cu Ucraina, prin care se recunoaşte actualele granițe... aşa, de parcă teritoriile rămase la Ucraina nu ar avea nici o legătură cu România.
Tot după preluarea puterii de către PNȚCD, urmaşul lui Corneliu Coposu la conducerea PNȚCD, d-l Ion Diaconescu, la un an de la preluarea guvernării, a fost la Moscova. Deşi Guvernul Federației Ruse îşi dăduse acordul de principiu încă din 1990, pentru şcoli în limba română în întrega Federație Rusă, acord despre care PNȚCD a fost informat în detaliu, d-l Ion Diaconescu nu a ridicat problema protejării minorităților româneşti. Orice comentariu e de prisos. A se citi, spre edificare, Stenograma convorbirilor de la Moscova.

Uniunea pentru Reîntregirea Teritorială a României

Să revenim la anul 1991. Atunci, după intensele activități publice din 1990 reuşisem să înmănunchiem aproape toate asociațiile unioniste cu sediul în Bucureşti şi unele partide, în **Uniunea pentru Reîntregirea Teritorială a României**. S-au ales organele de conducere. Urma o simplă formalitate. La alegeri asistase presa. Anunțase înființarea Uniunii. A apărut un articol, pe aproape o jumătate de pagină de ziar (februarie 1991). D-l Manu Valentin, cercetător ştiințific la Institutul de Fizică Atomică, printre noi de două-trei luni, a fost propus şi votat ca membru în conducere (au fost votați un preşedinte, un vicepreşedinte şi trei membri). D-l Manu Valentin abia înainte de a depune procesul-verbal de constituire la tribunal, s-a opus, amenințând că va protesta în sala tribunalului, dacă se depune procesul-verbal. De ce nu a spus nimic înainte? Întrebare la care nu a răspuns niciodată. Cu uşurință ar fi fost propus şi ales altcineva. Cei propuşi, întrebați fiind dacă vor să facă parte din conducere, unii au răspuns nu şi propunerile nu au fost supuse votului. Dumnealui a acceptat să fie ales. De ce? Se impune precizarea că Adunarea generală de constituire a avut loc în Piața Revoluției, fiind formată din toți participanții la două mitinguri, la date diferite, apropiate, deci totul s-a desfăşurat cu o bună pregătire şi informare, al doilea miting finalizându-se cu votarea celor propuşi. Aşa s-a ajuns să nu existe nici o forță politică în stare să i se opună d-lui Emil Constantinescu et compania, ca să nu scoată Pactul Molotov-Ribbentrop din istoria României. **Uniunea pentru Reîntregirea Teritorială a României** a fost primită cu bine în lumea politică, semnând alături de Partidul Național Creştin Democrat, Partidul Național Liberal, Partidul Social-Democrat, **Declarația partidelor din România, a organizațiilor, asociațiilor şi sindicatelor semnatare ale acestei declarații în legătură cu intenția URSS de a organiza un**

referendum în Republica Moldova la 17 martie 1991. Inițiativa şi textul de lucru aparțin Societății Culturale Bucureşti-Chişinău. Din partea PNȚCD a fost delegat la această întâlnire de lucru (La Muzeul municipal de istorie), deputatul Ion Lup, care a şi semnat declarația. Întâlnirea s-a finalizat prin semnarea Declarației, de către cei douăzeci şi cinci de reprezentanți de partide, asociații şi sindicate (Vezi Dreptatea din 13-03-1991).

Românii de peste Prut în Parlamentul României

Din nefericire PNȚCD nu a fost receptiv la propunerea noastră de a trece pe listele de candidați pentru Parlamentul României şi pe românii de la răsărit de Prut. Aveam în vedere listele Convenției Democrate. S-au solicitat patrusprezece locuri. Deci foarte puține. Pentru a nu exista vreo îngrijorare că unii membri CD şi-ar pierde posibilitatea de a intra în parlament, basarabenii au hotărât să fie trecuți pe listele pentru circumscripțiile electorale din Moldova, urmând să fie susținuți de mii de basarabeni, care ar fi lămurit rudeniile şi cunoscuții lor din partea de apus a Prutului vă voteze pentru românii basarabeni. Se ştia foarte bine că moldovenii vor vota pentru oamenii d-lui Ion Iliescu. Răspunsul precipitat al PNȚCD a fost că PNȚCD va invinge în alegerile generale şi în Moldova... Aceasta a fost formula de refuz. PNȚCD nu s-a angajat nici pe calea aceasta, pe calea Reîntregirii României. La un moment dat Corneliu Coposu şi-a lăsat inima să glăsuiască şi a spus că se acceptă o listă cu patrusprezece români basarabeni, dar să fie numai personalități. Superb minut, dar care în chiar zilele următoare, a fost uitat cu desăvârşire. Nu ştim de ce şi cum de s-a întâmplat aşa ceva. Uitat a fost şi când a venit o delegație de la Chişinău, de la FPM şi s-a discutat câteva ore, dar nu despre listele electorale comune, pe care PNȚCD nu le avea în vedere! În fața acestei situații l-am rugat pe Iurie Roşca, acest unionist de elită al Neamului Românesc, lider al FPM, formație politică cu un crez constant Reîntregitor de Țară, să o determine pe Leonida Lari, să se prezinte la PNȚCD şi să îşi propună candidatura. Românii de peste Prut aveau şi au acest drept istoric. Am mizat pe dezinvoltura şi personalitatea poetei. Loenida Lari atunci se bucura de o reală simpatie din partea tuturor românilor, ceea ce a fost în beneficiul PNȚCD, în timpul campaniei electorale. Între Iurie Roşca şi Leonida Lari relațiile se răciseră, Iurie Roşca trebuind să treacă peste convingerile sale, din necesitatea spargerii nereceptivității celor de la Bucureşti. Trebuia creat fie şi un singur precedent. Dreptul la țară trebuia adjudecat.. Leonida Lari, după ce a părăsit PNȚCD, a devenit o personalitate controversată. Dar trebuie să subliniem şocul pe care l-a suferit ca deputat PNȚCD, când a constatat că ea, unionistă

de necontestat, a nimerit într-un partid fără o astfel de preocupare. Fără să fie înțeleasă şi sprijinită. Atunci, de ce a venit la Bucureşti? A confundat activitatea Societății Culturale Bucureşti-Chişinău pentru Reîntregirea României, cu activitatea PNȚCD? Foarte puțini basarabeni ştiau adevărul...Dar dacă românii din teritoriile anexate de URSS ar fi avut un grup parlamentar în Parlamentul României, aşa cum preconizasem în această propunere către conducerea PNȚCD? În 1992 ar fi candidat pentru Parlamentul României şi românii din sudul şi nordul Basarabiei, din ținutul Herța şi din Nordul Bucovinei. Dar nici unii n-au beneficiat de dreptul lor istoric nici în 1996. Şi se ştie, există o cale absolut legală de a accede în Parlamentul României! Cât de greu i-o fi fost lui Iurie Roşca, reprezentant al unui partid unionist, să vină în anii de după Revoluție la PNȚCD, din solidaritate cu PNȚCD în lupta împotriva comunismului, deşi ştia că PNȚCD era absent de la datoria națională de Reîntregire a României! Multe şanse Reîntregitoare de Țară s-au risipit în anii de după Revoluția Română! Cerul a fost atent şi generos cu noi (Românii doreau liste comune pentru alegeri. Presa din Bucureşti şi Chişinău era receptivă - a se vedea articolele **Românii de peste Prut trebuie să participe la alegerile generale din România; Parlamentarii din Chişinău, majoritari la Bucureşti; Atenție, la Moscova, politicieni români!)**

Este şi PNȚCD un partid KGB-ist?

Desigur PNȚCD a avut şi momente foarte bune. Aşa, declarația de partid **Nu există un drept de autodeterminare pentru Basarabia şi Bucovina** (Drepatea 25/26 nov. 1991). Prin aceasta îşi respecta titlul de partid național. Dacă nu s-ar fi abătut de la ea, sau dacă nu ar fi ignorat-o, chiar dacă o astfel de implicare a fost după marile şanse de Reîntregire a României, tot am fi avut un partid politic, atât de necesar, pentru a nu se ajunge la dăruirea unui important teritoriu românesc, Ucrainei, fără nici un fel de referire la Pactul Molotov-Ribbentrop. Azi s-a ajuns la o situație extrem de penibilă. În România liberă din 23 august 1999, Pop Iftene semnează o pagină intitulată **Pactul Ribbentrop-Molotov**. Pentru a contrapune atitudinnea PNȚCD, din aprilie 1991, unui proiect de tratat cu fosta URSS, semnat de preşedintele Ion Iliescu, referindu-se la acel tratat, d-l Pop Iftene scrie negru pe alb: „în care nu se pomenea nimic de efectele profund nocive pentru România şi ilegale, ale Pactului Ribbentrop-Molotov“, şi face trimitere la „o declarație“ a PNȚCD (Dreptatea 3 mai 1991), despre care acelaşi Pop Iftene scrie, tot negru pe alb, că PNȚCD „expres sau în subtext arată că URSS trebuia să recunoască în viitorul tratat româno-sovietic nulitatea ab initio a Pactului şi

în privința României“. Subtext are acelaşi înțeles ca printre rânduri. Numai în unele declarații ale PCR se citea printre rânduri, dar în democrație, într-o problemă vitală pentru România, este de neacceptat. De ce a evitat Pop Iftene declarația din 25/26 noiembrie? Pentru că PNȚCD cerea Guvernului FSN de atunci „Să facă o declarație publică, în momentul în care Ucraina va deveni independentă (după toate probabilitățile la 1 decembrie a. c.) în care să se arate că Bucovina de nord, Ținutul Herța, fostele județe Hotin, Cetatea Albă şi Ismail, ca şi Insula Şerpilor au fost acaparate de URSS cu forța de la România şi incluse ilegal în statul ucrainian. Ele vor trebui să revină României, în urma unor negocieri, pe cale paşnică “(Subliniem că aceasta nu este „o declarație“ ci, Declarația Partidului Național Țărănesc Creştin Democrat-cu litere mari). PNȚCD încă nu ajunsese la guvernare. Dar, peste câțiva ani, în 1996, înainte cu câteva săptămâni de a prelua puterea? Revenim la textul lui Iftene Pop: „Negocierile pentru un tratat cu statul succesor, Rusia, au foat reluate şi purtate timp de câțiva ani, pentru ca în 1996 (tot în aprilie) să se ajungă la un text ce urma a fi parafat, pentru care E. Primakov, ministrul de externe rus, din acea vreme, venise în mare grabă, tocmai din China, scurtându-şi vizita în acea țară. Numai că, deoarece nici acest proiect nu făcea vreo referire la Pactul Ribbentrop-Molotov, PNȚCD şi alți membri ai opoziției, în Consiliul Consultativ de pe lângă MAE, au respins parafarea lui, E. Primkov plecând din România, prin trântirea uşilor şi foarte iritat... E. Primakov, cât a fost ministru de externe şi apoi prim-ministru al Rusiei, deci şi în 1999, susținea că nu va schimba nici o virgulă la proiectul de Tratat neparafat în 1996 şi nici nu va accepta vreodată condamnarea Pactului Ribbentrop-Molotov“. A avut această atitudine politică responsabilă a PNȚCD, o bună mediatizare? Da şi pe merit. Aşa, în Cotidianul din 25 aprilie 1996, sub titlul **CDR acuză conținutul Tratatului cu Rusia**, se scrie: „CDR a propus ieri o întâlnire urgentă a tuturor partidelor parlamentare, cu preşedintele Ion Iliescu. Obiectul acestei întâlniri îl constituie discutarea conținutului Tratatului cu Rusia, care se pare că va fi semnat în curând. Caracterul urgent al propunerii este deteminat de iminenta întâlnire-la sfârşitul acestei săptămâni-dintre Ion Iliescu şi şeful diplomației de la Kremlin, Evgheni Primakov. Conform unor date de ultimă oră, staff-ul CDR este îngrijorat de posibilitatea conform căreia partea română să fi abandonat încercarea de a include în acest tratat o prevedere care să condamne Pactul Ribbentrop-Molotov. CDR intenționează-în cazul în care întâlnirea cu Ion Iliescu se va materializa-să preîntâmpine eludarea din tratat a condamnării Pactului Ribbentrop-Molotov. Totodată, principala alianță a Opoziției condamnă faptul că ministrul de externe Teodor Meleşcanu nu a

considerat oportun să se consulte cu forţele politice parlamentare, înainte de a pregăti parafarea acestui tratat (L. G.)“.
Poziția lui Primakov era a unui disperat şi iritat în grandomania sa autoritară, imperială, de care nu se debarasase, deşi Rusia pornise pe calea democrației. Prin astfel de reacții, mărturisea că nu are de ales, decât să accepte includerea Pactului Molotov-Ribbentrop în Tratatul cu România. Făcea presiuni psihice, ca pe vremea URSS şi atât, mizând pe slăbiciunea unor români bolnavi de efectul terorizant al Kremlinului. La fel cum a procedat peste câteva luni Ucraina, care a reuşit, în câteva zile să sperie Convenția Democrată, în frunte PNȚCD-strigând că România are pretenții imperialiste.Ar fi momentul să ne reamintim că atât URSS cât şi Ucraina nu aveau cum să invoce nici Tratatul de Pace de la Paris, din 1947, deoarece în acest tratat URSS a impus formularea că frontiera dintre URSS şi România s-a stabilit conform “acordului” din 1940 dintre URSS şi România. Un astfel de acord nu a existat. Moscova a încercat să şteargă prin cuvântul acord, pe cel de ultimatum, să ascundă faptul că în 1940 a dat un ultimatum României, impunând, prin amenințarea cu forța, pe baza Pactului Molotov-Ribbentrop, o nouă frontieră (în interiorul României), între URSS şi România. Cu alte cuvinte anexarea Răsăritului României, de către URSS, pe baza Pactului Molotov-Ribbentrop, este confirmată chiar de textul Tratatului de Pace de la Paris, din 1947. Pop Iftene, după cum se poate constata, evidențiază respingerea proiectului de tratat cu Rusia, de către PNȚCD şi alți membri ai opoziției, dar lasă sub tăcere că doar peste câteva luni, CD, în frunte cu PNȚCD, parafează tocmai un astfel de tratat cu Ucraina, creînd un precedent periculos pentru semnarea tratatului cu Republica Moldova şi Rusia. Se ştie că vina pentru semnarea unui astfel de tratat o are, prin excelență, preşedintele Emil Constantinescu, dar şi d-l Adrian Severin, ministrul de externe, membru al Partidului Democrat, care face parte din Coaliția guvernamentală. Zelul şi graba preşedintelui Emil Constantinescu şi secondarea hotărâtă a d-lui Adrian Severin au deschis mai adânc rana în ființa poporului român şi ne-au cernit fețele tuturor. Fără Reîntregirea României, dinamica Neamului Românesc este grav perturbată. Au procedat de-a-ndoaselea, contrar istoriei românilor. Că după această parafare, vociferările ulterioare ale lui Primakov au avut un suport, nimeni nu poate nega. Mai reținem câteva rânduri din textul lui Iftene Pop: „Iritarea s-a transmis, curios, şi puterii de atunci, exprimată între altele în comunicatul de presă al Preşedenției, din 6 mai 1996, căreia PNȚCD i-a răspuns tot printr-un comunicat (10 mai) şi o declarație ceva mai extinsă (16 mai). Întrucât declarația PNȚCD cuprindea o argumentație juridică şi ştiințifică veritabilă, inedită şi dificil de combătut...“Numai că această declarație ceva mai extinsă

face parte din Declarația la care Congresul PNȚCD, din ianuarie 1996, a renunțat (mai bine zis s-a lepădat) şi de care, în luna mai se foloseşte conjunctural, iar la câteva săptămâni, după ce Convenția Democrată, în frunte cu PNȚCD preia puterea, o ignoră din nou, nefăcând în Tratatul cu Ucraina, nici o referire la Pactul Molotov-Ribbentrop.
Prin aceste observații, în nici un caz nu negăm că Iftene Pop este specialistul de necontestat al PNȚCD în problema Răsăritului României anexat la URSS şi nici că este autorul unei excelente cărți despre Basarabia.
Este şi PNȚCD un partid KGB-ist? Nu, dar prin vidul față de Reîntregirea României, prin lipsa unui program unionist până la preluarea Puterii, în 1996, apoi prin renunțarea la Pactul Molotov-Ribbentrop, a făcut servicii intereselor Rusiei şi Ucrainei.
Dar d-lui Iftene Pop i-a scăpat, regretăm sincer, şi **Declarația Parlamentului României cu privire la referendumul din Ucraina din 1 decembrie 1991**. Se impune precizarea că Gheorghe Gavrilă Copil a avut o contribuție importantă la redactarea Declarației PNȚCD din 25/26 nov. 1991, ceea ce explică faptul că Declarația Parlamentului seamănă în spirit şi text cu Declarația PNȚCD. Desigur aşa ceva nu ar fi fost posibil fără o conlucrare cu un deputat FSN, în două nopți, deputat prin care câteva formulări ale lui Gheorghe Gavrilă Copil au fost preluate de ceilalți parlamentari ai puterii, ca şi cum ar fi venit de la dânşii. La textul Declarației s-au raliat şi parlamentarii Opoziției. Ea s-a votat cu uşurință şi rapiditate, încât preşedintele Ion Iliescu a aflat de ea după vot. A reacționat absolut regretabil, iritat, spunând că nu a ştiut nimic şi că s-a săvârşit o mare greşeală. Parlamentarii Puterii n-au mai făcut asemenea greşeli. Şi nici din partea Preşedenției şi a Guvernului nu s-au săvârşit. Dar şi Opoziția a lăsat în uitare această declarație. Atunci Ucraina se sbătea pentru a-şi dobândi independența. Delegații Ucrainei votaseră pentru declararea Pactului Molotov-Ribbentrop nul ab inițio. Opoziția era obligată să interpeleze Puterea, inclusiv prin moțiune simplă sau de cenzură, pentru această problemă, nu să abandoneze şi ea cauza sfântă a tuturor românilor. Se impune să reținem câteva fragmente din această Declarație (publicată în presa timpului, din care amintim România liberă din 29 decembrie 1991, iar la Chişinău, Țara, nr. 50, decembrie 1991): „Având în vedere că acest referendum ar urma să se desfăşoare şi pe teritoriile româneşti-Bucovina de nord, ținutul Herța, ținutul Hotin, preum şi județele din sudul Basarabiei, Parlamentul României declară solemn că aceste teritorii au fost rupte din trupul țării, iar pactul Ribbentrop-Molotov a fost declarat nul şi neavenit ab initio, de URSS, la 24 decembrie 1989 şi de Parlamentul României, la 24 iunie 1991. Desigur, este dreptul Ucrainei să organizeze un referendum

pentru independența sa, dar acest referendum nu poate avea valabilitate în privința teritoriilor româneşti anexate abuziv de fosta URSS, teritorii care nu au aparţinut niciodată Ucrainei şi sunt de drept ale României... Parlamentul României declară solemn că referendumul organizat de autoritățile de la Kiev în teritoriile româneşti încorporate cu forța în cadrul fostei URSS-respectiv în Bucovina de nord, ținutul Herța, ținutul Hotin, precum şi județele din sudul Basarabiei-este nul şi neavenit, precum şi consecințele acestuia. Parlamentul României cere parlamentarilor şi guvernelor tuturor statelor, care vor recunoaşte independența Ucrainei, să declare expres că această recunoaştere nu se extinde asupra teritoriilor româneşti menționate... Parlamentul României solicită guvernului țării să înceapă de urgență negocieri cu autoritățile de la Kiev în problema teritoriilor româneşti anexate cu forța de URSS".

România făcuse prin această Declarație un pas clar, recunoaşterea independenței Ucrainei, dar nu şi asupra teritoriului românesc anexat prin Pactul Molotov-Ribbentrop, recunoaştere conformă cu declararea Pactului Molotov-Ribbentrop nul ab initio, la 24 decembrie 1989 şi de către toți deputații Ucrainei. Numai că această Declarație a fost în contradicție cu poziția preşedintelui Ion Iliescu, cu a prim-ministrului Petre Roman, prin miniştrii dumnealui de externe, şi cu a ambasadorul român de la Moscova, d-l Şandru, față de Actul final de la Helsinki, în 1990 (Când toate elementele pentru Reîntregirea României erau întrunite, inclusiv enorma simpatie internațională pentru mişcarea unionistă care se manifesta la scara întregului popor român), în 1991 şi în continuare, poziție pentru care nu şi-au cerut scuzele de rigoare nici azi. Au acționat fățiş împotriva tuturor unioniştilor români, de pe ambele maluri ale Prutului şi altfel, la vedere, opunându-le o altă opinie, a oficialităților, înfluențând milioane de români, în primul rând prin televiziune, pe care o controlau în întregime, dar şi prin presă şi radio. Au repetat de atâtea ori, despre angajamentul țării noastre la Actul final de la Helsinki, subliniind că între principiile unanim acceptate ale acestui Act este şi cel referitor la inviolabilitatea frontierelor. În această formulare era şi un fel de amenințare la adresa unioniştilor şi de stârnire împotriva lor a unor români, ca şi cum unioniştii ar încălca acest acord şi ar expune România unor primejdii. Numai că tovarăşii de mai înainte, toți, ştiau prea bine, că Actul final de la Helsinki prevedea posibilitatea modificării granițelor prin buna înțelegere între părți, dar despre aşa ceva n-au scos o vorbuliță, ca şi cum nu ar fi existat, făcând astfel servicii Moscovei şi Kievului şi deservicii României. Situația este evidentă şi fără replică. Aceleaşi personaje trăiesc şi azi, bine mersi, defilând în înaltele organisme statale româneşti şi la televiziune şi la radio şi în presă. Asta manipulare a

românilor! Cam cât respect şi bun simț au manifestat față de acei români care i-au crezut, neştiind toate prevederile Actului final de la Helsinki ?!

Infiltrații

Neîndoielnic unii români au fost manevrați de KGB, fără să fie KGB-işti. Şi unii mai sunt manevrați şi astăzi. Dar câți dintre românii care şi-au dat seama despre ce este vorba, au avut curajul să nominalizeze persoana KGB-istă sau să o izoleze, s-o îndepărteze din grupul în care s-a infiltrat? Desigur dovada apartenenței la KGB este greu de făcut, dar activitatea, conform intereselor Moscovei, nu este greu de identificat, deci ar fi simplu să o evidențieze. Cel puțin pentru a elibera unele partide şi asociații de sub controlul sau influența unor persoane KGB-iste. Desigur KGB-iştii sunt abili, profesionişti. S-au acomodat la libertatea de opinie oferită de democrație. Un drept care trebuie respectat. Dar, se ştie exact că de fapt lucrează pentru alte interese. Şi totuşi se tace. E adevărat că timpul lucrează în favoarea românilor care nu fac jocul Moscovei. Jocul Moscovei este diferit de unele apropieri față de Moscova, pentru unele interese româneşti. Jocul Moscovei nu este confundabil cu jocul românesc. Dar ceea ce unii români nu prea au ştiința şi deprinderea să facă (ar fi bine cel puțin să devină surzi, să-i ignore şi să-i ocolească pe KGB-işti), face timpul, dumnealor KGB-iştii fiind din ce în ce mai în vârstă şi cu o influență, în perspectivă, din ce în ce mai slabă. Dar să nu ne amăgim, cu atât mai mult acționează acum, cu eficiență şi îndărătnicie (deci unii mai uşor de identificat), sesizând că este posibil să revină la guvernare în România. Câți dintre români ştiu despre unele activități, de partid sau de asociații, care au fost torpilate, deviate sau anulate de către elementele KGB şi totuşi tac! Cu siguranță poporul român nu are nevoie de astfel de reduşi la tăcere. Printr-o astfel de tăcere sunt o perdea de protecție pentru KGB. Dar dacă unor români li s-au regizat unele capane, şi tac de ruşine şi de frică?

Spre luare aminte

Ne oprim aici cu mărturisirile. Ele au avut un singur țel, să-i mobilizeze pe români. Bunul Dumnezeu va aduce iar în stație trenul Reîntregirii României. Dar nu va mai sta mult. Cei care au greşit, în anii trecuți, cu voie sau fără de voie, bănuind că îi mustră conştiința, sunt rugați să se implice iar, dar responsabil şi cinstit. E nevoie de toată lumea pentru marele examen, al Reîntregirii, pe care noi românii trebuie să-l trecem. Fără acest examen nu

vom avea niciodată o imagine onorabilă nici față de noi înşine, nici pe mapamond. Şi pe drept cuvânt.

ILIE ILAŞCU, MILITANT FERM PENTRU REÎNTREGIREA ROMANIEI

Arestat la 2 iunie 1992, condamnat la moarte la 9 decembrie 1993. Din Declarația finală a lui Ilie Ilaşcu. Strângea cu mâna dreaptă gratiile cuştii şi în stânga avea un steguleț tricolor, pe care însuşi l-a cusut în celulă.
Am fost şi rămân membru al Frontului popular, pentru că lupta noastră de reîntregire a țării, de refacere a României Mari, pe care hoardele comuniste au distrus-o în 1940, rămâne la ordinea zilei. Lupta continuă.
În timp ce se citea sentința, Ilie Ilaşcu a strigat de mai multe ori: **Trăiască! Trăiască! Trăiască! Moldova! Ardealul! şi Țara Românească! Trăiască România Mare! Jos hotarul de la Prut! Jos ocupanții ruşi!**
După pronunțarea sentinței a strigat**: Ura! Mor pentru țara mea!**
(Victor Bârsan, Procesul Ilaşcu, Editura Fundației Culturale Române, 1994, p. 103, 105, 106).
Din Declarația lui Ilie Ilaşcu, înregistrată după pronunțarea sentinței, cu o cameră de luat vederi şi transmisă de mai multe ori pe posturile de televiziune:
Vreau să mulțumesc tuturor celor din România, fraților din România, forurilor internaționale care au luat atitudinea fermă pentru eliberarea noastră şi să le mulțumesc pentru ajutorul moral şi material al familiei. La copii mă adresez să învețe bine şi să înțeleagă că tăticul lor n-a fost un fricos, a făcut tot ce a putut, mă rog, cândva **se va putea spune mai mult. La revedere, vă iubesc popor român!**
Alături de Ilie Ilaşcu, mai sunt după gratii patrioții români Alexandru Leşcu, Tudor Petrov şi Andrei Ivanțoc. Spiritul viu, reîntregitor de țară, mai este încă după gratii, la Tiraspol, spre umulirea tuturor românilor şi a întregii lumi civilizate, având în vedere că procesul a fost înscenat de relicvele forțelor imperiale sovietice, care mai supraviețuiesc în oraşul Tiraspol şi împrejurimi(Transnistria), numai pentru că Rusia deşi a semnat că îşi retrage Armata a XIV de aici, continuă să controleze Tiraspolul şi să înarmeze unele unități militare locale, atentând astfel la integritatea teritorială a R. Moldova, într-un plan de posibilă destabilizare în această parte a Europei.

MONUMENTUL TRĂDĂRII NAȚIONALE ŞI AL CRIMEI ÎMPOTRIVA UMANITĂȚII, CELOR CE AU SEMNAT, SUSȚINUT,

SAU AU VOTAT PENTRU TRECEREA SUB TĂCERE A PACTULUI MOLOTOV-RIBBENTROP

Proiectul monumentului. Brațele contopite în rugăciune, până la înălțimea de treizeci şi trei de metri, la treizeci şi trei de ani înălțându-se Iisus Hristos în Eternitatea Sa, la Tatăl Ceresc. Această rugăciune este înălțată de România, care crede în conlucrarea Domnului nostru Iisus Hristos şi a Maicii Sale, cu noi românii, întru Adevăr şi Dreptate. De asemenea, în conlucrarea cu toți sfinții şi martirii noştri de dinainte şi de după Zalmolxe şi Deceneu, cu toți sfinții şi martirii noiştri, cu strămoşii noştri, din toate timpurile de dinainte şi de după Hristos. Prin conlucrarea celor din viața aceasta, cu a celor din viața cerească, vom ajunge, ca totdeauna în istoria omenirii, să demonstrăm că imperiile nu sunt iubite de Cer şi că la dispariția lor se implică însuşi Dumnezeu. Brațele se înalță din harta geografică a României.
Împrejurul documentului, pe soclu, vor fi înscrise numele celor care au semnat, sau au votat Tratatul cu Ucraina, fără menționarea Pactului Molotov-Ribbentrop. Datorită acestui Pact criminal, URSS a ocupat o bună parte a teritoriului României. De asemenea numele celor care au pledat pentru semnarea, ignorarea Pactului, sau susținerea aberației că Pactul Molotov-Ribbentrop nu mai este valabil azi, pentru România. Doar pentru România, în timp ce țările baltice s-au prevalat de el, eliberându-se din imperiul sovietic, devenind independente. Deşi pentru România ştergerea consecințelor acestui Pact era în derulare. Cultivarea unei prietenii autentice, de către Ucraina, prin restituirea teritoriului Românesc, României, ar fi făcut din Ucraina una din cele mai prospere țări. Nu România reprezintă un pericol pentru Ucraina, ci Ucraina este sursa propriei instabilități. Pericolul pentru ea vine de la Moscova şi din faptul că nu a ştiut să-şi facă din Uniunea Europeană şi din România prieteni adevărați. De fapt a şantajat Uniunea Europeană şi SUA, pentru a-i accepta situația de imperiu, prin jocul său duplicitar, Ucraina fiind una din fondatoarele principale, alături de Federația Rusă, a Comunității Statelor Independente. Oficialii români care au acceptat ignorarea Pactului Molotov-Ribbentrop, au căzut în plasa unor forțe oculte antieuropene şi antiromânești, indiferent prin cine li s-a inoculat această ignorare. Cei care au semnat, susținut şi votat Tratatul cu Ucraina, fără menționarea Pactului Molotov-Ribbentrop, au certificat astfel scoaterea din istorie a crimei împotriva umanității, dând certificat de bună purtare lui Hitler, Stalin, Molotov-Ribbentrop, naziştilor şi bolşevicilor, fiind în fapt avocații apărării acestora. Dar pentru aşa ceva nu există prescriere! URSS, prin acest Pact criminal, a anexat parțial sau total, Lituania, Letonia, Estonia, Finlanda, Polonia şi România. Maşina de război, odată pornită, nu s-a mai

oprit, până când a cuprins întreaga lume. Pactul Molotov-Ribbentrop a fost menținut activ, de către URSS, până la 24 decembrie 1989, când l-a declarat nul de la bun început. În mod automat şi România este îndreptățită să intre în posesia întregului teritoriu anexat prin acest Pact.
Ucraina ştia că Uniunea Europeană, NATO şi SUA acționează pentru a limita amenințarea Federație Ruse față de U. E., aşa ceva fiind mai uşor de atins, prin sprijinirea independenței Ucrainei, iar în perspectivă, prin integrarea Ucrainei în U. E. Ştiind, a încercat să şantajeze UE şi SUA să i se accepte granițele întemeiate pe acest Pact. UE şi SUA, în afara oricărui dubiu, nu sunt avocații apărării Pactului nazisto-bolşevic. Dar, cu totul neaşteptat, tocmai preşedintele României, a parafat Tratatul cu Ucraina, ignorând acest Pact. UE şi SUA aveau destule exemple, pe care şi Ucraina le cunoaşte foarte bine, de modificare a granițelor. Chiar atunci mai continuau modificări ale frontierelor, de la Marea Baltică, la Marea Neagră şi sudul Balcanilor, modificări ce vor pune piatra de temelie pentru un viitor prosper şi paşnic pentru întreaga Europă. Pentru întreaga Europă? Nu tocmai, deoarece modificările s-au oprit între Ucraina şi România. În ultimii ani s-au modificat frontierele între Lituania, Letonia, Estonia şi URSS, între Republica Moldova şi URSS, între cele două Germanii, între Cehia şi Slovacia, între Slovenia şi Serbia, între Republica Macedonia şi Serbia. Cu situații diferite. SUA nu recunoscuseră niciodată încorporarea țărilor baltice în Uniunea Sovietică, dar au recunoscut şi recunosc faptul că atât Basarabia, şi nordul Bucovinei au fost anexate în baza aceluiaşi Pact Molotov-Ribbentrop. Se poate însă observa cu uşurință să s-au modificat atât granițe recunoscute de toate părțile prin Tratatul de Pace de la Paris, din 1947, sau Acordul de la Helsinki, cât şi granițe nerecunoscute de SUA - cazul țărilor baltice. Mai mult, consecințele Pactului Molotov-Ribbentrop, în cazul României fuseseră parțial înlăturate, prin desprinderea Republicii Moldova din URSS. Cu alte cuvinte, se poate spune că pentru România, fenomenul era în derulare. In Tratatul de Pace de la Paris, din 1947, URSS a impus formularea că frontiera dintre URSS şi România este cea stabilită în 1940 prin "acordul" dintre URSS şi România. Prin cuvântul acord, URSS a vrut să ascundă faptul că frontiera a fost impusă prin ultimatumul dat de URSS, în 1940, pe baza Pactului Molotov-Ribbentrop. SUA şi în cazul R. Moldova a avut aceeaşi opinie, ca între Ucraina şi România. Era în fața granițelor URSS stabilite prin Tratatul de Pace de la Paris şi prin acordul de la Helsinki. De aceea nu s-a grăbit să recunoască independența R. Moldova. O sursă a Departamentului de Stat al SUA susținea că „problema e complicată de faptul că Moldova nu cuprinde toate teritoriile româneşti anexate de Uniunea Sovietică" (De ce nu recunosc - încă? - Statele Unite independența

Republicii Moldova — Țara nr. 39, septembrie 1991). Celelalte fuseseră înglobate în Ucraina. Şi cu toate acestea SUA va recunoaşte aceste modificări de graniță, va recunoaşte R. Moldova. Subliniem că Independența R. Moldova a survenit înainte de 1 decembrie 1991, când ucrainienii, în cadrul unui referendum, votează pentru indenpendență (La 31 august 1989 limba română a fost proclamată limbă de stat în R. Moldova. La 3 sept. 1990 se crează funcția de preşedinte al republicii. La 23 mai 1991, RSS Moldovenească devine Republica Moldova. La 23 iunie, Parlamentul proclamă suveranitatea Republicii Moldova. La 27 august 1991, Parlamentul proclamă Independența Republicii Moldova. La 25 decembrie 1991, Gorbaciov declară că URSS încetează să existe. La 1 martie 1992, R. Moldova este primită în ONU). După cum se poate constata, în fața voinței ferme a celor două guverne româneşti, de la Chişinău şi de la Bucureşti, SUA şi-a schimbat opinia, recunoscând R. Moldova, cu alte cuvinte modificarea unor frontiere recunoscute. Astfel, în această parte a Europei era deschis drumul spre normalitate. Dar în 1996, în anul semnării Tratatului dintre România şi Ucraina, care era poziția SUA? Aceeaşi. D-l E. S. Alfred Moses, ambasadorul Statelor Unite la Bucureşti a declarat: „Ceea ce voiam să spun este că e prea târziu pentru modificarea frontierelor. Frontierele dintre România şi Ucraina sunt stabilite. Ele sunt recunoscute prin Acordul de la Helsinki, semnat de România. Problema modificării frontierelor în Europa s-a închis, fără posibilități de redeschidere“. D-l Alfred Moses şi-a exprimat speranța că România, Rusia şi Ucraina vor ajunge la un acord în ceea ce priveşte denunțarea Pactului, „odios, detestabil, convenit între două regimuri totalitare“. Nici preşedintele României, nici diplomații români nu au reținut au atenție aceste declarații. Este clar că d-l Alfred Moses trebuia să facă această declarație, de rămânere a granițelor aşa cum sunt, deci în favoarea Ucrainei, pentru a satisface dorințele Ucrainei. Dar Alfred Moses, diplomat de carieră, a lăsat două căi legale de pledare a cauzei româneşti, dacă oficialitățile româneşti, aşa, după cum, totuşi, se presupunea, s-ar fi angajat pe acest drum:

1) Frontierele sunt recunoscute prin Actul de la Helsinki, semnate şi de România. Ambasadorul SUA face referire la acest acord. Se ştie că tocmai acest acord oferă posibilitatea modificării frontierelor prin înțelegere între părți.

2) Pactul Molotov-Ribbentrop este declarat fără nici o reținere, odios şi detestabil. Exprimarea speranței că România, Rusia şi Ucraina vor ajunge la un acord în ceea ce priveşte denunțarea Pactului, exprimă direcția tratativelor.

România era blindată. Îi trebuia tact, fermitate şi să rămână protejată în faţa întregii lumi, de Acordul de la Helsinki şi de Pactul Molotov-Ribbentrop.
Oficialii români n-au ţinut cont că acest Pact este odios şi detestabil. Dimpotrivă, l-au muşamalizat. Cumplită responsabilitate şi detestabilă, în întreaga viaţă politică internaţională. Din nou imaginea României a fost deteriorată pe cursa lungă a istoriei. Dar iată că o singură ţară, Ucraina (În fapt imperiul URSS de apus), grav contaminată de microbul imperial sovietic, a insistat şi a vrut să şteargă din memoria întregii lumi, Pactul nazisto-bolşevic. De ce? Pentru a rămâne în continuare beneficiara acestui Pact. Şi cine o sprijină? Este incorect a spune România, ci nişte persoane care prin concursul unor împrejurări deosebite istorice şi politice, au ajuns în fruntea României, în frunte cu d-l Emil Constantinescu, preşedintele României. Dumnealui a călcat în picioare cele două precedente din chiar cele două state româneşti, România şi Republica Moldova, din 1991. Primul, Declaraţia de Independenţă a R. Moldova, are o referire clară la Pactul Molotov-Ribbentrop, la întregul teritoriu al României anexat de URSS, deci şi la cel care azi mai este inclus în Ucraina, însăşi R. Moldova fiind constituită de către URSS pe o parte din acest teritoriu. Al doilea, Declaraţia Guvernului României, tot din 1991, prin care se recunoaşte independenţa R. Moldova, de asemenea se referă, fără echivoc, la Pactul Molotov-Ribbentrop, recunoaşterea Independenţei R. Moldova fiind considerată ca un pas decisiv spre înlăturarea pe cale paşnică a consecinţelor nefaste ale Pactului. Cum de chiar omul din fruntea României, a călcat în picioare aceste precedente, acţionând făţiş împotriva intereselor poporului român? Ignorarea acestor două declaraţii este de ajuns pentru a fi excluse orice explicaţii, acum şi în vecii vecilor. Doar cu câteva luni înainte de alegerile generale, din 1996, Convenţia Democrată din România, al cărei preşedinte era d-l Emil Constantinescu, s-a opus cu succes semnării Tratatului cu Federaţia Rusă, deoarece nu se denunţa Pactul Molotov-Ribbentrop. Şi aşa ceva a contat enorm, electoratul votând pentru un astfel de viitor preşedinte al României. Care, doar la câteva luni, în acelaşi an 1996, după ce a ajuns preşedinte al României, într-o grabă uluitoare, ne-a pus pe toţi asupra faptului împlinit, acţionând contrar atitudinii CDR de dinaintea alegerilor. Ceea ce ne dă dreptul să ne întrebăm dacă nu cumva este şi în serviciul unor interese străine (Moscova-Kiev). Cum am respinge această întrebare, când şeful statului român, sfidnd poporul român, a făcut deliberat servicii moştenitorilor Pactului nazisto-bolşevic? A făcut servicii Uniunii Europene, SUA, României? În nici un caz. Doar Moscovei şi Kievului. Chiar dacă a încercat să arunce praf în ochii românilor, că ar fi ceva interese ale UE. Şi că în UE nu vor intra ţări care au probleme teritoriale între ele. Ucraina are

teritoriu de restituit! Ucrainei îi era şi îi este imposibil să acceadă în UE, cu drepturi depline. Dar dumnealui, d-l Emil Constantinescu a acționat şi împotriva părții sănătoase, în curs de debolşevizare a Ucrainei. De vindecare de microbul imperial. Avem în vedere pe toți deputații Ucrainei din Congresul Deputaților Poporului al URSS, care, la 24 decembrie 1989, au votat, în unanimitate, pentru dclararea Pactului Molotov-Ribbentrop, nul ab initio. În felul acsta d-l preşedinte Emil Constantinescu a sprijinit forțele bolşevico-imperiale din Ucraina. Se va redresa Federația Rusă, economic şi militar? Înseamnă că-i va ridica d-lui Emil Constantinescu un monument. La fel şi Kievul, prin acei cetățeni ai Ucrainei care au uitat ce soartă au avut imperiile şi continuă să aibă. Desigur din această situație cea mai expusă este Ucraina. Occidentalii ştiu să aprecieze cinstea, respectarea adevărului şi dreptatea. Ucraina mai reprezintă, prin teritoriul său extranațional, un real pericol pentru UE şi o tenatație pentru Moscova, de a-şi apropia, sau anexa Kievul. Dacă Ucraina ar fi renunțat la cele două vârfuri de lance (prin teritoriile româneşti) îndreptate împotriva Europei Occidentale, până în Slovacia, şi pe Dunăre, până în Serbia (Şi Bulgaria), azi UE ar fi înaintat fără nici un risc până la adevăratele frontiere ale Ucrainei şi nu ne îndoim, ar fi investit enorm în Ucraina, inclusiv mari sume nerambursabile. Dar a înaintat, într-o primă etapă, numai militar, prin NATO, în Polonia, pentru a-şi mări gradul de apărare. Urmează posibilitti şi eforturi, în timp, de a fi incluse şi celelalte țări din est în UE. Dar integrarea progresivă a Ucrainei imperiale ridică mari semne de întrebare, riscul Moscova-Kiev ne fiind înlăturat. Ucraina nu este mai bogată şi mai sigură pe viitorul său cu teritoriile româneşti (nordul Bucovinei, Herța, nordul şi sudul Basarabiei şi Insula Şerpilor), dimpotrivă. Ucraina nu a câştigat încrederea nimănui, dimpotrivă. Prin pactul nazisto-bolşevic, de care beneficiază azi, nu a păcălit conştiința țărilor din Europa şi nici SUA, dar s-a păcălit pe sine. Îi menține pe semnatarii Pactului, victorioşi, în istorie. Îngtijorătoare eorare de calcul. Actualele granițe ale Ucrainei păstează intactă revenirea militaro-strategică a Moscovei-Kiev, în raportul strategic față de UE, aproape ca pe vremea URSS, ceea ce înseamnă că UE şi SUA n-au prea câştigat, atât de mult, pe cât se pare. Riscul unei astfel de reveniri, pe fundalul sărăcirii țărilor din spațiul de dominare fost sovietic, rămase în afara NATO, nu este exclus. Moscova are posibilități foarte mari de manevrare în interiorul Ucrainei - în Crimeia ruşii formează 67% din populație, iar în întreaga Ucrainâ ruşii sunt în proporție de 20-25%, compacți mai ales în jumătatea de sud a Ucrainei. Este limpede că Ucraina a fost manevrată, în legătură cu Pactul Molotov-Ribbentrop, atât de la Moscova cât şi din Ucraina. O înțelegere Kiev-Moscova, de voie sau de nevoie, crează iar vechiul drum al URSS până în

Europa Occidentală, fără ca UE şi SUA să se poată opune. Dacă drumul spre Slovacia şi Serbia ar fi fost exclus, prin revenirea la granițele corecte, de dinainte de Pactul Molotov-Ribbentrop, Moscova nu ar mai fi visat la restaurația imperială. Poporul ucrainian a mai fost expus dispariției, de către Federația Rusă. Salvarea Ucrainei trece, spre UE, prin România. Doar renunțând la anexiunile făcute prin Pactul Molotov-Ribbentrop.

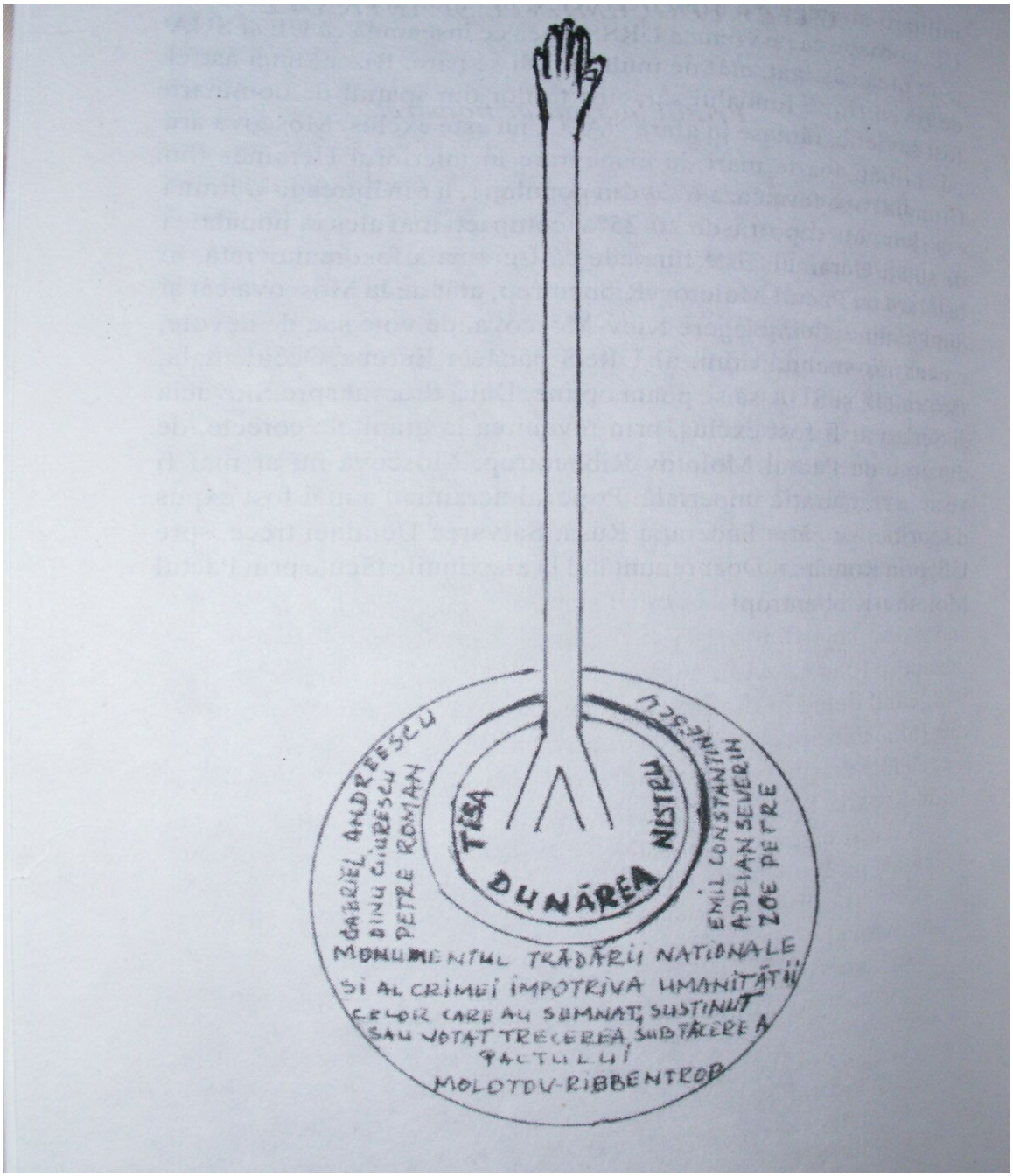

şi sudul Basarabiei şi Insula Şerpilor), dimpotrivă. Ucraina nu a câştigat încrederea nimănui, dimpotrivă. Doar a forţelor imperiale ruso-ucrainiene. Prin Pactul nazisto-bolşevic, de care beneficiază azi, nu a păcălit conştiinţa ţărilor din Europa şi nici SUA, dar s-a păcălit pe sine. Îi menţine pe semnatarii Pactului victorioşi, în istorie. Îngrijorătoare eroare de calcul. Actualele graniţe ale Ucrainei păstrează intactă şansa revenirii militaro-strategice a Moscovei-Kiev, în raportul strategic faţă de UE, aproape ca pe vremea URSS, ceea ce înseamnă că UE şi SUA n-au prea câştigat, atât de mult, pe cât se pare. Riscul unei astfel de reveniri, pe fundalul sărăcirii ţărilor din spaţiul de dominare fost sovietic, rămase în afara NATO, nu este exclus. Moscova are posibilităţi foarte mari de manevrare în interiorul Ucrainei- în Crimeia ruşii formează 67% din populaţie, iar în întreaga Ucrainã ruşii sunt în proporţie de 20-25%, compacţi mai ales în jumătatea de sud a Ucrainei. Este limpede că Ucraina a fost manevrată, în legătură cu Pactul Molotov-Ribbentrop, atât de la Moscova, cât şi din Ucraina. O înţelegere Kiev-Moscova, de voie sau de nevoie, creează iar vechiul drum al URSS până în Europa Occidentală, fără ca UE şi SUA să se poată opune. Dacă drumul spre Slovacia ar fi fost exclus, prin revenirea la graniţele corecte, de dinainte de Pactul Molotov-Ribbentrop, Moscova nu ar mai fi visat la restauraţia imperială. Poporul ucrainian a mai fost expus dispariţiei de către Federaţia Rusă. Salvarea Ucrainei trece, sptre UE, prin România. Doar renunţând la anexiunile făcute prin Pactul Molotov-Ribbentrop!

CÂTEVA DOCUMENTE ŞI ARTICOLE

Prutul lacrimilor noastre...

Intreaga suflare românească, între 1 şi 9 Mai va fi la Prut, prin delegaţi din oraşele şi satele României, într-un adevărat pelerinaj, mărturie a hotărîrii de a şterge rănile trecutului şi de a participa la modelarea unei lumi noi, a dreptăţii şi a păcii. Comitetele de iniţiativă şi organizare vor apare spontan, încă de pe acum, în uzine, instituţii şi mediul sătesc, încât reprezentarea întregii ţări va fi deplină. Pe cei ce vor călători multă vreme, din Maramureş, Oaş, Crişana, Banat, Oltenia, Muntenia şi Ardeal, îi vom recunoaşte nu numai după banderolele tricolore, ci şi după florile din găleţile cu apă. Se vor întâlni, la Prut, cu cei din Dobrogea, Moldova şi Bucovina, într-o totală îmănunchiere a voinţei întregului popor român.
O asemenea stare de spirit a mai existat sub Mihai Viteazul, când a unit cele trei ţări româneşti, într-un singur stat, sub Alexandru Ioan Cuza, în 1859, pe timpul Unirii Principatelor şi în 1918, când delegaţi din întreaga

Transilvanie s-au îndreptat spre Alba Iulia, exprimând şi împlinind voința întregului popor român, de a trăi într-un singur stat, unitar, conform temeiurilor sale istorice multimilenare. La fel românii din Basarabia, prin sfatul Țării.

Preoții care vor fi la fața locului, la Prut, vor aduce, prin rugăciuni, mulțumiri lui Dumnezeu, iar cei rămaşi în bisericile din parohii, vor ruga de asemenea, pe Dumnezeu, să ne ajute să ne împlinim sfintele noastre aspirații.

În lumea nouă ce se profilează pentru întreaga Europă, înțelegerile secrete dintre Hitler şi Stalin- e vorba de Tratatul Ribbentrop-Molotov- în urma cărora partea de răsărit a României a fost inclusă în teritoriul URSS, au devenit o piedică în calea instaurării unei noi lumi în Europa, o lume a dreptății, adevărului şi păcii. URSS nu poate pătrunde în această nouă Europă, dacă nu renunță deplin şi cinstit la consecințele Tratatului Ribbentrop-Molotov.

Am ales calea florilor pentru a ne manifesta voința, deoarece continuăm spiritul sublim al Revoluției Române. Tineretul s-a lansat în lupte, în timpul revoluției, rostind aceleaşi cuvinte, în întreaga țară, în fața forțelor înarmate ale dictaturii.Voi cu arme, noi cu flori! Era un spirit creştin, ce acționa din sufletul tuturor tinerilor angajați împotriva întunecimilor ateismului înarmat. Şi dictatura lui Ceauescu s-a frânt. La Prut este vorba de perpetuarea anacronică şi sfidătoare a unei situații moştenite de pe vremea dictaturii lui Stalin.

Întreaga Europă va urmări evenimentele de la Prut, dintre 1 şi 9 Mai. Ar fi posibil ca până la 9 Mai, libera trecere peste Prut, fără paşapoarte, fără vize, fără taxe, să devină un cadru legalizat, semn fără echivoc al angajării Moscovei pe drumul rezolvării depline a petelor albe dintre URSS şi România. Fiind întrunite toate condițiile interne şi internaționale, considerăm că Moscova va trece cu bine şi acest examen al adevărului.

Gheorghe Gavrilă Copil

Dreptatea nr. 10, din 15 februarie 1990

Prutul lacrimilor noastre, să-l acoperim cu flori

Lanț uman de-a lungul graniței de pe Prut

Dumnezeu a rânduit să fim dintotdeauna pe pământul nostru, strămoşesc. Vom rămâne aici, în eternitate, cu Ardealul în interiorul Munților Carpați, străjuit de Maramureşul întreg, de Oaş, de Crişana, de Banat, de Oltenia, de Muntenia, de Dobrogea şi de Moldova lui Ştefan cel Mare!
Anul acesta, la 9 Mai se împlinesc 113 ani de la Proclamarea independenței României. Societatea Culturală Bucureşti - Chişinău propune sărbătorirea Independenței României, printr-o acțiune la scară națională, ce urmează să se desfăşoare între 6 şi 10 mai.
Cetățenii din întreaga țară sunt invitați duminică 6 mai, la ora 12 şi 30 de minute, să acopere cu flori Prutul lacrimilor noastre, iar la ora 13 să formeze un lanț uman de-a lungul graniței de pe Prut. În toate bisericile din țară, la 12 şi 30 de minute să înceapă să bată clopotele. Preoții din Moldova şi cei ce pot veni, din orice parte de țară, sunt rugați să oficieze Sfânta Liturghie, la Prut. În Bucovina şi Maramureş, pe dealuri, să sune tulnicele, ca pe vremea lui Ştefan cel Mare. Din Alba Iulia, Mihai Vodă va porni la drum, cu Transilvania, cu Muntenia şi Moldova deodată. Horea, regele Daciei şi Crăişorul Avram Iancu vin cu moții lor, cu toți codrii Munților Apuseni. Şi tulnicele moților se aud dintr-o parte în alta de țară. Fetele şi flăcăii din întreaga România se pregătesc pentru marea întâlnire de la Prut. Măria Sa, Ştefan al Moldovei, ne aşteaptă! În sufletele noastre îl auzim pe Mihai Eminescu îndemnându-ne să pornim la Putna şi la Prut. Şi îl auzim toți, din Cetatea Albă, din Chişinău, din Soroca, din Hotin, din Cernăuți, din Satu Mare, din Timişoara şi din Bucureşti.
Societatea Culturală Bucureşti - Chişinău, cu sediul pe Aleea Romancierilor nr. 6, bloc E 19, sc. A, et. 10, ap. 55, sector 6, cod 77398, Bucureşti, tel. 745 67 82, nefăcând parte din nici un partid politic, cheamă toate partidele, sindicatele, organizațiile şi societățile culturale, cât şi pe cei fără partid, să îşi anunțe şi să organizeze participarea la acest marş național cu flori, având în vedere că este vorba de o cauză comună tuturor românilor.
Învățătorii, profesorii, preoții, elevii, studenții, muncitorii, țăranii, tinerii din satele şi oraşele dinspre Prut, sunt solicitați să aibă inițiativa organizării lanțului uman pe întreaga zonă a Prutului, cu oameni din partea locului.
Am înțeles că în acțiunile noastre să ținem seama de granițele de după cel de-al doilea război mondial. Se impune totuşi observația că de Prut este vorba, de fapt de granițele impuse în 1940, în contextul tratatului Ribbentrop-Molotov, prin care poporul român a fost despărțit, în mod abuziv, în două, românii din câmpia Tisei până la Prut şi românii de la Prut până la Nistru.
Republica Sovietică Socialistă Moldovenească, Bocovina de nord şi județele din sudul Basarabiei sunt Republica Democrată Germană a României.

Considerente profund umanitare, justificate istoric, impun libera circulație, fără paşapoarte, fără vize, fără taxe, a cetățenilor din România şi R. S. S. Moldovenească. Este o cerință majoră a Revoluției Române.

Dreptatea, 31 martie 1990
Deşteptarea (Chişinău), aprilie, nr. 3, 1990

Stenograma convorbirilor purtate de Preşedintele Societății Culturale Bucureşti-Chişinău, d-l Gheorghe Gavrilă Copil, la Ministerul Învățământului al Republicii Federative Ruse, la Comitetul pentru Ştiință şi Învățământ al Sovietului Suprem al RSES Ruse, la Cabinetul Prim Vicepreşedintelui Sovietului Suprem al RSFS Ruse (Moscova 7-9 august 1990)

Gheorghe Gavrilă-Copil, Preşedintele Societății culturale «Bucureşti - Chişinău»: — După cum prea bine se ştie, din 1940, poporul român trăieşte în trei state, în România, Republica Moldova şi Ucraina, cu alte cuvinte în România, Bucovina de Nord şi Basarabia. Am sosit în Republica Moldova în urmă cu câteva săptămâni pentru şco1arizarea gratuită, în România, a o mie de copii din Bucovina de Nord şi din Basarabia. Am solicitat acordul oficialităților din domeniul Învățământului, din Cernăuți şi Odesa. Atât din partea Republicii Moldova, cât şi din partea oficialităților din Ucraina, ni s-a răspuns «da». În Republica Moldova selecționarea copiilor a luat sfârşit. Procesul continuă în Bucovina de Nord şi în sudul Basarabiei. Din partea română, numărul de burse se va mări. Republica Moldova, cât şi Ucraina au acceptat să aducem profesori români în Bucovina de nord şi sudul Basarabiei. Bineânțeles, fără nici o rublă din partea Ucrainei sau a Republicii Moldova. S-a mai acceptat ca profesorii şi învățătorii români din Republica Moldova şi Ucraina să meargă- pentru reciclare sau perfecționare în România. Deci, după 50 de ani de despărțire, relațiile sunt fireşti, normale şi vedem cu toții că aşa este foarte bine.

Pentru prima dată, socot că ne putem privi cu **a**devărat, cu sinceritate în față, ruşii şi românii, în problemele învățământului. Am sosit la Moscova, într-o țară mare şi puternică şi nu mă îndoiesc că ea va şti a fi şi bună față de minoritatea de români (de moldoveni) din Federația Rusă, pe linie de învățământ. Am auzit că faptele, deja, ne-au luat-o înainte, că minoritățile din Moscova învață in limba lor, aşa că lucrurile au deja **o** pornire. In România sunt vreo 200.000 de ruşi. Nimeni nu-i împiedică să-şi cultive limba maternă, din grădiniță până la terminarea şcolii generale, a liceului.

Universitățile, bineânțeles, sunt în limba română. Dar românii sunt între 500 de mii şi un milion în spațiul dintre Nistru şi Răsăritul Siberiei. Ei sunt urmaşii deportaților de altă dată, sau cei care au plecat de nevoie la lucru în afara Republicii Moldova. Noi ştim că rusul are inimă bună şi că dacă aceşti români, acolo unde trăiesc compact, dacă ar învăța în limba maternă, şi-ar regăsi liniştea sufletească, seninătatea şi ar munci cu mai mult spor. E o mică minoritate față de oceanul poporului slav, în care se află, încât cultivarea în limba lor maternă **ar** fi ca **o** floare în vitrina Rusiei, în relațiiIe Rusiei cu celelalte popoare. In România şi celelalte minorități învață în limba lor maternă, cum este cazul populației maghiare. Şi cu toate acestea, poporul român nu este mai slab, ci dimpotrivă. Şi este un popor mic.

Acum, noi am pornit spre Siberia, cu gândul de a invita spre România sau spre Basarabia şi Bucovina, spre Republica Moldova, pe acei copii româno-moldoveni, care vor să studieze în locurile lor de origine, în limba maternă. Cu oficialitățile din Odesa, problema s-a pus deschis. Oricând, copiii ucrainenilor din România, dacă sunt invitați din Ucraina, sunt liberi să vină să studieze în Ucraina. Principiul este valabil pentru oricare din minorități. Întrebarea este următoarea: dacă principiul studierii în limba maternă aplicat la Moscova se poate aplica şi pentru minoritatea românească din Federația Rusă. Rusia poate face această reparație morală unor oameni foarte necăjiți. Poate depăşi chiar situația existentă în Europa de Apus, în legătură cu minoritățile. România şi Uniunea Sovietică sunt țări vecine, între ele securitatea şi K. G. B. - ul pot dispărea. Sunt doar nişte probleme umane, uşor de rezolvat, pentru a ne putea privi în față. Cam acestea sunt problemele pentru care am avut onoarea să fiu primit.

Eventual, dacă s-ar putea aduce profesori din România şi pentru localitățile din Siberia sau dincoace de Ural sau de oriunde, dacă n-ar exista cadre necesare pentru început, aşa cum aducem în Republica Moldova şi în Ucraina.

VLADIMIR BORISOVICI NOVICIKOV - **Ministrul adjunct al învățământului public al R. S. F. S. R**.: — Bine. Aş vrea să studiez problema într-un context mai larg, pentru început făcându-vă cunoştință, poate, cu poziția noastră principială în ceea ce priveşte problema limbii minorităților naționale prezente pe teritoriul Rusiei. Rezultă că conceptul general se reduce la o contribuție multiplă. În tot cazul, noi nu avem intenția să interzicem acest lucru sau să limităm pe cineva, când apare dorința să se studieze în limba maternă, şi mai mult ca oricând, se elaborează o serie de măsuri organizatorice orientate, din partea Guvernului, spre soluționarea acestor probleme.

G. G. COPIL: Perfect.

V. N. NOVICIKOV: La noi, în ierarhia subordonării față de minister, există câteva institute de cercetări ştiinţifice şi cel mai mare din ele, care posedă un potenţial ştiinţific considerabil, este chiar Institutul care se ocupă cu problemele naţionale ale şcolii, care cercetează problematica învăţământului în limba maternă, adică chiar întrebarea pusă în discuţie de D-stră. În prezent, în structura ministerului, constituim secţii speciale, care se vor ocupa de problemele naţionale şi regionale. Fireşte, care îşi vor desfăşura activitatea nu numai prin prisma instruirii în limba maternă, dar care îşi vor asuma scopuri cu mult mai largi — şi anume renaşterea şcolii de cultură naţională, istorie şi tradiţie; noi credem că în perioada stagnării, şcoala a fost peste măsură controlată de stat.

G. G. COPIL: Eu nu sunt de acord: cultura naţională fără cultivarea limbii, de fapt, este sortită dispariţiei şi, în loc să fie mai multe flori într-o grădină, începe să fie numai una.

V. B. NOVICIKOV: Fireşte. Să zicem, noi nu am făcut investigaţii pentru a afla pe cei ce ar dori să studieze în limba română pe teritoriul Rusiei, sau să aflăm numărul elevilor care şi-ar exprima dorinţa să înveţe limba română ca limbă străină. Asemenea cercetări nu am făcut.

G. G. COPIL: Sunt convins că problema există. E un început de drum pentru Rusia. Ştiind că problema există, am venit cu un gând bun în plus, tocmai pentru a fi pornită la modul concret.

V. B. NOVICIKOV: Probabil, nu neg acest fapt şi vreau numai să subliniez că legea care este recunoscută azi pe teritoriul ţării, conform căreia limba în care se învaţă, este aleasă de familie şi copil. A învăţa o limbă sau alte, este de competenţa numai şi numai a familiei şi nu avem nici un motiv să refuzăm acea parte a populaţiei din republica noastră, care e cointeresată să studieze în limba română şi suntem gata să susţinem aceste iniţiative. Nu, n-au fost piedici.

G. G. COPIL: N-au fost piedici, în ultimii 2-3 ani. Însă înainte, n-au fost decât piedici.

V. B. NOVICIKOV: Dar noi vorbim de prezent cu D-voastră.

G. G. COPIL: În Ucraina, însă, am constatat, că şi acolo unde satele au învăţământ în limba ucraineană, satele româneşti, din Bucovina sunt libere să îşi deschisă învăţământ în limba română.

V. B. NOVICIKOV: Dar să fim mai pragmatici. Aş vrea să concretizez în care regiuni ale Siberiei aţi hotărât să vă deplasaţi?

G. G. COPIL: Noi am dori să mergem la Irkutsk, Novosibirsk, Kurgan şi Tiumeni. Dar noi cunoaştem foarte multe localităţi, atât la Răsărit cât şi la apus de Ural, încât dacă Ministerul Învăţământului va dori să colaboreze, să

se colaboreze la completarea localităţilor în care trăiesc români, noi suntem gata, atât cei de la Bucureşti, Societatea Culturală «Bucureşti - Chişinău», cât şi oficialităţile de la Chişinău să înaintăm o listă cu localităţi, o listă care, fără doar şi poate, este incompletă.

V. B. NOVICIKOV: Am mai vorbit, că nu ne-am preocupat, în special, de această problemă. Vă pot spune, însă, că dvs. o să aveţi întâlniri cu conaţionali, probabil o să discutaţi în ce măsură sunt cointeresaţi ei în ceea ce priveşte rezolvarea problemelor legate de instruirea în limba română, sau orice altă formă de reînviere a limbii. Şi oricare ar fi varianta propusă, noi suntem gata să o sprijinim, să o transpunem în practică, fireşte cu ajutorul respectiv din partea dvs. Însă dacă în timpul călătoriilor dvs. veţi găsi localităţi cu populaţie românească compactă, să presupunem în Reg. Kurgan, noi nu avem în următorii 1-2 ani nici o posibilitate să punem la dispoziţie cărţi şi manuale în limba română. Pentru că nu avem aşa ceva. Noi suntem gata să convenim asupra problemei în cauză, căutând varianta optimă, cooperând cu dvs. fără ca să tergiversăm în rezolvarea celor discutate.

G. G. COPIL: Bine. Pentru început eu am să rog Ambasada Republicii Moldova, de aici, din Moscova, să ia legătura cu Academia de Ştiinţă de la Chişinău, care are deja publicate câteva atlase de folclor, dialectologie, etnografie. Este vorba de localităţile, atâtea câte au putut fi cercetate, începând de la Nistru, până în Siberia, deci o evidenţă oficială, publicată. Ar fi primul aspect documentar pentru o evidenţă. Deci sunt documente oficiale deja apărute în U. R. S. S. Este bine să se pornească de la cele oficiale, restul fiind terenul destul de mare, pe măsură ce se mai descoperă celelalte, se vor lua în consideraţie.

V. B. NOVICIKOV: Bine, dar dacă e să vorbim de învăţarea limbii române sau despre învăţământul în limba română, eu aici fac o diferenţă.

G. G. COPIL: Fie că se numesc români sau moldoveni, tot români sunt.

V. B. NOVICIKOV: Nu aceasta am avut în vedere. Pur şi simplu avem o situaţie aparte cu limbile minorităţilor. Se poate întâmpla ca orice limbă să fie învăţată ca obiect de sine stătător — iată o variantă. O s-o lămuresc.

G. G. COPIL: În ţară, minorităţile naţionale, de pildă ungurii, studiază toate materiile în limba maternă — limba maghiară, - dar învaţă şi Limba Română pentru că sunt cetăţeni ai României.

V. B. NOVICIKOV: Aceasta e o altă treaptă în evaluarea problemei, cu mult mai serioasă. Eu mă limitez la a distinge următoarele etape, dat fiind faptul că noi începem de la un capăt totul, pe teritoriul Rusiei, spre deosebire de Moscova. Noi avem posibilitatea să ne mişcăm după următoarele etape: prima, de a se introduce în loc, sau pe lângă alte limbi străine limba română

după programă. A doua: — învățarea limbii în instituțiile preşcolare. O altă variantă ar fi mai complicată, ar fi nevoie de literatură didactică pentru toate obiectele din şcoală, însemnând studierea deplină în limba română. E mai complicat şi poate fi folosit numai pentru etapa a doua.

Da, suntem de acord să colaborăm, dacă populația românilor care locuiesc compact pe teritoriul Rusiei va declara că doreşte să învețe şi să-şi învețe copiii în limba română. Noi nu avem nimic împotrivă. Nimic nu ne poate împiedica s-o facem.

G. G. COPIL: Este normal, sunt vremuri de mari speranțe, de mare bucurie şi nu mă îndoiesc, că în perioada de restructurare, când omului nu-i mai este frică să-şi spună dorința, multe grupuri, majoritatea grupurilor de origine românească din Federația Rusă, vor dori să existe. Pentru că dacă nu învață deloc în limba maternă, dispar. Ori, nu aş vrea ca Rusia, peste ani de zile, să se simtă jenată că numai de pe teritoriul său a dispărut minoritatea românească, iar pe teritoriul României şi al altor țări din Europa, minoritățile există. Rusia şi-ar putea dobândi o mare atracție, tocmai prin cultivarea valorilor spirituale ale minorităților, ar putea avea un mare prestigiu. Această mică minoritate românească ar fi acel liant de prietenie de cursă lungă, cursa mileniului ce vine, între poporul român şi poporul rus. Dar până acum, să fim exacți, împotriva poporului român s-au exercitat, cu violență, o sumă de privațiuni. Să fim exacți, este vorba de fiii deportaților. Aşa ceva înseamnă obligativitatea unor reparații morale. Sau nu numai deportați, ci şi cei care au fost obligați să-şi părăsească locurile natale.

Eu, ca român, trebuie să-l privesc pe rus în față, iar rusul să mă privească şi pe mine în față, să nu mai existe nimic din moştenirea aceea care ne-a făcut să nu fim absolut sinceri. Acest lucru se poate îndrepta prin formula cea mai simplă, prin noua generație. Cum creştem noua generație? Îi învățăm să uite trecutul şi să se bucure de prezent. Trecutul nu trebuie să mai fie activ, trebuie să moară? Aceasta depinde numai de căldura inimilor noastre, a generațiilor de azi. Eu sunt convins că Rusia are un mare viitor. Nu e vorba de conjunctură şi de diplomație, la o şedință de lucru, ci este o convingere personală şi, repet, încheind, lucrul acesta Rusia îl poate dovedi de pe acuma, prin felul în care tratează problemele cu un profund caracter uman. Cam asta ar fi ceea ce am avut de spus.

V. B. NOVICIKOV: Îmi face plăcere să observ că astăzi în convorbirile noastre, nu există punct în care ar putea fi o neînțelegere sau vreo discordanță.

G. G. COPIL: Vă mulțumesc! Am venit cu sinceritate totală. În lucruri de felul acesta, nici un pic de minciună nu este bună. Punând în față cinstea, nu avem probleme în viitor. E clar.

V. B. NOVICIKOV: Fără vreo reținere, vă pot spune că noi avem o bună înțelegere şi nu orice înțelegere, orice situație prietenească, ci una care trebuie văzută construindu-se pe fapte de seamă. Iată, după întâlnirile pe care le veți avea pe unde veți merge, va trebui să purtați dorințele şi aspirațiile de a învăța limba natală a celor cu care vă veți întâlni. Noi pregătim în acest sens o atmosferă călduroasă. Iată, eu cred că aici se deschide un câmp prolific de cooperare comunitară. Pentru toți cei ce învață, noi ne considerăm alături de dvs.

G. G. COPIL: Eu abia aştept să mă întorc în țară pentru a comunica Ministerului Învățământului din Bucureşti această veste bună care are darul de a linişti sufletele tuturor, românilor, ruşilor, pentru ca să trăim cum n-am trăit până acum, ca nişte prieteni absolut adevărați.

V. B. NOVICIKOV: Eu consider, şi aş vrea să cred, că întâlnirile cu cetățenii sovietici de pe teritoriul țării noastre vor confirma şi vor duce la rezolvarea problemelor pe care le-am avut în vedere aici. Eu cred că astfel de întâlniri, desigur se vor referi la acele întrebări şi probleme cu care ne-am confruntat noi azi. Cred că următorii paşi vor fi contactele care vor face cunoscute prietenilor noştri poziția noastră.

G. G. COPIL: Nu mă îndoiesc deloc de acest lucru. Voi face doar constatarea că toți cei de aici, regretăm că aceste lucruri n-au fost făcute, eventual, cu douăzeci-treizeci de ani mai devreme.

V. B. NOVICIKOV: Da. Dar oricum suntem fericiți că am început totuşi. De acum mergem pe acelaşi plan.

G. G. COPIL: Domnule Ministru Novikovici Vladimir Borisovici, vă mulțumesc! Iată-ne că grăim aceeaşi limbă: a omeniei, a grijii față de copii. Din clipa aceasta, un astfel de Ministru nu se deosebeşte cu nimic de Ministrul Învățământului din România, sau de Ministrul Învățământului din Moldova, de Ministrul Învățământului din Rusia, pentru că nu există probleme delicate, există numai probleme umane pe care ambii le rezolvă. Vă dorim fericire dvs. şi familie dvs. Toată dragostea!

ŞORIN VLADIMIR PAVLOVICI, **Preşedintele Comitetului pentru Ştiință şi Învățământ al Sovietului Suprem al R. S. F. S. Ruse:** — Luați loc, vă rog! Vă cerem iertare, dar noi ne aflăm în stadiul de instalare. Abia acum am primit încăperile care au fost repartizate Comitetului şi de aceea, vă rog să ne scuzați pentru starea în care vă primim.

G. G. COPIL: Eu ştiu că şi aici lucrurile sunt în formare, ca şi la Bucureşti, ca şi la Chişinău. Ne-a fost foarte greu să găsim acest cabinet. Poate că, nici cabinetul domnului Hasbulatov nu se ştie exact unde e, dar ştiu că, după cele ce vom discuta acum, în mod sigur, va fi foarte cunoscut.

V. P. ŞORIN: Şi încă foarte repede!

G. G. COPIL: Cel puțin în raportul Rusiei cu poporul român.

VORONȚOV VALERII ALEXANDROVICI-**Vicepreşedintele Comitetului:** — Sperăm că la Bucureşti cabinetul va fi găsit mai uşor.

G. G. COPIL: Este o țară mai mică. Nu vreau să vă răpesc timpul şi deci aş vrea să intru direct în subiect. Sunt de aproape o lună şi jumătate în U. R. S . S. Am venit din România în Republica Moldova cu o mie de burse pentru românii din Moldova, pentru copiii din Republica Moldova, pentru a veni în România pe timp de patru ani, să-şi facă liceul.

V. P. ŞORIN: Dacă am înțeles bine, România a dat o mie de burse, pentru ca elevii să poată învăța în România.

G. G. COPIL: Domnule Vicepreşedinte, vă comunic că poporul român din 1940 încoace în urma Tratatului Ribbentrop-Molotov, trăieşte în trei state: România, Republica Moldova şi Ucraina, cu alte cuvinte în România, în Bucovina de Nord şi Basarabia. Pornind de la acest adevăr, am plecat în Ucraina, la Odesa şi Cernăuți, cu aceeaşi problemă pe linie de învățământ.

Bucovina şi Basarabia constituie teritoriile României anexate în 1940. Oficialitățile ucrainene ne-au înțeles. De asemeni, au fost de acord să luăm copii din Bucovina şi din județele din sudul Basarabiei, în România, la carte. Au fost de acord să aducem şi profesori din România în Bucovina şi în județele din sudul Basarabiei. Aceeaşi situație s-a aprobat, bineînțeles, în Republica Moldova. Am făcut un pas mai departe. Ştim că poporul român a suferit cumplit, un foarte număr de români a fost deportați în Siberia. Alții au fost obligați să-şi găsească de lucru în Siberia sau în alte republici, încât azi trăiesc în afara Bucovinei sau Basarabiei, între 500 de mii şi un milion de români. Sunt cei mai oropsiți, cei mai necăjiți dintre ai noştri. Pentru ei am venit la dvs., cu probleme de învățământ, privite sub două aspecte: 1. Să luăm copii din Siberia pentru a veni la şcoală în Republica Moldova sau România . 2. În al doilea rând pentru cei care vor dori să deschidă învățământ în limba maternă, să studiem posibilitățile de a-i ajuta la fața locului. Acelaşi probleme le-am discutat ieri cu domnul Vice-prim-ministru al Învățământului, domnul Novicikov Vladimir Borisovici. A răspuns foarte frumos la ambele întrebări: da, da. Acum am venit aici, pentru că simt inima Rusiei cum se depărtează de trecut, de moştenirea grea, de pe vremea lui Stalin şi Brejnev. M-am orientat după situația minorităților din țară. Să luăm

numai două minorități: maghiară şi rusă. Acum, ele primesc drepturi pe linie de învățământ şi cultură. În plus, lucru de care n-au putut benefia nici ei, de fapt, nici noi, de libertățile specifice. Cei aproximativ două sute de mii de ruşi beneficiază de toate drepturile culturale şi pe linie de învățământ pe care le doresc, până la terminarea şcolii medii. Dacă în România şi în alte țări din Europa, se are grijă să nu dispară minoritățile, într-o țară atât de mare, ca Rusia, în care minoritatea românească este foarte mică, ar fi un păcat inexplicabil, care nu se poate trece cu vederea, dacă s-ar admite acest lucru. Cred că dacă Ucraina şi Republca Moldova, aceasta din urmă într-o situație mai delicată, pentru că este vorba de blocul etnic al poporului român, au acceptat acest adevăr, sper că şi Federația Rusă să-şi amintească că urmaşii deportaților, fiii sclavilor de altădată, mai sunt în viață. Cred că între România şi Rusia, Securitatea şi K. G. B.-ul pot dispărea cu totul, printr-un simplu exmen de încredere, rezolvarea problemelor umane. Ştim că, aici, Guvernul este în formare. Am sosit acum pentru a nu mi se putea reproşa, cândva, că am venit prea târziu. Acestea sunt problemele şi aştept cu nerăbdare şi cu foarte mare încredere aceleaşi răspunsuri pozitive.

V. P. ŞORIN: Vă răspundem scurt, aşa cum s-a răspuns la Minister: da, da. Pot să dau câteva amănunte: 1. În primul rând, ne luăm obligația să informăm pe toți românii care trăiesc pe teritoriul Rusiei despre posibilitatea pe care o acordă Rusia. Toți care vor primi această informație şi vor dori să beneficieze de dânsa, îi vom ajuta să facă studiile în România. Acolo unde există populație română compactă, e posibilă şi organizarea unor şcoli.

V. A. VORONȚOV: Concret, de ce fel de ajutor aveți nevoie din partea Comitetului nostru?

G. G. COPIL: De un statut legal, prin organele de specialitate, Ministerul Învățământului, Comisia Parlamentară, etc. Deci acestea, Ministerul şi Comisia, să beneficieze de o lege aprobată de Guvern, din care să reiasă că minoritatea românească are dreptul la învățământ în limba maternă. Asemenea lege pentru minorități, chiar dacă a existat, a fost birocratică, dar niciodată aplicată.

V. P. ŞORIN: Eu cred că noi trebuie să încheiem un Acord între guvernele R. S. F. S. Ruse şi României. Comitetul nostru ne va ajuta în acest sens.

G. G. COPIL: Înțeleg că pot, din clipa aceasta, să comunic Guvernului român poziția dvs.

V. P. ŞORIN: Am ajuns la un acord de principiu.

G. G. COPIL: Sigur că da, de principiu.

V. P. ŞORIN: Un acord de principiu pentru elaborarea unui acord între Guvernele noastre.

V. A. VORONȚOV: Înțelegerea care presupune rezolvarea unor probleme sub aspect tehnico-material.
V. P. ŞORIN: Şi noi dorim ca, într-un timp cât mai scurt în condițiile de libertate din România, să fie pregătit proiectul unei atari înțelegeri.
G. G. COPIL: Cred că există probleme interne ale Rusiei pentru o astfel de lege. Dar înțeleg că, pentru o astfel de lege, se doreşte o colaborare absolut deschisă şi sinceră cu partea română.
V. P. ŞORIN: Şi pe baza acestei înțelegeri, noi vom lucra pe teritoriul Rusiei.
G. G. COPIL: Perfect. Este o deschidere totală, încât eu sunt sigur că, în următorii 2-3 ani, românii şi ruşii se vor putea privi liber în față. Ceea ce înseamnă, în mod deschis, o mare fericire de ambele părți.
V. A. VORONȚOV: Noi niciodată n-am închis ochii şi întotdeauna am fost dispuşi şi binevoitori față de români.
G. G. COPIL: Este perfect, pentru oamenii care formează acest Guvern. Lucrul acesta se poate afirma, într-adevăr, pentru ultimii 2-3 ani. Deci, nu dintotdeauna, ci de acum, de când avem încredere, altfel nu s-ar fi venit. Noi am crezut în răspunsul pe care ni l-ați dat dvs., înainte de a porni de la Bucureşti. Şi am pornit de la premiza că a nu spune adevărul integral, înseamnă a face o mare greşeală. La următorul pas, birocrația, falsul şi minciuna s-ar fi văzut. Numai sinceritatea pune fundația care rezolvă, pentru mileniul ce vine, o lume bună şi odihnitoare pentru toți.
V. A. VORONȚOV: Problema concretă pentru noi este: locuitorii țării noastre şi ai Statului rus, vrem să ştim în ce condiții vor învăța.
G. G. COPIL: Noi am luat elevi din Ucraina şi Republica Moldova pentru clasa a IX-a, X-a, XI-a, XII-a, deci pentru liceu. Liceul la noi este de 12 ani, asigurându-li-se în mod gratuit instruirea şi manualele, masa şi căminul.
V. P. ŞORIN: Eu cred că detaliile acestor probleme se pot rezolva în cadrul unui Acord.
G. G. COPIL: Eu cred că este ajuns unul de principiu, restul se va stabili la nivel de Guverne.
V. P. ŞORIN: Noi, în principiu am convenit.
G. G. COPIL: La nivelul dvs. guvernamental, partea română din Guvern, cu partea dvs. din Guvern, vor dezbare aspectele concrete. Este extraordinar acordul de principiu. Detaliile se vor stabili în timpul tratativelor.
V. A. VORONȚOV: Când o să fie gata proiectul şi când va putea fi prezentat?
G. G. COPIL: Eu fac următorul lucru: o informare deplină către Guvernul român, cel târziu până într-o săptămână. În acelaşi timp, în clipa de față, sunt

în drum spre Siberia, dar voi face informarea prin Ambasada Română de aici, şi, totodată, prin Legaţia Moldovei, voi informa Guvernul de la Chişinău. Se pare că este o zi splendidă. După 50 de ani, am găsit un limbaj, într-adevăr normal.

V. A. VORONȚOV: Este necesar ca această convorbire foarte serioasă să aibă o stenogramă.

G. G. COPIL: Totul este înregistrat. Intenționăm să aducem la cunoştinţa opiniei publice din România integral, trasmițând acest lucru la Televiziune.

V. A. VORONȚOV: Tot protocolul acestor convorbiri va fi redactat şi publicat pentru ca românii să poată afla conținutul lui. De asemenea trebuie propus Televiziunii noastre să arate această peliculă, pentru informarea opiniei publice.

G. G. COPIL: Vă rog, din tot sufletul, să transmiteți domnului Preşedinte Elțîn şi domnului prim-vicepreşedinte Hasbulatov toată dragostea noastră şi convingerea că împreună cu dvs. şi cu toți ceilalți membri ai Guvernului, vor reuşi să pună temelia unei lumi în care drepturile omului să nu mai fie călcate în picioare.

V. A. VORONȚOV: Noi îl stimăm foarte mult pe Boris Nicolaevici Elțîn, care face tot posibilul pentru a stabili relații care duc spre o lume umană. Oamenii îl stimează foarte mult pe Boris Nicolaevici Elțîn.

G. G. COPIL: Noi suntem convinşi şi sperăm din tot sufletul şi suntem alături de acest Guvern, care lucrează şi într-adevăr rezolvă problemele profund umane. Se simte, deja, o inimă caldă, care începe să palpite.

V. A. VORONȚOV: Am dori în încheiere, să ne exprimăm speranța că România, care merge spre o cale nouă, să obțină în timpul cel mai apropiat succese în dezvoltarea sa şi, dacă vom avea ocazia, vom fi bucuroşi să fim martorii realizării problemelor care au fost discutate acum.

G. G. COPIL: Eu sunt convins că, începând cu anul acesta, suntem martorii primului început concret.

V. A. VORONȚOV: Mulțumim! Toate cele bune!

G. G. COPIL: Toată dragostea!

V. A. VORONȚOV: La revedere!

G. G. COPIL: La revedere!

V. A. VORONȚOV l-a informat pe domnul HASBULATOV, **prim-vicepreşedintele Sovietului Suprem al RSFS Ruse,** despre convorbiri şi despre cele convenite. După opinia domnului Voronțov, partea română a fost satisfăcută de aceste rezultate.

*

În timpul primirii la domnul SERGHEI BORISOVICI MEDVEDEV, **adjunctul domnului prim-vicepreşedinte al Sovietului Suprem al R. S. F. S. Ruse,** domnul Voronţov, adresîndu-se domnului Serghei Borisovici Medvedev i-a spus: Azi am făcut o faptă foarte bună în stabilirea bunelor relații între Rusia, România şi Republica Moldova. Domnul Medvedev şi-a exprimat satisfacția şi încrederea în transpunerea în practică.

V. F. ŞORIN: Principalul e ca rezultatul să existe.

G. G. COPIL: Eu mă simt atât de bine aici, încât uneori uit că nu sunt la Bucureşti.

V. F. ŞORIN: Minunat!

G. G. COPIL: Vă aşteptăm în România! Domnule Serghei Borisovici Medvedev, sperăm să răspundeți la invitație şi să veniți împreună cu soția. Sunt sigur că veți avea o invitație din partea Guvernului român!

Țara(Chişinău) nr. 39, 1990
Alianța Civică nr. 57, 58, 1991

Apelul
SOCIETĂȚII CULTURALE „BUCUREŞTI - CHIŞINĂU“ către românii din Siberia

Români şi moldoveni din Siberia!

Au sosit timpurile mult aşteptate ale adevărului şi ale lucrurilor limpezi în relațiile dintre Rusia şi România. Dialogul despre miile de concetățeni de-ai noştri, a căror soartă a fost să se pomenească pe teritoriul Rusiei, este purtat astăzi la cele mai înalte nivele parlamentare. Noi, membrii Societății Culturale „Bucureşti - Chişinău“, am adus pentru Moscova veşti dintre cele mai bune: s-a ajuns la o înțelegere privind instruirea copiilor din Basarabia şi Bucovina de nord în România. Le-am adus mii de burse: instruirea , masa şi cazarea vor fi gratuite pentru întreaga perioadă a celor patru ani de studii - de la clasa IX la XII. Aceşti copii, părinții, frații şi surorile lor intră în dreptul de circulație liberă, din Moldova în România şi în sens invers.

Am plecat de la Chişinău la Moscova, după care am călătorit prin oraşele Rusiei pentru a ne întâlni cu moldovenii şi românii domiciliați între Nistru şi Extremul Orient. În timpul convorbirilor purtate cu Ministrul învățământului

public al RSFSR, V. S. Novicikov, cu preşedintele Comisiei pentru ştiinţă şi învăţământ a Sovietului Suprem al RSFSR, V. P. Şorin, cu vicepreşedintele acestui comitet, V. A. Voronţov precum şi în timpul audienţei la S. B. Medvedev, ajutorul prim-vicepreşedintelui Sovietului Suprem al RSFSR, R. Hasbulatov, a fost elaborat un punct comun de vedere privind problemele românilor şi moldovenilor stabiliţi cu traiul în Federaţia Rusă. Guvernele Moldovei şi României au fost informate în privinţa conţinutului acestor tratative.

Am sosit în Siberia aducând veşti mult aşteptate:

1. Românii şi moldovenii sunt în drept să-şi deschidă şcoli pe întreg teritoriul RSFSR, inclusiv Siberia, pentru a obţine o instruire în limba maternă. Deşi timp îndelungat limba română şi cea moldovenească erau considerate drept diferite, în esenţă e vorba de o singură limbă comună pentru România şi Moldova.
2. Dacă doriţi să trimiteţi copiii la învăţătură în Moldova sau România, trebuie să ne comunicaţi adresa Dvs. la domiciliu. Vă rugăm să faceţi acest lucru pe următoarea adresă: Republica Moldova, 277014, or. Chişinău, str. Jukovski, 5, Societatea Culturală „Bucureşti - Chişinău“ (filiala Chişinău). Cod 80422, tel. 22.50.64; 22.27.30; 24.44.27.

Comunicăm tuturor doritorilor de a ne scrie, pe adresa Societăţii Culturale „Bucureşti - Chişinău“: România, or. Bucureşti, str. Aleea Romancierilor, 6, bloc E-19, etaj 10, ap 55, sector 6. Cod 77398. telefon 745.67. 82.

Apelul a apărut în ziarele din Siberia- v. p. 94

Fraţi români!

Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău a adus la cunoştinţa opiniei publice româneşti, în zilele de 25 şi 28 oct., că dacă fraţii noştri de peste Prut vor fi aduşi în situaţia să îşi apere integritatea Republicii prin jertfe de sânge, atunci peste un milion de români vom trece Prutul, cu medicamente, pansamente şi ca donatori de sânge. Având în vedere că în Repulbica Moldova se menţine încordarea şi forţele care atentează la integritatea ei teritorială continuă să fie înarmate, Societatea Culturală Bucureşti - Chişinău propune constituirea detaşamentelor pentru protejarea integrităţii teritoriale a Republicii Moldova. În aceste detaşamente vor avea posibilitatea să se înscrie toţi românii, indiferent dacă fac parte sau nu din vreun partid şi din ce partid fac parte.

Partea de răsărit a României, anexată în 1940, prin aplicarea Tratatului Ribbentrop - Molotov, semnat între Germania şi U. R. S. S. în 1939, a fost fărâmiţată în Bucovina de Nord, Republica Moldova şi judeţele din sudul Basarabiei. Acum se încearcă şi împărţirea Republicii Moldova!

Moscova a inclus Bucovina de Nord şi judeţele din sudul Basarabiei în Ucraina. Nu avea cum să le includă în Rusia, deoarece între Rusia şi România se află Ucraina. Prin tentativa de constituire, pe teritoriul Republiciii Moldova, a unei „republici“ pentru ruşi, se încearcă să se creeze , la mari depărtări de Rusia, un mini stat rusesc, un cal troian în interiorul continentului european. Pentru inducerea în eroare a opiniei publice europene şi mondiale, s-a pus la cale constituirea unui alt mini stat, pentru găgăuzi, tot pe pământul Republicii Moldova. În Republica Moldova trăiesc aproxomativ o sută cincizeci de mii de găgăuzi.

Prin tentativele de constituire a unor state, se urmăreşte destabilizarea continentului nostru, sfâşierea integrităţii teritoriale a ţărilor din Europa.

Societatea Culurală Bucureşti - Chişinău nu se amestecă în treburile interne ale U. R. S. S. Uniunea Sovietică s-a amestecat şi se amestecă în treburile interne ale României, din 1940 încoace, de când a ocupat Răsăritul României, adică Basarabia şi Bucovina de Nord. Prin Tratatul Ribbentrop - Molotov, Moscova continuă să atenteze la dreptul sfânt al popoarelor la libertate şi autodeterminare pe propriul lor teritoriu.

Ţările Baltice, Bucovina de Nord, Republica Moldova şi judeţele din sudul Basarabiei sunt teritorii anexate, încorporate cu forţa în U. R. S. S. Până când Tratatul Ribbentrop - Molotov nu va fi anulat în practică, până când consecinţele aplicării lui nu vor înceta, U. R. S. S. rămâne un stat agresor, care continuă să calce în picoare dreptul internaţional, dreptul popoarelor la integritate teritorială, autodeterminare şi libertate.

Gheorghe Gavrilă Copil

Preşedintele Societăţiii Culturale Bucureşti-Chişinău
Flacăra nr. 46, din 14 noiembrie 1990

FRAȚILOR

Poporul român se poate coborî de pe cruce! Palma dreaptă, însângerată, este Bucovina de nord, palma stângă, teritoriul din sudul Basarabiei, fruntea însângerată cu cununa de spini, Republica Moldova, iar inima şi corpul de află aici, de la Prut, până în partea de apus a României. Suntem o singură fiinţă! În unire şi solidariate cu fraţii de peste Prut, vom reuşi să punem capăt acestei răstigniri, care durează de o jumătate de secol, din 1940, de când URSS a anexat Răsăritul României!

Detaşamente pentru protejarea integrităţii teritoriale a Republicii Moldova

Fraţi români!

Conform hotărârii adoptate în unanimitate de către participanţii la mitingul de solidaritate cu Republica Moldova, din Parcul Libertăţii, din 4 nov. 1990, toţi românii indiferent de partidul din care fac parte, sunt invitaţi să aibă iniţiativa constiturii detaşamentelor pentru protejarea integrităţii teritoriale a Republicii Moldova. Aşa cum în timpul Revoluţiei Române din Decembrie, fraţii noştri de peste Prut ne-au trimis mari cantităţi de donaţii de sânge şi s-au organizat în detaşamente pentru a ne veni în ajutor, acum e rândul nostru să formăm aceste detaşamente, în chiar aceste zile, ca să fim gata, la rândul nostru, de va fi nevoie, să-i ajutăm. Fraţii noştri de peste Prut nu sunt singuri. Întreaga conştiinţă românească le va sări în ajutor. Înscrierile în detaşamentele pentru protejarea integrităţii teritoriale a Republicii Moldova se fac zilnic, între orele 15-16, în faţa primăriilor. Aşa cum, în timpul tuturor manifestaţiilor din Bucureşti, de solidaritate cu Republica Moldova, nu s-a exprimat nici un fel de altă opinie, să rămânem uniţi şi solidari, deoarece fraţii de peste Prut, acum au nevoie de noi! Manifestaţiile şi întâlnirile noastre se înscriu pe coordonata majoră a conştiinţei româneşti. Soarta unui popor depinde de unirea fiilor săi.

Pentru evidenţă şi coordonare, rugăm să ni se comunice de îndată prin telefon, corespondenţă sau delegaţi, numărul detaşamentelor înfiinţate, numele şi telefonul celor care răspund, pe plan local, de această activitate de solidarizare cu fraţii noştri de peste Prut.

Precizăm că nu vom trece Prutul, decât la solicitarea Guvernului din Republica Moldova, sau al Frontului Popular din Moldova.

Societatea Culturală Bucureşti - Chişinău - Aleea Romancierilor nr. 6, bl.E 19, et. 10, ap. 55, sector 6, cod 77398, Bucureşti, tel. 745 67 82.

PARTICIPANȚII LA MAREA ADUNARE
DE SOLIDARITATE CU REPUBLICA MOLDOVA
Flacăra nr. 46, din 14 noiembrie 1990

ÎNCĂ VII ÎN IMPERIUL DE GHEAȚĂ

În vara şi toamna anului 1990 am fost în Siberia la un prim contact cu deputații români din 1941-1953, din Republica Moldova, şi cu neodeportații români din vremile mai recente. Poporul român, însângerat, se coboară de pe cruce. Palma dreaptă, pe lemnul crucii, — Bucovina de Nord. Cea stângă — județele din sudul Basarabiei; fruntea încununată de spini — Republica Moldova, inima şi trupul, de la samavolnica graniță de pe Prut, până în partea de apus a României. Şi fiecare deportat în parte, la fel ca noi toți, este un crucificat, dar cu o suferință cu mult mai mare, decât cei rămaşi în vatra locurilor natale.
În Siberia, în căutarea locurilor unde se află deportații şi neodeportații români, am parcurs o zonă geografică, după unele opinii, mai mare decât jumătatea de apus a Europei. Dar să tăcem noi şi să le dăm cuvântul acestor martiri ai neamului românesc.

Doamne, ajută-mă să nu înnebunesc

— Şi ne-au luat noaptea din casele noastre. Ne-au îmbrâncit cu paturile armelor. Şi ne-au dus în vagoanele de vite. N-aveam nici o vină. Eram acasă la noi.Sub brazdele gliei străbune, se odihnesc osemintele bunilor şi străbunilor noştri, etajate, de mii de ani. Pe vremea lui Herodot noi eram tot aici, la Nistru, şi ne ocupam tot cu agricultura. Când au venit ruşii să ne ridice, eu eram însurat de vreo doi ani. Nevastă-mea tocmai plecase până în satul vecin, drum scurt, de vreo doi-trei kilometri, de unde era de loc, să-şi ajute mama. Şi nu s-a mai întors. Mi-au trimis vorbă că e bolnavă. Ei, Doamne, dar cum să fie bolnavă, mă străpunse un gând ca un fir roşu!
— Este mă, dacă dai un pahar, îți spun, că pe urmă dai şi mai multe. Îi este rău, dar de bine, mă! Semne că Dumnezeu s-a îndurat de casa ta şi o împodobeşte cu prunci. Mama soacră te roagă s-o ierți, ea este de vină, ea ți-a oprit nevasta. Dar dimineață vin amândouă să rânduiască şi în gospodăria ta şi să te dăscălească să fii blând şi bun. Sara bună!

— Sara bună, i-am răspuns. Ultima **sară bună** din viața mea. Nu mi-am mai văzut nevasta niciodată. Eu, pe a mea. Dar ce credeți, ceilalți bărbați şi-au mai văzut nevestele şi copiii? Cei din satul meu. Spre gară ne-au dus pe toții, bărbați, femei şi copii. Şi ne-au despărțit. Un tren cu bărbații şi altul cu mamele şi copiii. Au bătut scânduri la geamuri, au închis uşile, au pus soldați de pază. Săptămâni în şir, topiți de foame, de sete, de starea de animal, în care ne obligau să trăim, închişi în vagoane... Dar crucea durerii nu era cea a foamei, a înghesuielii şi a lipsei oricăror condiții sanitare, ci a îngrijorării față de neveste şi copii. Doamne, ajută-mă să nu înnebunesc, acum, când îmi reamintesc, după zeci de ani de amar şi înstrăinare, de toate prin care am trecut, acum când îmi reamintesc, de țara mea. După vreo trei săptămâni de drum, într-o gară, în care, nu ştiu, trenul bărbaților, cutremurătoare întâmplare, se întâlneşte cu al soțiilor şi al copiilor. Ce strigăte, ce durere! Un minut-două, cât un veac. Noi, aici, cred eu, suntem cam la zece-cincisprezece mii de kilometri de pământul străbun. Aici nu avem nici cimitire, nici preoți, nici şcoli. Numai brațe de muncă am fost. Noi, măcar am fost bărbați. Dar femeile şi copiii, viața lor în deportare?

Cetățean liber al U. R. S. S.

Pe noi bărbații ne-au dus în lagăre de muncă. Treceau anii. Ne zdrobeau cu lucrul. Şi iar înviam. De copii şi neveste nu ştiam nimic. Eu sunt printre puținii care am aflat de soarta lor. Dar iată, sunt din nou în Siberia şi despre noi, cei de aici, nimeni nu ştie nimic. Suntem uitați de lume, de parcă am fi pe o altă planetă. Poate că şi suntem. Să fi trecut vreo zece ani de când am fost deportați. Se îmblânziseră vremile. Era pe timpul lui Hruşciov. Şi, din vorbă în vorbă, ni s-a spus câte ceva. Eu am luat cuvântul de coarne şi am pornit la arat, în fața colonelului, zicându-i că da, eu doresc să fiu iar acasă, în pragul casei părinteşti. Toți ceilalți au tremurat. Şi în mine tremura sufletul. „— Bine. Luați-l şi duceți-l la gară“, zise colonelul, unor ostaşi. Şi într-adevăr am fost lăsat, şi m-am întors în Basarabia. Cei din lagăr nu ştiau dacă sunt liber, mort, sau mutat în alt lagăr. Nu ştiu acum să-mi explic, dar şi nevastă-mea a ieşit în fața comandantului lagărului, ca să fie lăsată să scrie o scrisoare, dacă îi drept că vremurile s-au îmblânzit. I-au dat hârtie. Şi a scris acasă. I-au luat scrisoarea. Eu eram în regiunea Irkutsk, ea în regiunea Tiumeni, la câteva mii de kilometri unul de altul. Şi eu şi scrisoarea ei am ajuns în pragul casei părinteşti, în Basarabia. Mi s-au dat acte de identitate, de cetățean liber al U. R. S. S. Şi am pornit, ca un leu, înapoi, spre Siberia, să-mi văd nevasta şi copiii. Şi i-am găsit. Milițianul mi-a cerut actele de identitate să le vadă „— Da. În regulă. Cetățean liber al U. R. S. S.“. Mi-a

oprit actele. Eu am crezut că pentru o oră-două, sau până a doua zi. Nu mi le-a mai dat. Am ajuns iar sclav în Siberia. Fără acte, nu poți călători. M-ar fi împuşcat. Şi unde să plec fără nevastă şi copii?!

Sclav pe viață

Deportatul din fața mea, alb, cu fața încrețită, scoarță de copac, cu degetele mâinilor încrenguite de nesfârşită muncă, tresări. N-a mai rostit decât următoarele cuvinte, după care, maramă de lacrimi şi durere, nu a mai răspuns nici unei întrebări. Tăcea şi iar tăcea, o tăcere care m-a zguduit şi mă răscoleşte şi acum şi câte zile voi avea.
— România, Mama, mă întreabă de soție şi copii. Mama.
După acea întrevedere, mi-am propus să vizitez locul de deportare al soției şi copiilor săi, locul în care a devenit, pentu a doua oară, sclav pe viață. Am pornit pe Obi, un fluviu uriaş, înspăimântător, de câteva ori mai mare decât Dunărea. Spre o insulă spre care nu merge nici un... turist. O insulă uriaşă? Sau o peninsulă? Nu ştiu. Foarte puține case, o simplă uliță şi atât. Şi întreb din casă în casă şi iar iau casele la rând şi iar şi iar. Ştiam eu ce ştiam... Şi iar am pornit din casă în casă. Când vrea Dumnezeu îți aduce omul de care ai nevoie. Şi la adus pe Obi în sus şi l-a lăsat şi pe el pe insulă. Unul din cei pe care îi căutam. Şi casele şi-au dezlegat limbile şi spaima, depozitată adânc, ocean al suferinței, a izbucnit în afară. Luni de zile au urcat pe Obi în sus, vapoare după vapoare, cu mamele şi copiii din Bucovina de Nord şi Basarabia. Şi nu le-au lăsat într-un loc, ci pe un mal, apoi pe altul, mai departe, grupuri mici, să li se piardă urma, să slugărească, dar să nu supraviețuiască neamul, ci numai ca brațe de muncă. Aici, au fost îngrămădite vreo douăzeci de suflete, într-o singură odaie. În acest grup au fost mai multe fete, să tot fi avut paisprezece-cincinsprzece ani. Şi le-au adunat dimpreună cu altele şi le-au luat şi le-au dus în pădure, să trăiască acolo timp de şapte-opt luni, cât durează iarna pe aici. Iarnă cu zăpadă până în brâu şi până la umeri şi cu minus cincizeci de grade Celsius. Ca să trăiască, nu au avut de ales. Ori devin tăietoare de lemne, ori... Erau doar nişte copii. S-au agățat de viață. Şi-au devenit, prin şirul de ani, tăietoare de pădure, câte opt luni pe an. Vara se întorceau la cele câteva case şi lucrau la câmp, la cartofi, sau la o făbricuță de prelucrarea peştelui, pe uscat, unde ajungeau cu un vapor. Nu, nu cu un vapor, cu un bac.
Şi iar am răscolit prin suflete. Ascundeau cu străşnicie ceva. Aterizasem din cosmos şi întrebam şi nu ştiau nimic şi tăceau. Dar Dumnezeu le ştie dinainte.
Trăind cu iarbă fiartă

— Eu sunt unul din fiii celor pe care-i cauți, dar ai venit prea târziu, începu să-şi depene amintirile un bărbat încă în plină putere, sosit în urma mea pe insulă. Mama nu mai trăieşte. Eu, atunci, aveam vreo nouă ani. Când am fost lăsați pe insulă, mama şi celelalte mame, ca să nu murim de foame, ne-au fiert iarbă. Aici existau doar patru-cinci case. Trăiau nişte ruşi, deportați din anii treizecei, de către Stalin. Celelalte case le-am făcut împreună. Şi acum sunt puține... De unde ştiți despre cei dispăruți? Sau mai bine zis, ştiți ceva despre ei? Ce ştiți?
Am tăcut.
— Bine... Deportatul şi-a reluat firul gândurilor. Ai noştri lucrau la fabrica de peşte. Era foame mare pe insulă.
— Cum foamete mare, când Obi, cel puțin atunci, avea peşte cât pentru o țară?
— Da, avea cât pentru un stat, pentru un stat proprietar de sclavi. Statul avea tot, noi nimic. Nici un peşte. Şi totuşi, în disperare de cauză, în tureacul cizmelor, se mai ascundea câte un peşte. Câte unul, nu mai mult. Cu gândul că, pentru un singur peştişor, făptaşul, de va fi descoperit, poate va scăpa cu o pedeapsă suportabilă. Cu un peştişor îți poți salva copilul. Şi nu ştiu cum s-a întâmplat, dar bacul a tras iar la țărm şi au mai coborât câțiva, care au venit lângă amărâtele noastre de case, tocmai când pruncii trăgeau cu dinții de câte un peştişor. Tot schimbul, cei ce lucrau la fabrică, cincisprezece persoane, a fost luat.
— Şt...
--- Nu. Niciodată. Nu s-a mai auzit nimic de ei.
— Dumneata erai un copil. Vreau să stău de vorbă cu martori care pe vremea aceea erau în plină maturitate. Trebuie să mai fi fost cineva de față, în afară de voi, copiii. Trebuie!
Tăcere grea. De jur împrejur un ocean de pustietate, ce înconjura câteva case.
—Ştiu că printre cei dispăruți erau şi ruşi. Dintre cei ce trăiau aici de prin anii treizeci. Ştiu. Şi am rostit un nume.
Îşi amintiră de familia la care mă refeream. Am răscolit multe zile în oraşul reşedință regională până am dat de urma soției unuia din ruşii dispăruți. Dumnezeu a vrut să rămână în viață, să mă întâlnesc cu dumneaei, să depună mărturie despre soț şi despre români. Are nouăzeci şi doi de ani. Şi m-a îmbrățişat şi mi-a vorbit din adâncul inimii. Mi-a mărturisit că a aşteptat toată viața pe cineva. Prin mine a înțeles că nu sunt uitați. În România se ştie deci mai mult decât în Siberia, despre tragedia întâmplată în insula nenorocirilor. Dar soția acelui rus avea fii. Şi nepoți, mari, abia însurați. Şi fiica Maicii Rusii, aşa i-am spus eu acestei rusoaice deportate, îşi amintea

bine de tatăl său şi de peştişorul pe care l-a scăpat din mâini, când nişte oameni au venit şi i-au luat părintele pentru totdeauna. Şi iar acea tăcere. Şi cum să nu mă lovesc de un zid greu de tăcere? Este de ajuns să formulăm două întrebări, pentru a înțelege totul.

— Cine sunt persoanele care au venit din oraşul de reşedință regională, în insulă şi constatând că pruncii deportaților aveau în mâini câte un peşte, au ridicat pe cei cincisprezece oameni, fete, mame şi bărbați şi i-au dus pentru totdeauna, undeva? Aceştia ştiu de soarta celor arestați.

A doua întrebare:

— Cine amenință pe deportați, sau pe urmaşii acestora, atunci când aceştia încearcă să afle adevărul?

În această insulă vom reveni, când, nici noi nu ştim. Îi dorim acestei nefericite soții şi mame, ani mulți şi sănătate. Poate că, într-o bună zi de aici, din România, îi vom trimite o revistă, sau o carte cu momente din zbuciumata ei viață.

Gheorghe Gavrilă Copil

Flacăra Basarabiei, 1 ian. 1991

ÎNCĂ VII ÎN IMPERIUL DE GHEAȚĂ (II)

Am pornit pe Obi în sus, pe urmele fetelor şi flăcăiandrilor, flori ale neamului românesc, abia îmbobocite. Obi, iarna, se acoperă cu un strat de gheață de un metru şi jumătate, până la doi metri. Maşinile trec în voie pe el. În regiune sunt lacuri multe. Departe, departe...

Deportații au ajuns într-un sătuț de nenți, aceştia fiind după înțelesul nostru, un fel de eschimoşi ai locului, autohtonii. Dar abia intrați în sătuț, au fost despărțiți în două grupe. Mamele cu copii mici au rămas pe loc, iar fetițele şi băieții mai răsăriți au fost urcați pe sănii şi duşi, timp de şase luni, la câte o sută-două de kilometri de sat, lăsați acolo să pescuiască şi să trăiască într-o colibă rotundă, locuință tipică pentru acele locuri. Săpau în gheața groasă trei copci. Plasa de pescuit o trăgeau pe sub stratul gros de gheață. Peştele ajuns la suprafață înghețа dintr-odată, încovoiat, ca o lună. Trebuia, în mare grabă, să-l apeşi ca să înghețe la lungimea sa naturală, altfel nu putea fi stivuit. Afară, în aer liber, se trăia ca într-un frigider.

Copiii românilor de pe Nistru, luați din vatra părintească şi duşi pe Obi în sus... Când veneau săniile după peşte, se măsurau stivele. Dacă norma era îndeplinită, primeau porția de pâine a supravirțuirii. Toți tinerii trăiau în acea colibă. Băieții se dezbrăcau primii şi se acoperau, apoi fetele. Erau cuprinşi

de sfiiciune şi bun simţ. Îşi încălzeau picioarele de jur împrejurul unei sobiţe.
Băieţii români, bărbaţi şi femei, ajunşi în Siberia, se plângeau faţă de zbiri, spunându-le că sunt nevinovaţi, că nu au absolut nici o vină. Îi rugau să se poarte cu un pic de blândeţe, ca în faţa unor oamnei cinstiţi. Dar dintr-o bună zi nu s-au mai plâns. Toţi deportaţii români au fost condamnaţi la douăzeci de ani muncă silnică. Să nu se mai plângă că sunt nevinovaţi! Un condamnat nu mai are nici un drept, decât să rabde, sau să crape.
— Dar de evadat, nu aţi încercat?
— Unde să evadezi? Oriunde mergeai, sute şi mii de kilometri! Locuri pustii. Nu ştiai unde ar fi câte o localitate. Te prindea iarna. Opt luni de iarnă. Moarte, moarte sigură. Iarna nu se evada, din cauza zăpezii. Era înaltă până la brâu, până la umeri. Iar dacă ajungeai la o linie ferată, cum să te urci în tren? Din mers nu se putea. Te împuşcau fără ezitare. În gară... cum să te apropii? Ostaşi înarmaţi... Şi totuşi... Există oameni cu sufletul precum cerul înstelat. Mereu în mişcare, dar mereu deasupra. Deasupra tuturor încercărilor. Lagăr, ca orice lagăr, cu miliţieni înarmaţi, de pază, şi câini lup... Iată, câţiva tineri ne spun că sunt gata de drum. Se pregătesc de evadare. Fiind hotărâţi, am decis să-i ajutăm. Lucrau în afara lagărului, în pădure. Tinerii s-au ascuns în zăpadă, ca într-un bordei şi au aşteptat. Urmăreau cu înfrigurare patrularea ostaşilor de pază. Aceştia aveau un culoar curăţit de zăpadă, pe care-l străbăteau pe schiuri. La momentul potrivit, tinerii din bordeiul de zăpadă s-au năpustit asupra ostaşilor. I-au trântit la pământ şi le-au luat armele.
Nu ne omorâţi, se rugară aceştia.
— „Nu, nu vă omorâm. Vă luăm schiurile şi armele şi sunteţi liberi. De ce să vă omorâm?“ S-au înălţat din culoar, deasupra înaltului strat de zăpadă şi plecaţi au fost. Mergeau şi se bucurau de aerul tare al libertăţii. Dar unuia i s-au rupt schiurile. La scurtă vreme s-au rupt şi schiurile celui de-al doilea. Şi schiurile celui de-al treilea. S-au oprit, captivi, în oceanul alb, îngropaţi până la umeri în zăpadă.
Într-un târziu au auzit lătrat de câini. Veneau soldaţii la mers domol, fără grabă, pe schiuri. Între ei, un ofiţer. Băieţii aşteptau, pieriţi. O rafală şi gata cu ei. Ruşii îi înconjurară. Ţevile armelor se îndreptară spre ei. „— Nu am ştiut până azi, că armata roşie este atât de puternică“, se trezi spunând unul dintre flăcăiandrii evadaţi. Ofiţerul începu să râdă. Apoi soldaţii. Şi-au pus armele pe umăr. I-au adus în lagăr. Nu le-au făcut nimic. A găsit flăcăiandrul cuvintele de vrajă, ce i-au salvat. A fost voia lui Dumnezeu. Aşa am aflat că nu trebuie să evadăm cu schiurile. Ostaşii din pădure, nici ei nu aveau cum să evadeze. Schiurile lor nu rezistau deasupra, pe zăpadă, ci doar jos, pe

culoar. De aceea s-au rupt schiurile şi odată cu ele, aerul tare al libertății a dispărut. Patrulele de urmărire aveau schiuri normale, rezistente.
— Şi totuşi, nici o revoltă, nici o evadare?
— Câteva sute de morți. Nu pot vorbi. Nu pot. Numai români unul şi unul, sub snopul de cartuşe, rafale lungi. Grămezi de trupuri, de carne vie. Era un român moldovean, din Bălți, pe nume Durlea Valentin. A hotărât evadarea în masă. Deci, dezarmarea milițienilor. Apoi urmau să elibereze şi alte lagăre. Cei ce au pus la cale evadarea au început să întrebe în dreapta, în stânga, de români. Dar aceştia se dăduseră drept ruşi. Şi o țineau flăcăii, una şi bună că sunt ruşi. Auzind moldovenii despre ce este vorba, li se dezlegară limbile şi se declarară iar români.
Cinci sute de români gata de evadare! Cu o zi înainte, seara, au fost vânduți. Trădați. Nu se ştie de cine. În zori, fără să bănuie, automatele i-au tocat pe toți, un deal de trupuri, din care izvora sângele. Acolo, între cei împuşcați, au fost şi conducătorii evadării. Comandanții lagărului nu ştiau nimic despre existența acestor conducători. Se vede că aflaseră doar de Durlea Valentin.
Pe el nu l-au împuşcat. L-au dus, un an de zile, la izolare, făr nici un fel de foc, doar cu apă şi ceva pâine. Voiau să-l nimicească pe dinlăuntru, să-i surpe sufletul. N-a înghețat, n-a murit, stafie a ajuns. După un an, când l-au adus în fața noastră, era un fel de sperietoare de păsări, aşa cum se pun în holde, să nu mănânce păsările grâul. Coastele îi atârnau de umeri, obrajii supți, acoperiți doar de piele. O haină. Dacă nu o ținea nimeni, se înghemotocea la pământ.
L-au lăsat în mijlocul nostru. Şi, de necrezut, viața nu se stinsese în el. A înmugurit iar. S-a înzdrăvenit. Fusese luptător la circ. La sosire în lagăr, sărea înainte şi înapoi, peste cap, fără să atingă pământul. Era o forță. Nimeni nu-l trântea. Îi apăra pe români. Tâlharii din lagăr se potoliră. Îi snopea în bătaie. Şi milițienii îi purtau de frică. Acum, cei rămaşi în viață, îl hrăneam ca pe un copil. Trupul îi era la pământ, dar sufletul deasupra , sus, precum bolta înstelată. Şi când trupul i s-a întărit, iar se pregăti de drum spre casă.
De bună seamă a ajuns în satul său natal şi poate mai trăieşte şi azi, iar dacă nu, se odihneşte sub brazdă, alături de buneii noştri, iar sufletul său este deasupra României, de strajă. De câte ori văd bolta plină de stele, ştiu că el, Valentin Durlea, din Bălți, născut în Răşcani, este acasă. Şi de câte ori văd bolta înstelată, ştiu că România există undeva departe, la zece-cincisprezece mii de kilometri, unde eu nu voi ajunge niciodată. Dar aici, în Siberia, trăiesc mulți tineri, flori ale neamului românesc. Poate ei, vor ajunge.
Acest material, alături de altele, adus de semnatarul acestor pagini, din Siberia, va sta la baza unui spectacol de teatru politic — Românii în Gulag

— pe care regizorul Andrei Vartic, de la Teatrul „Alexei Mateevici“, visează să-l monteze la Chişinău.

Gheorghe Gavrilă Copil

Flacăra Basarabiei, 2 febr. 1991

GREVA FOAMEI

Copil Gheorghe Gavrilă, Preşedintele Societăţii Culturale Bucureşti - Chişinău, este în a cincisprezecea zi de grevă a foamei, de solidaritate cu Republica Moldova şi Ţările Baltice. Din buletinul medical emis de Spitalul Colţea: glicemia 0,40%, prezenţă de corpi cetonici şi o scădere în greutate de 12,5 kg.

Greva foamei a fost declanşată ca semn de protest împotriva Kremlinului, care, prin refuzul de a renunţa la toate cotropirile făcute prin Tratatul Molotov-Ribbentrop, îi menţine în istorie, în actualitate, pe Hitler şi Stalin.

Greva foamei continuă.

N. RED.: Buletinul medical datează din 28-III-1991

TELEGRAMA DIN CHIŞINĂU

D-lui Copil Gheorghe Gavrilă

În numele celor aproape 3.000 de copii basarabeni care îşi fac studiile în România, Ministerul Ştiinţei şi Învăţământului al Republicii Moldova vă roagă să încetaţi greva foamei. Recunoaştem contribuţia d-voastră atât în procesul de şcolarizare, cât şi în viaţa culturală şi politică.

Ministru adjunct

ANDREI ROTARU

(Flacăra Basarabiei nr.3-4, 1991)

Cine ar îndrăzni să voteze împotriva acestei propuneri de legiferare?

ROMÂNII DE PESTE PRUT TREBUIE SĂ PARTICIPE

LA ALEGERILE GENERALE DIN ROMANIA

Leonida Lari — Mihail Gorbaciov

La puține zile după 22 decembrie 1989, după victoria Revoluției Române, au sosit, de la Chişinău, Leonida Lari, Grigore Vieru, Nicolae Dabija, la PNȚ-CD, călăuziți de steaua speranței. Voiau să cunoască PNȚ-CD şi, în mod special, persoana care, pe data de 23 decembrie adresase Moscovei un mesaj în care susținea că Revoluția este a românilor, aceştia fiind în stare să o ducă singuri la capăt, intervenția militară a trupelor sovietice în România fiind, deci cu totul şi cu totul inoportună, iar, pe de altă parte, se solicita libera trecere peste Prut, între România şi Republica Moldova.
La al doilea mesaj, un memoriu adresat Congresului deputaților poporului al URSS, semnat de aceeaşi persoană, în numele **Comitetului Național de acțiune Bucureşti - Chişinău trecere liberă**, comitet devenit ulterior **Societatea culturală Bucureşti - Chişinău,** d-l Eduard Sevardnadze, a răspuns, la Bucureşti, pe data de 7 ianuarie 1990, că la nivelul cel mai înalt vor începe o serie de convorbiri, încât oamenii din România şi Republica Moldova, să poată avea fără dificultate, contacte. Din nefericire, din partea oficialităților din Bucureşti, nu s-a dus nimeni la Moscova, ca vizită de răspuns, pentru perfectarea liberei treceri peste Prut. Se obținea din start, ceea ce încă nici azi nu s-a dobândit. Surzenia la inițiativa diplomatică, în urma activității noastre, şi a vizitei ministrului de externe al URSS la Bucureşti, a fost motivată de către persoanele cu care am vorbit, absolut dezonorant: D-le Copil, D-voastră nu ştiți ce era atunci? Ce să fie? Lupta pentru menținerea şi consolidarea puterii unor persoane, nu lupta în numele neamului românesc. Dacă ar fi fost pentru cauza întregului popor român, atunci am fi obținut din start, libera trecere peste Prut, iar persoanle care ar fi vrut să îşi consolideze puterea, ar fi avut-o, pe fondul unui entuziasm național de nedescris.

Pe data de 24 decembrie 1989, în chiar ziua în care se anula Tratatul Ribbentrop - Molotov, de către Congresul deputaților poporului al URSS, într-o pauză a Congresului, Mihail Gorbaciov face semn deputaților români să se apropie. Avea în mână mesajul transmis de la Bucureşti. Îl arată Leonidei Lari. Doar jumătate din text, cealaltă jumătate fiind pe foaia îndoită, pe spatele palmei. Îi citeşte fragmentul din care reieşea că trupele Moscovei nu sunt dorite în România şi-i spune că nu se vor trimite astfel de trupe. Sufletul Leonidei Lari a fost inundat de o bucurie fără margini, iar în ochi îi apărură lacrimile bucuriei şi scânteierile de speranță din adâncile răni ale neamului românesc, pe care poeta le poartă în sinea sa, aşa cum ghiocul cuprinde vuietul mării.

Mihai Gorbaciov împotriva desfăşurării fireşti a istoriei

Numai că Mihail Gorbaciov trişase. Cuvântul trebuie înțeles ad-literam. Jumătatea ascunsă în dosul palmei nu era în legătură cu neintervenția trupelor sovietice, ci cu libera trecere peste Prut, dintre România şi Republica Moldova. Lari, după ce a plecat de la Congres, a văzut întregul text, apărut în presă. O revoltă puternică a pus stăpânire pe întreaga sa ființă. Aştepta cu infrigurare următoarea ocazie, în plenul parlamentului de la Kremlin, pentru a-l interpela pe Mihail Gorbaciov şi a-i dovedi, în mod public, grava culpă comisă față de poporul român. Nu există îndoială că Mihail Gorbaciov a fost conştient de faptul că nu onorează nici Congresul, care anulând Tratatul Ribbentrop - Molotov, recunoştea, implicit, dreptul la libertate, al Basarbiei şi Bucovinei de Nord, respectiv al Republicii Moldova, - teritorii româneşti ocupate datorită acestui tratat. Un colț din sufletul lui Gorbaciov, un lăcaş întunecat, robit de întunecimile imperiale, a fost şi va rămâne împotriva desfăşurării fireşti a istoriei.

Dacă l.eonida Lari ar fi ştiut conținutul întregului mesaj...

Dacă l.eonida Lari ar fi ştiut conținutul întregului mesaj, ar fi avut de îndată ocazia să ia cuvântul la Congres şi să propună spre aprobare libera trecere între Republica Moldova şi România. Congresmenii, anulând tratatul, era de aşteptat să aprobe această propunere, ca o consecință practică a anulării tratatului. Aşa ceva **simțise** Mihail Gorbaciov, drept pentru care a ascuns partea mesajului care avea legătură directă cu lucrările Congresului. La aceast congres a început discutarea anulării Tratatului Ribbentrop - Molotov, pe 23 decembrie, chiar în ziua în care se transmitea mesajul, din Bucureşti. Repetăm, anularea tratatului a avut loc pe 24 decembrie, în timp ce Mihail Gorbaciov avea în mâini acest mesaj.

Trei crai de la Răsărit

Alături de lideri ai PNȚ-CD, era prezent la întâlnirea noastră cu Leonida Lari, Nicolae Dabija, Grigore Vieru şi Nicolae Lupan, abia sosit de la Paris. Era, de asemenea, prea mult public, pentru o sală mică, neîncăpătoare. Ne-am îmbrățişat pentru prima dată. Mi s-a arătat şi mie steaua speranței, ce i-a călăuzit până la Bucureşti, steaua de pe cerul conştiinței româneşti. Şi, atunci, în public, i-am întrebat dacă vor să candideze la alegerile generale, pe listele PNȚ-CD. Au tăcut, dar fețele lor s-au luminat atât de evident, încât cei prezenți au izbucnit în aplauze nepereche. Trei Crai de la Răsărit veniseră la pruncul nou născut, democrația, redată poporului român prin Revoluție. Atunci am propus liderilor PNȚ-CD să îi treacă pe listele de candidați. Mai târziu s-a invocat faptul că nu există o astfel de lege. S-a încercat, dacă nu ne înşelăm, trecerea unei legi, prin parlament, pentru românii de pretutindeni, dar ştiindu-se că de fapt este vorba de românii basarabeni şi din Bucovina de Nord, s-a respins. Am cerut PNȚ-CD să propună, Parlamentului, în mod clar, o lege pentru basarabeni şi bucovineni. S-a invocat faptul că ar fi respinsă. Dacă ar fi fost respinsă, toată resposabilitatea ar fi avut-o cei ce ar fi respins- o!

Steaua s-a oprit deasupra Chişinăului

Dar, iată, că sunt aproape şi noile alegeri generale din România. Bunul Dumnezeu acționează de un timp, în mod vădit, şi pentru românii din teritoriile româneşti de sub ocupația sovietică. Republica Moldova şi-a proclamat independența. Cine ar îndrăzni să vorbească împotriva unei propuneri de legiferare a dreptului de participare la alegerile generale, a românilor de pe întregul teritoriu românesc? Cine ar fi împotrivă ca Mircea Snegur, Mircea Druc, Iurie Roşca, Ion Hadârcă, Valeriu Matei, Ion Ungureanu, Leonida Lari, Grigore Vieru, Nicolae Dabija (mărturisesc, săvârşesc un sacrilegiu nepomenind foarte multe nume, pe toți românii de peste Prut), să candideze pentru orice funcție şi de vor avea voturi mai multe, unul dintre ei să fie, la Bucureşti, preşedinte, să fie miniştri, senatori, deputați, directori generali, prefecți, primari etc.? Să înțelegem cum se cuvine această şansă pe care Dumnezeu ne-o oferă. Dacă o parte din deputații de la Chişinău mai sunt încă şi deputați la Moscova, deci deputați în organismul parlamentar al ocupanților, de ce nu ar fi deputați la Chişinău şi la Bucureşti? În inimile românilor se aud clopotele Unirii — 1859 şi 1918. Dubla alegere a lui AL. I. Cuza este un precedent major în istoria noastră şi acționează cu efect „genetic“ pe planul spiralei istoriei românilor.

Cine ar îndrăzni să spună nu?

Cine ar îndrăzni să spună nu? Doar poate nişte aventurieri, care, vizând puterea, le-ar fi teamă de concurența electorală a Românilor din Republica Moldova, din sudul Basarabiei, din Bucovina de Nord, din Maramureşul de peste Tisa şi din ținutul Herța!

Către toate partidele, sindicatele şi asociațiile din România

Rândurile acestea se vor un apel către toate partidele guvernamemtale şi neguvernamentale, către sindicate şi asociații, să acționeze din interiorul Parlamentului României şi din afară, pentru ca o astfel de lege, Poarta de Triumf a Reîntregirii, să fie aprobată cât mai repede, pentru ca românii de peste Prut să aibă timpul necesar să-şi pregătească campania electorală.
Am fost, suntem şi vom fi în eternitate, un singur popor, aici, de la Tisa până la malurile Nistrului, de dintotdeauna, la noi acasă. Nu avem nici un deget de pământ de la alții. La noi acasă ne gospodărim după legile casei, legile unui popor blajin şi harnic.

Gheorghe Gavrilă Copil
preşedintele
Societăţii Culturale Bucureşti - Chişinău
Flacăra Basarabiei Nr. 8-9/1991

PARLAMENTARII DIN CHIŞINĂU, MAJORITARI LA BUCUREŞTI

De multe ori am constatat prezenţa Domnului întru apărarea neamului românesc. Noul Ierusalim se zideşte în fiecare clipă, cu toată împotrivirea furibundă a forţelor potrivnice. Hristos a pătimit prin răstignire pentru toţi oamenii, iar acum suferă şi acţionează solidar în toţi oamenii, pe drumul Golgotei îndumnezeirii fiinţei umane. Sunt încredinţat, că pentru ieşirea din tragedia în care se zbate poporul român, există un plan divin. Parlamentarii din Chişinău vor avea majoritatea în Parlamentul României. Ar fi un fel de recompensă pentru cei ce au fost lipsiţi de ţară. Întregul popor român îi aşteaptă la locul ce li se cuvine, acum, în contextul alegerilor generale din România. Lipsiţi de zeci de ani, de ţară, ei o iubesc cu ardoare. Suferind de zeci de ori mai mult decât românii dintre Tisa şi Prut, sunt şi vor fi mai buni români. Fiind hăcuiţi, din tată în fiu, de imperiul sovietic, dar supravieţuind, au experienţa rezistenţei, a luptei deschise şi ascunse cu agresorul. Rănile lor sunt garanţie pentru existenţa statului român. Numai cei căzuţi în robie preţuiesc cum se cuvine libertatea. Parlamentarii de la Chişinău sunt aşteptaţi la Bucureşti, pentru a-şi exercita atribuţiile faţă de întregul popor român, nu doar în câteva judeţe ale acestuia. Românii din teritoriile ocupate sunt diamantul de rezistenţă al neamului românesc. Dumnezeu a pregătit marile şanse şi pentru noi, românii. De orice întârziere vor profita imperialii, pentru a înlocui cătuşele vechi, cu altele, noi.

Gheorghe Gavrilă Copil
Galsul naţiunii [Chişinău], nr. 15, 10 aprilie 1992

ATENŢIE LA MOSCOVA, POLITICIENI ROMÂNI!

Sunt prea bine cunoscute opiniile în legătură cu agresiunea armată a Rusiei împotriva R. Moldova. Nu le vom evoca. Vom întârzia însă asupra uneia, ignorată de politicienii români. Tocmai de ei! Agresiunea Moscovei este în directă legătură cu alegerile generale din România. Prin presiunea militară, Moscova a reuşit, cel puţin până acum, să blocheze iniţiativa partidelor de a trece pe listele de candidaţi pentru Camera Deputaţilor şi Senatul României,

pe frații de peste Prut. Apariția în Parlamentul din Bucureşti a câtorva zeci de români din R. Moldova, ar fi o adevărată înfrângere a Rusiei, atât pe termen scurt, cât şi în perspectivă. Moscova din punct de vedere legal, nu se poate opune. România are, acum, acestă şansă istorică, de a începe, pe cale parlamentară, desprinderea Republicii Moldova din cătuşele Rusiei.

Gheorghe Gavrilă Copil

Țara(Chişinău) nr.25(95), 16 iunie 1992

ILAŞCU trebuie eliberat

Domnilor Preşedinți Emil Constantinescu, Petru Lucinschi, Bill Clinton şi Boris Elțîn
Către Organizația pentru Securitate şi Cooperare în Europa
Către Parlamentul României
Către toate Parlamentele lumii

Ilie Ilaşcu, patriotul român arestat în dimineața zilei de 2 iunie 1992 şi condamnat la moarte, printr-un proces înscenat, este nevinovat, fapt constatat de atunci şi până astăzi, de toate organismele internaționale şi de toate personalitățile, care s-au ocupat de cazul acesta. Vă aducem la cunoştință activitatea lui Ilie Ilaşcu înainte de a fi arestat, activitate ignorată de cei care i-au înscenat procesul. Ilie Ilaşcu a fost arestat din sânul familiei. N-avea de ce să se ascundă. Exact cu şapte zile înainte de a fi arestat, apărea în „Cotidianul“ din 27 mai, textul intitulat **Apel din Tiraspol, pentru ajutorarea elevilor din zonele de război,** din care citäm: „Ilie Ilaşcu, preşedintele filialei Frontului Popular Creştin Democrat din Tiraspol, având în vedere excaladarea conflictului armat, în urma intervenției în luptă a armatei Rusiei (Armata a XIV-a), solicită ca elevii acestei şcoli (clasele II-VII), să fie primiți pe timpul verii... în România, astfel salvându-li-se viețile şi evitând luarea unora dintre ei drept ostateci“. Tot în acest apel, preşedintele Societății Culturale Bucureşti - Chişinău, care vizitase zona de război din Tighina până la Coşnița, propune să fie aduşi în România şi elevii din celelalte zone de luptă. După cum se poate constata cu uşurință, la câteva zile de la arestarea lui Ilie Ilaşcu, activitatea sa umanitară era în plină desfăşurare. La această activitate cu caracter profund umanitar, participă din Republica Moldova, Frontul Popular Creştin Democrat şi Ministerul

Învățământului, iar din România, Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău, fapt consemant în **Apelul din Tiraspol.**

Deci totul public, nu era nimic de ascuns. Copii mureau pe câmpul de luptă, sau în taberele de refugiați. Ilie Ilaşcu a fost propus pentru Premiul Nobel pentru Pace, dar nu a obținut acest titlu, pe care îl merită cu prisosință. Nu ştim dacă autorii propunerii au avut în vedere şi cele evocate de noi în rândurile de față. Se ridică întrebarea dacă activitatea umanitară în care se angajase Ilie Ilaşcu a avut o finalizare.

Primii copii scoşi din zona de conflict armat şi aduşi la Chişinău au fost chiar copii din Tiraspol. Acțiunea a fost aprobată din partea Guvernului din Chişinău, de dl. Nicolae Mătcaş, ministrul învățământului şi realizată de Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău. Aceasta, după ce copii au ajuns în Chişinău, a conlucrat cu Asociația Internațională pentru Protecția Orfanilor, cu sediul în Deva şi cu Liga Apărării Drepturilor Omului, din Timişoara - filiala Deva, împreună cu care îi aduce într-un autobuz, în România, unde cele două ligi îi preiau sub îngrijrea lor.

Această primă activitate umanitară de salvare a copiilor, din motive lesne de înțeles, s-a făcut fără publiciatate. În acest prim transport, se aflau şi copiii lui Ilie Ilaşcu. În continuare, întreaga activitate de salvare a copiilor s-a desfăşurat cu toată publicitatea firească. În sensul acesta citäm din **Apelul pentru românii ținuți în captivitate în oraşul Tiraspol***,* semnat în numele Colegiului de conducere al Societății Culturale Bucureşti - Chişinău, de Gheorghe Gavrilă Copil, Mihai Avădanei şi Mihai Stanca, în Chişinău, pe 17 iunie şi a apărut în „Cotidianul“ din 19 iunie: „Având în vedere escaladarea conflictului armat din partea de răsărit a Republicii Moldova, s-a lansat, din inițiativa lui Ilie Ilaşcu, preşedintele secției raionale a Frontului Popular Creştin Democrat din oraşul Tiraspol şi a lui Copil Gheorghe Gavrilă, preşedintele Societății Culturale Bucureşri - Chişinău, un apel umanitar pentru salvarea vieții copiilor din zona de război şi din apropierea acestora. Apelul se bucură de un larg sprijin din partea asociațiilor umanitare şi a persoanelor particulare din România... Pe data de 14 iunia s-a început cu succes această acțiune umanitară, primele grupe de copii fiind deja în România... După cum se ştie, principalii vinovați de acest război de agresiune împotriva Republicii Moldova, sunt Armata a XIV-a şi cazacii ruşi, cu alte cuvinte, forțele armate ale Rusiei. Coautorul acestei acțiuni umanitare, dl Ilie Ilaşcu, se află în captivitate în oraşul Tiraspol, oraş controlat de forțele militare ale Rusiei. Apelăm... pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu precum şi a celorlalți colegi ai acestuia... Fapta celor ce l-au răpit, a fost deja condamnată printr-un energic protest de către Internaționala Democrat Creştină, cu sediul la Bruxelles“.

Populația civilă din Republica Moldova trecea prin împrejurări tragice. Rusia încerca să formeze un stat în stat, Transnistria, pe teritoriul Republicii Moldova, ca posibilitate de presiune împotriva Ucrainei, Republicii Moldova şi României.

Activitatea umanitară de salvare a copiilor, continuă cu mare intensitate: „Dintre cei peste 40.000 de refugiați români, victime ale prigoanei şi distrugerilor dezlănțuite de ruşi şi de cazaci asupra populației civile din localitățile nistrene, numărul cel mai mare îl reprezintă copiii... Acum, peste 500 de copii sunt deja sosiți în România. În dorința de a-i ajuta cât mai mult pe copii români refugiați în zona de război, Asociația Culturală Bucureşti - Chişinău s-a adresat ministrului Apărării Naționale, dl general-locotenent Nicolae Spiroiu: „Considerăm că armata română se poate acoperi de onoare nu numai pe câmpul de luptă, aşa cum a făcut de atâtea ori în istoria poporului nostru, ci şi prin acțiuni umanitare, în cazul de față prin salvarea copiilor, drept pentru care vă rugăm să aprobați deschiderea pe timpul vacanței, a porților liceelor militare pentru băieții din raioanele afectate de conflictul armat, din Republica Moldova. Salvarea vieților acestor copii va avea un profund ecou în inimile românilor din România şi Republica Moldova, cât şi în opinia publică internațională“.

La apelul Societății Culturale Bucureşti - Chişinău, Ministrul Apărării răspunde pozitiv, prin general-maior Constantin Anghel, inspector general al învățământului militar. La acțiunea comună a Societății Culturale Bucureşti - Chişinău şi a Ministerului Apărării Naționale, se asociază, cu mare eficiență, Confederațiile sindicale Alfa şi Frăția, încât mii de copii vor fi salvați, venind în România (cele de mai înainte sunt extrase din articolul **Copiii din Basarabia au nevoie de ajutorul românilor din țară, de Irina Negrea,** în **„Cotidianul“ din 15 iulie 1992).**

După cum se poate constata, activitatea umanitară începută de Ilie Ilaşcu, în săptămânile de dinainte de a fi arestat, a continuat şi în timpul detenției. Celebrele şi răscolitoare cuvinte rostite în timpul procesului, preluate de toate agențiile de presă, **Vă iubesc, popor român!,** cuprindeau şi bucuria lui fără margini, în legătură cu salvarea miilor de copii de pe câmpurile de luptă şi din taberele de refugiați. Se impune precizarea că poporul român (în urma anexării Răsăritului României de către URSS, prin aplicarea pactului Ribbentrop-Molotov), azi, trăieşte în trei țări, în România, în Republica Moldova (constituită pe o parte a teritoriului anexat) şi în Ucraina, căreia, prin dezmembrarea URSS, i-a rămas cealaltă parte din teritoriul anexat, nordul Bucovinei, sudul Basarabiei şi Insula Şerpilor. În Tratatul de pace de la Paris, din 1947, URSS a impus formularea că frontiera dintre URSS şi România s-a stabilizat conform **acordului** din 1940. Numai că un astfel de

„acord“, nu a existat, în 1940 URSS a anexat, în urma unui ultimatum, partea de răsărit a României, conform Pactului dintre Germania nazistă şi URSS. Că Moscova, în 1947, a încercat să acopere, prin cuvântul **acord**, adevărul că a aneaxt, prin dictat, Răsăritul României, este evident.
Numai că în felul acesta, în fapt, a recunoscut că granița din 1947, dintre România şi URSS, este cea impusă de URSS, prin Pactul Ribbentrop-Molotov, în 1940. Cu alte cuvinte, consecințele aplicării Pactului Ribbentrop-Molotov sunt cofirmate chiar în textul Tratatului de la Paris, din 1947.
Acum, după cincizeci de ani, Rusia şi Ucraina sunt „garantele“ păcii din Republica Moldova, a „înțelegerilor“ dintre Chişinău şi Tiraspol. În fond este vorba de continuarea unor diversiuni împotriva poporului român. Rusia şi Ucraina sunt garantele înțelegerii dintre oficialitățile Republicii Moldova şi „oficialitățile“ din Transnistria (Tiraspol), prin care Transnistria, în cazul unirii Republicii Moldova cu România, să refuze să se integreze în România. Numai că Moscova a impus includerea în Transnistria (teritoriu de peste Nistru, de la răsărit de Nistru) şi a oraşului Tighina, de la apus de Nistru, din răsăritul României , anexat de URSS. Prin aceste „înțelegeri“ se acționează împotriva integrității teritoriale a Republicii Moldova şi împotriva procesului firesc de reîntregire a României, pe cale paşnică, prin consens. Prin menținerea lui Ilie Ilaşcu, cetățean al Republicii Moldova, în închisoare, Moscova face presiuni împotriva poporului român, la modul cinic. Prin arestarea lui Ilie Ilaşcu s-a dat un avertisment pentru toți românii din Republica Moldova, care, în mod firesc, evoluează spre reintegrarea în România. Sunt fiii poporului românesc, despărțiți de frații lor în mod abuziv, de către Moscova, care a trasat o graniță în interiorul României.
Prin arestarea şi condamnarea la moarte a lui Ilie Ilaşcu se exercită o teroare politică asupra românilor din Republica Moldova. Armata a 14-a se mai află în această republică, la fel structurile KGB de supraveghere teritorială. Dar glasul adevărului nu poate fi redus la tăcere. Moscova trebuie să învețe un alt comportament față de popoare. Acum are posibilitatea de a aduce o mică reparație morală poporului român, acționând pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu.
Există informații exacte că oficialitățile din Tiraspol, în cadrul unor tratamente şi modalități de terorizare, tipice puşcăriilor comuniste, continuă să alcătuiască dosare cu „declarații“ de autoculpabilizare din partea lui Ilie Ilaşcu. În felul acesta se urmăreşte distrugerea personalității lui Ilie Ilaşcu. Este posibilă şi îmbolnăvirea lui iremediabilă. Sfidându-se opinia publică internațională, a fost arestat, condamnat şi este deținut ca pe vremea proceselor şi a puşcăriilor comuniste.

Vă rugăm, domnilor Preşedinţi, să acţionaţi pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu. Întemnițarea lui este o sfidare adusă libertății umane, o sfidare a legilor drepturilor omului. Trebuie să demonstrați celor ce v-au ales, cât şi opiniei publice internaționale, că omenirea nu poate tolera nimănui asemenea nedreptăți.

Fundaţia Deceneu pentru caritate şi cultură
Societatea Culturală Bucureşti - Chişinău
Gheorghe Gavrilă Copil
România Liberă, 27 martie 1999

Ilie Ilaşcu în actualitate

Consiliul Europei

Jossette Durieux, Vicepreşedintele Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, l-a vizitat în închisoare pe Ilie Ilaşcu. A pledat energic pentru eliberarea acestuia, într-un discurs în Parlamentul Franței.

Statele Unite

Ambasadorul SUA în România, James Rosapepe a promis, la Los Angeles, că va interveni personal pentru eliberarea grupului Ilie Ilaşcu.

Australia

În numele Fundației Deceneu şi al Societățiile Culturale Bucureşti - Chişinău, semnatarul acestor rânduri s-a deplasat anul trecut în Australia, unde, în vederea eliberării lui Ilie Ilaşcu, s-a adresat în scris domnilor John Howard, Prim-ministru, Alexander Downer, Ministru de Externe, Kim Beazly, Lider al Opoziției, Hon Halverston, Preşedintele Parlamentului, doamnei Margaret Reid, Preşedinte al Senatului şi cardinalului Edward Clancy, arhiepiscop de Sydney. Margaret Reid, preocupată de soarta deputatului Ilie Ilaşcu, a înaintat documentația în legătură cu acesta, d-lui Clyde Holding, deputat în Parlamentul Australiei şi Preşedinte al Comitetului pentru Drepturile Omului. Biserica Catolică din Australia, prin cardinalul Edward Clancy, remarcând faptul că Ilie Ilaşcu este victima unei mari injustiții, şi-a exprimat speranța că acesta, printr-un efort internațional, ar fi posibil să se întoarcă în sânul familiei.

Vatican

Din Australia am expediat, prin poştă, o scrisoare Sfântului Părinte, însoțită de documentația necesară. Având în vedere rugăciunile înălțate pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu, în România, de către Biserica Catolică, alături de Biserica Ortodoxă Română şi Biserica Unită cu Roma (Greco-Catolică), dar

şi reacția Bisericii Catolice din Australia, am considerat că Sfântul Părinte este alături de organismele internaționale, de toate persoanele care acționează pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu.

Versoix

Tot din Australia am înaintat Regelui Mihai aceeaşi documentație şi solicitare. Motivația acestui demers am găsit-o în chiar cuvintele Majestății Sale: „Vrei să menții Transilvania în cuprinsul țării, luptă pentru Basarabia, pentru Bucovina şi Herța".

România

La întoarcerea în țară am constatat, cu durere, că timp de un an mass-media a fost absentă de la actualizarea şi susținerea bătăliei pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu şi a grupului său, ceea ce a favorizat pasivitatea diplomației române, care are la îndemână, fie să amintim, cele peste o sută de ambasade. În cercurile politice din străinătate Ilie Ilaşcu nu e uitat. După câte se poate constata, în acest caz, România beneficiază de tot sprijinul. Imaginea noastră, în exterior, este destul de ştearsă, din cauza absenței unei strategii pentru reinternaționalizarea acestui caz. Apelul Parlamentului pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu, lansat în urmă cu câțiva ani, a produs un puternic impact, dar n-a fost fructicat pe căi diplomatice. Lipsa parlamentarilor de azi, a partidelor din coaliție, de la acest semn de respect față de poporul român, nu va rămâne fără urmari.

Mulțumesc **României Libere**, care, prin suplimentul **Aldine** ne-a oferit o pagină, pe 27 martie şi un loc bun, cât o iconiță, pe 1 mai, pentru a readuce în actualitate chipul înlăcrimat al lui Ilie Ilaşcu.

În Apelul din 27 martie, adresat Preşedinților României, R. Moldova, Statelor Unite ale Americii şi Rusiei, precum şi Organizației pentru Securitate şi Cooperare în Europa şi Parlamentelor lumii, dovedim, cu probe, că „vinovăția" lui Ilie Ilaşcu consta, de fapt, în acțiunea de generoasă salvare a copiilor aflati în zona de război.

Gheorghe Gavrilă Copil
(ANCD, Speranța Creştin Democrată,
Editura Crater, p. 83)

Documente, articole şi cărți publicate din 22/23 decembrie 1989 până azi. Autor Gheorghe Gavrilă Copil

1) Doamne, copiii noştri nu ştiu cine eşti, în Renaşterea-Jurnalul Comitetului Național de organizare a Partidului Creştin Național-Țărănesc, nr. 1, din 22/23 decembrie 1989.
2) Mesaj adresat Congresului Deputaților Poporului al URSS, pe data de 23 decembrie, receptat de Moscova pe 24 decembrie, apărut în Literatura şi arta, din 1 ianuarie 1990, Deşteptarea nr. 6, 1990, Dreptatea nr. 5, din 9 februarie 1990.
3) Către Frontul Salvării Naționale - scrisoare deschisă din 26 decembrie apărută în Deşteptarea nr. 6, 1990.
4) Domnului Mihail Gorbaciov, Congresului Deputaților Poporului al URSS - scrisoare deschisă din 30 decembrie - Deşteptarea nr. 6, 1990, Dreptatea, 13 februarie 1990.
5) Părintele Pahomie, fragment de roman, Renaşterea nr. 2, din 12 ianuarie 1990.
6) Domnului Petru Lucinschi, prim-secretar al CC al PC din RSS Moldovenească - scrisoare deschisă din 14 ianuarie, apărută în Dreptatea nr. 8, din 13 februarie 1990.
7) Prutul lacrimilor noastre... Dreptatea nr. 10, din 15 februarie 1990.
8) Îngrijorare în legătură cu situația din Bucovina de nord, RSS Moldovenească şi Basarabia de sud - difuzat în 10 februarie, apărut în Dreptatea nr. 15, din 22 februarie 1990.
9) Coşmar sau realitate - despre deportarea unui întreg sat din Basarabia, Dreptatea nr. 18, din 24 februarie 1990.
10) Fulger al suferinței - tot despre deportați în Siberia, Dreptatea nr. 20, din 27 februarie 1990.
11) Eu îmi apăr sărăcia şi nevoile şi neamul - pagină consacrată poeților de azi din Basarabia, realizată împreună cu Ion Pogorilovschi, Dreptatea nr. 36, din 17 martie 1990.
12) Aniversarea Unirii Basarabiei cu România, Dreptatea nr. 29, din 9 martie 1990.
13) Se caută un vinovat pentru anexarea ultimativă a Basarabiei de către ruşi? - Dreptatea nr. 44, 45, din 15 martie 1990. E un răspuns la articolul apărut la Moscova, în Izvestia din 24 februarie 1990 (Vezi despre şi în Libertatea nr. 61, din 5 martie 1990).
14) Apelul Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori - Deşteptarea, [Chişinău] aprilie, nr. 3, 1990, apel preluat din Dreptatea din 31 martie 1990.
15) Domnului Petru Lucinschi, Prim-secretar al CC al PC din RSS Moldovenească - scrisoare deschisă din 14 aprilie 1990, apărută în Flacăra din 25 aprilie 1990.

16) Domnului Vladimir Ivaşco, Prim-secretar al CC al PC din Ucraina - scrisoare deschisă din 14 aprilie, Dreptatea nr. 17, din 25 aprilie 1990.
17) Domnului Ion Iliescu, Preşedintele Consiliului Provizoriu de Uniune Națională - scrisoare deschisă din 14 aprilie, Dreptatea nr. 17, din 25 aprilie 1990.
Telegramele expediate în seara zilei de 6 mai, de pe linia Prutului, de la Ungheni, apărute în Dreptatea, 22 mai 1990 (nr. 18-22):
18) Domnului Mircea Snegur, Preşedintele Sovietului Suprem al Republicii Moldova.
19) Domnului Mihail Gorbaciov, Preşedintele URSS.
20) Domnului Petru Luconschi, Prim-secretar al CC al PC din RSS Moldovenească.
21) Domnului Vladimir Ivascenko, Prim-secretar al CC al PC din RSS Ucraineană.
22) Domnului Ion Hadârcă, Preşedintele Sfatului Frontului Popular din Moldova.
23) Apel pentru şcolarizarea elevilor din Basarabia - Către toate liceele cu internat din România, în Viitorul din 12 iunie, Gazeta de Botoşani, din 14 iunie, România liberă din 20 iunie şi în alte publicații.
24) Efigia lui Eminescu, stema tricolorului României, Dreptatea nr. 107, din 14 iunie 1990.
25) Azi, ora 11, Alba-Iulia-Bucureşti-Chişinău, în Dreptatea din 24 iunie 1990.
26) Elevi din Republica Moldova, doriți să vă petreceți vacanța de vară în România? Țara nr. 1, 1990.
27) Salutul Societății Culturale Bucureşti -Chişinău la Congresul al II-lea al Frontului Popular din Moldova - Țara nr. 1, 1990.
28) Stenograma convorbirilor purtate de Preşedintele Societății Culturale Bucureşti - Chişinău, d-l Gheorghe Gavrilă Copil, la Ministerul Învățământului din Republica Federativă Rusă, la Comitetul pentru Ştiință şi Învățământ al Sovietului Suprem al RSS Ruse, la Cabinetul Prim-Vicepreşedintelui Sovietului Suprem al RSFS Ruse (Moscova 7-9 august 1990) – Țara(Chişinău), nr. 39, 1990 . Alianța Civică nr. 57, 59, 1991.
29) Apelul Societății Culturale Bucureşti - Chişinău. Români şi moldoveni din Siberia. A fost mediatizată la TV, radio şi a apărut în ziarele din Siberia: Tiumenskaia Pravda, 8 septembrie 1990, Surgutskaia Tribuna, 12 septembrie 1990, Vostocino-Sibirskaia Pravda, 21 august 1990 şi Krasnoe Znamea, 24 august 1990.
30) Repatrierea românilor din Siberia şi alte zone ale URSS în Viitorul, 5 octombrie 1990, Dreptatea 10 octombrie 1990.

31) Puncte de vedere în legătură cu Tratatul Ribbentrop-Molotov, în Viitorul, 5 octombrie 1990.
32) Declarația Societății Culturale Bucureşti-Chişinău, România liberă 28/29 octombrie 1990.
33) În apărarea integrității teritoriale a R. Moldova, România liberă, 25 octombrie 1990. - pentru integritatea teritorială a Republicii Moldova.
34) Frați români! Detaşamente pentru protejarea integrității teritoriale a Republicii Moldova, Flacăra, nr. 46, din 14 noiembrie 1990.
35) Scrisoare deschisă popoarelor american, german, rus, în Universul, noiembrie 1990; Flacăra nr. 47, din 21 noiembrie 1990.
Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău, în anii 1990-1993, sub deviza, devenită o adevărată rugăciune „Bucureşti-Chişinău, ne ajută Dumnezeu!“, a organizat treizeci şi şapte de mitinguri în sprijinul fraților de peste Prut. De asemenea a organizat şi participat la mese rotunde, simpozioane, întâlniri publice şi la întâlniri de alt tip, etc.
36) Încă vii în imperiul de gheață. Însemnări de la fața locului, din Siberia, despre viața deportaților, în Flacăra Basarabiei nr. 1, 2, ianuarie, februarie 1991.
37) Piața Universități din Siberia, Flacăra nr. 6, din 13 februarie 1991.
38) Uniunea pentru Reîntregirea Teritorială a României. Flacăra Basarabiei nr. 2, februarie 1991.
39) Declarația partidelor politice din România, a organizațiilor, asociațiilor şi sindicatelor semnatare ale acestei declarații în legătură cu intenția URSS de a organiza un referendum în Republica Moldova la 17 martie 1991, în Dreptatea, 13 martie 1991.
40) Românii de peste Prut trebuie să participe la alegerile generale din România, în Flacăra Basarbiei nr 8-9, 1991.
41) O inițiativă urgentă: Casa Basarabiei, în Flacăra Basarabiei nr 8-9, 1991.
42) Memorandum adresat Statelor Unite ale Americii, Marii Britanii şi Franței, prin ambasadele lor de la Bucureşti, în România liberă nr. 472 şi 473, din 27 şi 28 august 1991.
43) Se apropie timpul repatrierii românilor din Siberia, Alianța Civică nr. 75, din 12 octombrie 1991.
44) Basarabenii nu-şi pot aduce copiii la şcoală în Patria-Mumă, Alianța Civică nr. 78, din 17 octombrie 1991 şi Totuşi Iubirea nr. 58, din 10-17 octombrie 1991.
45) Mesaj adresat domnilor Mihail Gorbaciov şi Boris Eltîn, în Țara nr. 45 (63), noiembrie 1991.
46) Europa nu este azil pentru Imperiul Roşu, în Cotidianul, 26 februarie 1992.

47) Diversiune împotriva Consiliului Național al Unirii şi a Frontului Popular Creştin Democrat, în Expres, 21-27 aprilie 1992.
48) Moscova a renunțat la gândul de a fi stăpâna lumii?, Sfatul Țării, nr. 59, din 10 aprilie 1992.
49) Parlamentarii din Chişinău, majoritari la Bucureşti, Glasul Națiunii nr.15, din aprilie 1992.
50) Către Preşedintele Rusiei, domnul Boris Elțîn, către Parlamentul Rusiei, România liberă nr. 4, aprilie 1992.
51) Glasul conştiinței, Cotidianul nr. 74, din 16 aprilie 1992.
52) Apel din Tiraspol, Cotidianul din 27 mai 1992.
53) Apel către românii ținuți în captivitate în oraşul Tiraspol - semnat şi de Mihai Avădanei şi Mihai Stanca, preşedinții filialelor Iaşi şi Bihor, ale Societății Culturale Bucureşti-Chişinău.
54) Atenție la Moscova, politicieni români!, Țara nr. 25 (95), din 16 iunie 1992.
Din cei 40.000 de refugiați din războiul de pe Nistru, război prin care s-a atentat la integritatea teritorială a Republicii Moldova, numărul cel mai mare îl reprezentau copiii. Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău s-a adresat Ministrului Apărării Naționale, general-locotenet Nicolae Spiroiu, cerând deschiderea, pe timpul vacanței de vară a a liceelor militare, pentru copiii refugiați. S-a răspuns afirmativ, prin general-maior Constantin Anghel, încât, datorită conlucrării dintre Ministrului Apărării Naționale, a Sindicatelor Alfa şi Frăția şi a Societății Culturale Bucureşti-Chişinău, liceele militare din România au primit la sânul protector al armatei române, un număr însemnat de copii. A se vedea în Cotidianul din 15 iulie, Copiii din Basarabia au nevoie de ajutorul românilor din țară, semnat de Irina Negrea.
55) Soții Aldea Teodorovici s-au mutat în sufletele noasre, Cotidianul, 2 noiembrie 1992.
56) Basarabeni cerşind, Ialomița nr. 442, din 21 august 1992.
57) Încercarea de destabilizare în partea de răsărit a Europei. Apel către Parlamentul, Guvernul şi Preşedenția României, către întreaga suflare românească, Cotidianul nr. 102, din 4 mai 1993.
58) O nouă Bosnie-Herțegovina în nordul Bucovinei?, România liberă, 6 octombrie 1993.
59) Independența Ucrainei este grav amenințată, Ziua, 30 noiembrie 1995.
60) Deceneu, Editura Nestor, Bucureşti, 1995.
61) Decebal, Editura Majadahonda, Bucureşti, 1996.
62) Venirea trupelor Moscovei este cu totul inoportună, Ziua, 16 decembrie 1996.

63) Ilie Ilaşcu poate fi eliberat!. Domnilor preşedinţi Emil Constantinescu, Petru Lucinschi, Bill Clinton şi Boris Elţîn; Către Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa; Către Parlamentul României, în Pro Basarabia şi Bucovina, nr. 18, 1997.
64) Ilaşcu trebuie eliberat. Apel către preşedintele Emil Constantinescu, Petru Lucinschi, Bill Clinton, Boris Elţîn, către OSCE către toate Parlamentele lumii, în România liberă - Aldine din 27 martie 1999.
65) Ilie Ilaşcu în actualitate - în vol. ANCD, Speranţa Creştin Democrată, Editura Crater, p. 83.
66) Sfinte Părinte Iona Paul II. Apel pentru eliberarea lui Ilie Ilaşcu, România liberă, 1 mai 1999.
67) Românii nu l-au uitat pe Ilie Ilaşcu - România liberă, 8 iunie 1999.
68) Un articol dezonorant apărut în cotidianul „Evenimentul Zilei“ - Articol în apărarea fiicei lui Ilie Ilaşcu, în România liberă - Aldine - 12 iunie 1999.
69) La apus de soare - roman - Editura Dacia Eternă, 1999.
70) Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău, Editura Dacia Eternă, 1999.
La Dacia Eternă urmează să apară:
71) Valea Hăşdăţii (un roman al Unirii din 1 Decembrie 1918).
72) Cum e Doamne pe cruce? (un roman al deportaţilor români din Siberia).
73) Decebal sau Dacia Eternă.

Editura Dacia Eternă (tel. 021/745 67 82)
Au apărut:

Gheorghe Gavrilă Copil
La apus de soare
Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău

Urmează să apară:

Gheorghe Gavrilă Copil
Coşmarul (volum confiscat în 1971, încă neridicat de la Consiliul Securității Statului)
Valea Hăsadții (un roman al Unirii din 1 Decembrie 1918)
Cum e Doamne pe cruce? (Un roman al deportaților români din Siberia)
Decebal sau Dacia Eternă

Autor necunoscut:
Simfonia Mariei

Autor necunoscut:
Thales Arghiranu

Contul editurii:
Gheorghe Gavrilă Copil - 29.800 CEC - sector 6, Bucureşti.

Coperta a IV-a
Generalul Ştefan Guşe s-a opus intervenției militare sovietice în România. Moscova nu a reacționat public în nici un fel. S-a mai opus cineva, căruia Mihail Gorbaciov i-a răspuns că URSS nu va trimite trupe în România!

Podul de flori, cale sigură spre Reîntregirea României, a fost anexat şi deturnat. De cine? Citiți şi veți afla.

Ambasadorul URSS şi Corneliu Coposu.

Cei ce doresc să facă politică, să se lase de astfel de activitate, dacă nu au ca țintă, la modul inteligent şi curajos, Reîntregirea României. Cei prin care s-a acționat, împotriva Reîntregirii României, mai bine nu s-ar fi născut, iar dacă trăiesc, să mai trăiască doar pentru a îndrepta ceea ce este de netrecut cu vederea, nici în lumea de aici, nici în cea de dincolo, a strămoşilor. Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Autorul

Notă. Cartea a apărut în 1999. Nota e din 2005: Pentru a nu se ajunge la situații neplăcute precizăm că editura şi-a încetat activitatea, iar contul editurii a redevenit contul personal al autorului . Şi-a publicat până acum: Deceneu(piesă de teatru), Decebal sau Dacia Eternă(roman-eseu), La apus de soare (roman-rezistența românească de după 1950), Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău, Valea Hăşdății (un roman al Unirii de la 1 Decembrie 1918). Nepublicate: Cum e Doamne pe Cruce (roman al deportaților români din Siberia), Coşmarul(roman), Tincuța(roman), O troița de la margine de sat (un roman cu acțiunea în actualitate), Oglinda Cerului (mânăstirea din noi, drum spre construirea celei văzute). Cărțile nu au fost vândute, ci dăruite, majoritatea în Basarabia şi nordul Bucovinei.
A mai publicat, în România liberă-Aldine: Joc periculos, consecințe grave(12 dec.2003), Panică şi faliment politic la Chişinău(20 febr.2004), Moscova amenință din nou R. Moldova(13 aug.2004).

II

Lovitură dată Uniunii pentru Reîntregirea Teritorială a Romîniei
- Manu [Iosipescu] Valentin-1991

Uniunea pentru Reîntregirea Teritorială a României

Să revenim la anul 1991. Atunci, după intensele activități publice din 1990 reuşisem să înmănunchiem aproape toate asociațiile unioniste cu sediul în Bucureşti şi unele partide, în **Uniunea pentru Reîntregirea Teritorială a României**. S-au ales organele de conducere. Urma o simplă formalitate. La alegeri asistase presa. Anunțase înființarea Uniunii. A apărut un articol, pe aproape o jumătate de pagină de ziar (februarie 1991). D-l Manu Valentin, cercetător ştiințific la Institutul de Fizică Atomică, printre noi de două-trei luni, a fost propus şi votat ca membru în conducere (au fost votați un preşedinte, un vicepreşedinte şi trei membri). D-l Manu Valentin abia înainte de a depune procesul-verbal de constituire la tribunal, s-a opus, amenințând că va protesta în sala tribunalului, dacă se depune procesul-verbal. De ce nu

a spus nimic înainte? Întrebare la care nu a răspuns niciodată. Cu uşurinţă ar fi fost propus şi ales altcineva. Cei propuşi, întrebaţi fiind dacă vor să facă parte din conducere, unii au răspuns nu şi propunerile nu au fost supuse votului. Dumnealui a acceptat să fie ales. De ce? Se impune precizarea că Adunarea generală de constituire a avut loc în Piaţa Revoluţiei, fiind formată din toţi participanţii la două mitinguri, la date diferite, apropiate, deci totul s-a desfăşurat cu o bună pregătire şi informare, al doilea miting finalizându-se cu votarea celor propuşi. Aşa s-a ajuns să nu existe nici o forţă politică în stare să i se opună d-lui Emil Constantinescu et compania, ca să nu scoată Pactul Molotov-Ribbentrop din istoria României. **Uniunea pentru Reîntregirea Teritorială a României** a fost primită cu bine în lumea politică, semnând alături de Partidul Naţional Creştin Democrat, Partidul National Liberal, Partidul Social-Democrat, **Declaraţia partidelor din România, a organizaţiilor, asociaţiilor şi sindicatelor semnatare ale acestei declaraţii în legătură cu intenţia URSS de a organiza un referendum în Republica Moldova la 17 martie 1991.** Iniţiativa şi textul de lucru aparţin Societăţii Culturale Bucureşti-Chişinău. Din partea PNŢCD a fost delegat la această întâlnire de lucru (La Muzeul municipal de istorie), deputatul Ion Lup, care a şi semnat declaraţia. Întâlnirea s-a finalizat prin semnarea Declaraţiei, de către cei douăzeci şi cinci de reprezentanţi de partide, asociaţii şi sindicate (Vezi Dreptatea din 13-03-1991). Fragment din **Societatea Culturală- Bucureşti-Chişinău**, p. 42-43.
N.n. S-a aplicat o grea lovitură atât mişcării unioniste cât şi forţelor politice din opoziţie, care după cum se poate constata se asociau într-o problemă fundamentală pentru poporul român. Manu Valentin se infiltrase în mişcarea unionistă şi prin aceasta în rândurile opoziţiei.

III

Forumul asociaţiilor unioniste-Victor Crăciun, Manu Valentin

În anii următori se pune la cale controlarea tuturor organizaţiilor unioniste, care sunt invitate să faca parte dintr-un Forum, care să aibă în frunte, ca preşedinte, pe d-l Victor Crăciun. Are loc şi adunarea de constituire…Dar, Forumul n-a avut viaţă, a dispărut…Cine a fost omul numărul unu, care a coordonat şi a luptat din răsputeri pentru a aduna organizaţiile unioniste sub controlul d-lui colonel Victor Crăciun? Nimeni altul dacât un alt loial al guvernanţilor instalaţi în fruntea României prin lovitura de stat, colonelul Valentin Iosifescu Manu (acum ce grad o fi având?), cu stagiu de pregatire la Dubna-centru de cercetare nucleară al URSS. Care cercetător Manu Valentin în domeniul nuclear? Calificarea dumnealui de bază- spionaj-

infiltrare, informații, diversiune. Cu așa ceva s-a ocupat în România şi în străinătate pâna în 1989, iar după, tot cu înalt grad de profesionalism, cu infiltrare-informații-diversiune împotriva mişcării unioniste şi a opoziției din România, ca şi Victor Crăciun. Antiromânism.

IV

Lovitură dată Societății Culturale Bucureşti- Chişinău

Manu [Iosipescu] Valentin- 2004

In anul 2004 a avut loc adunarea generală pentru alegeri în cadrul Societății Culturale Bucureşti-Chişinău. In anii din urmă Manu Valentin se zbătuse să fie în față în cadrul mişcarii unioniste, să participe la activitățile noastre, desigur astfel aflând cât mai multe din legăturile asociației, din România, din nordul Bucovinei şi din Basarabia, nici un secret, totul era în cadrul activităților publice. Nici Victor Crăciun când a dorit să se asocieze activitaților Societății Culturale Bucureşti- Chişinău şi nici Manu Valentin cînd şi-a exprimat dorința să conlucreze cu noi în cadrul Societății Culturale Bucureşti-Chişinău nu au fost nici refuzați, nici împidecați într-un fel. Mai mult, Victor Crăciun a fost primit să se asocieze cu Liga Culturală la o activitate de răsunet național şi internațional, iar d-l Manu Valentin nu a fost împiedecat, dimpotrivă, să fie vicepreşedinte al Uniunii pentru Reîntregirea Teritorială a României şi nici vicepreşedinte al Societății Culturale Bucureşti-Chişinău, în urma alegerilor din 2004. Numai că așa cum Uniunea pentru Reîntregirea Teritorială a României, după ce ar fi fost înregistrată oficial, la judecătorie, ar fi devenit forța politică unionistă, dar a primit lovitura chiar înainte de înregistrare la judecătorie, tot așa ceva s-a întâmplat şi cu Societatea Culturală Bucureşti- Chişinău, după aceste alegeri. In conducere au fost aleşi profesori universitari-Ilie Bădescu, Ion Coja şi alte personalități marcante ale vieții publice, încât Societatea Culturală Bucureşti-Chişinău avea şansa de a redeveni forța unionistă-după cum se poate constata singura forță cu adevărat unionistă-care să mențină activă probelma Reunificării României. Manu Valentin tot vicepreşedinte. Dar din partea domnilor Victor Crăciun şi Manu Valentin despre ce poate fi vorba? De antiromânism. Manu Valentin cere adunării generale să fie dânsul desemnat cu legalizarea hotărârilor- trebuia legalizare având în vedere că se aprobaseră câteva simple modificări la statut. Deci înregistrare oficială. A luat actele adunarii generale, ştampila, dar, fără să ne dăm seama şi copiile actelor de la alegeri-toți am crezut că din nebăgare de seamă şi dus a fost... Ne tot mințea ca le aduce, că la judecătorie... De ce la judecătorie, doar Societatea e legal constituită, cu actul de rigoare din partea judecătoriei?!

Acum e vorba de un simplu act adiţional la notariat care se obţine în aceeaşi zi. E vorba de înregistrarea noilor modificări la notariat. Aşa e mai bine, la judecătorie, insista dumnealui... Trece o lună, trec două, trec trei, trec cinci, trec şi altele, aceleaşi întrebări, acelaşi răspuns... Era limpede. Jocul dumnealui sub acoperire în mişcarea unionistă luase sfârşit... După lovitura aplicată Societăţii Culturale Bucureşti- Chişinău, d-l Manu Valentin devine preşedintele Asociaţiei Culturale Pro Basarabia şi Bucovina... Alţii trebuiau să fie în fruntea mişcării unioniste. Noi românii trebuia să fim destabilizaţi. Cât de unionişti şi ce rezultate au avut, se poate constata, deşi Liga Culturală pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni-preşedinte Victor Crăciun- a beneficiat de miliarde de lei pentru congrese, la care participau înalţi demnitari de stat, dar nici Pro Basarabia şi Bucovina nu a fost lipsită de finanţare, fie de la stat, fie din alte surse. Desigur nu negăm unele activităţi punctuale. **Problema ce se pune este alta, ce s-a ales de mişcarea unionistă?!**
Trec cinci luni, mai trec şi a altele. Un nou anunţ în presă, noi alegeri generale la Societatea Culturală Bucureşti- Chişinău, în 2005, cu noi aleşi, tânăra generaţie, cu o nouă ştampilă. Dar oamenii de rezonanţă naţională s-au risipit, nu au avut cadrul legal, actele adunării generale şi actul adiţional de la notariat, pentru a-şi defăşura activitatea. Lovitura reuşise şi de data aceasta.

V

Victor Crăciun încercând să se disculpe se înfăşoară, fără scăpare, într-o plasă de paianjen.

a)-2007.
Asociaţia Sindard. In data de **27 martie 2007**, la Palatul Mogosoaia, a avut loc **manifestarea dedicata aniversarii a 89 de ani de la Unirea Basarabiei cu Patria-Mama**, organizată de prof. ing. drd. Simion Constantin împreună cu Consiliul General al Municipiului Bucuresti. Victor Crăciun ia cuvântul afirmând că are paternitatea Podului de flori. Argumentul adus: Generalul rus şi Victor Crăciun au tăiat pangilca Podului de flori. Şi a spus în continuare Victor Crăciun că exista cineva care nu întelege ca Unirea în 1990 nu era posibila din cauza **Balşaia Armia Roşie!** Gura păcătosului adevar grăieşte! Confirmase astfel că s-a opus Reîntregirii

României. Acel cineva, fiind în sală, Gheorghe Gavrilă Copil, a crezut şi crede că Reîntregirea a fost posibilă în 1990. Şi nu numai el…

b)-26 martie 2008
Fragmente preluate din site-ul **Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni** din 26 martie 2008
Victor Crăciun:"La iniţiativa părţii române, împreună cu Ion Ungureanu, ministrul Culturii de la Chişinău, i-am propus noului secretar general al partidului Comunist din Moldova, Petru Lucinschi, realizarea Podului de Flori de la Prut care să însemne un moment de revedere a fraţilor de sensibilitate naţională şi de unire spirituală".
Gheorghe Gavrilă Copil îşi exprimă opinia, pe scurt, la citatele reproduse: Victor Crăciun s-a inflitrat cu câteva zile înainte de trecerea Prutului şi a acţionat pentru anexarea şi detrurnarea Podului de flori, la Bucuresti conlucrând cu functionari (ofiţeri KGB) ai Ambasadei URSS, la fel cu înalţi ofiţeri KGB de la Chişinău şi cu oficialitîţile de la Moscova.
Că d-l Victor Crăciun şi ministrul Ion Ungureanu, au mers la preşedintele Petru Lucinschi-R.S.S.Moldovenească făcea parte atunci din URSS, iar preşedintele Petru Lucinschi…Şefii de partid aveau în subordine KGB-ul, aşa cum cei din România erau comandanţii securităţii…Ce funcţii avusese şi avea Petru Lucinschi? Şef adjunct de secţie-Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, secretar II al CC al PC din Tadjikistan, preşedinte al PC din RSS Moldova, secretar cu presa al CC, membru în Biroul politic al CC al PCUS, preşedinte al RSS Moldova… Ministrul Ion Ungureanu, din guvernul de la Chişinău, a plecat- puţini ştiu- la Moscova, la Mihail Gorbaciov, pentru aprobarea unei întâlniri între locuitorii de pe cele două maluri ale Prutului… Serviciile secrete ale Bucurestiului, -acelea din care facea parte colonelul Victor Crăciun (azi ce grad are ?), dimpreuna cu cele ale URSS- se puseseră în mişcare împotriva mişcării unioniste. Primul pas îl face Victor Crăciun invitând acasă la dânsul angajaţi ai Ambasadei Sovietice de la Bucureşti.
V.C: "Istoria trebuie consemnată exact: Petru Lucinschi i-a dat un telefon lui Mihail Gorbaciov (putea să nu-l găsească!) şi creatorul noii politici de la Moscova aflând despre propunerea noastră i-a răspuns: Aceasta este o chestiune a voastră ceea ce faceţi cu românii la Prut. Ceea ce trebuia interpretat de fapt ca o aderare la idee, lucru de care aveam să mă conving şi în timpul vizitei pe care am făcut-o la Moscova când, împreună cu Emil Loteanu am purtat discuţii cu înalţi demnitari la Kremlin".
G.G.C: Documentatia nu lasa nici o indoiala. Activitatea noastră în legatura cu viitorul Pod de flori era din Decembrie 1989, din timpul Revolutiei

Române (lovitură de stat!). Mihail Gorbaciov a cerut informatii despre Copil Gavrilă de la Petru Lucinschi…
Apariția colonelului Victor Crăciun a fost pentru a anexa Podul de flori şi a-l deturna de la desfăşurarea sa unificatoare de țară.
”**Aceasta e treaba voastră ce faceți cu românii de la Prut**”. Mihail Gorbaciov ştia că suntem pe calea unificării, aşa cum se desfăşura şi unificarea Germaniei. Implicarea obedientului Victor Crăciun et. Company au deturnat visul de aur al poporului român.
V.C: “În felul acesta, la 6 mai 1990 a avut loc primul Pod de Flori, despre care astăzi mulți îşi permit tot soiul de opinii şi judecăți, considerându-l ba efemer şi inutil, ba arogându-şi drepturi de paternitate asupra acestei menifestări. Le înțelegem micimea, interesele meschine sau orgoliile bolnave, dar trebuie să spunem încă o dată că acel fluviu de oameni care voia să şteargă cea mai durerosă graniță, acoperind-o, simbolic, cu flori, a fost un act istoric de o covârşitoare importanță în relațiile româno-române şi nu vrem să mimăm o falsă modestie, ne asumăm acel succes, oricât ar incerca unii şi alții să îl minimalizeze.
Dar să revenim la ceea ce trebuie să consemneze istoria şi să uităm de nevolnici şi vânduți”.

G.G.C: Da, “acel fluviu de oameni voia să şteargă cea mai dureroasă graniță”.

Ce a declarat Victor Crăciun, „organizatorul“

Domnul Victor Crăciun şi reprezentanții guvernului din Chişinău au avut acces la Televiziune. Firesc, veți spune. Dar, Podul de flori încăpuse pe alte mâini... Iar Televiziunea din Bucureşti şi Chişinău era sub controlul moscovizaților.
1) Victor Crăciun pe canalele TV (Atunci şi după): — Unirea va avea loc peste un număr de ani. Observați diferența dintre Spiritul Reunificator de până acum şi mutarea, de către Victor Crăciun, a idealului activității noastre, în viitor. Moscova, răsufla uşurată.
2) Victor Crăciun în atenția Agenției TASS, referindu-se la acțiunea Podul de flori: „Victor Crăciun... a arătat că ea nu urmăreşte nici un scop politic. Acum când în România şi URSS se desfăşoară procese de înnoire, dispar multe din obstacolele aflate în calea comunicării între locuitorii zonelor de graniță, din cele două țări.“ Aşa ar fi vorbit şi un ofițer KGB sovietic. Reîntregirea Țării este un act politic! Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Revoluția Română nu a acționat pentru a dispare obstacolele de la granița dintre România şi URSS! Ca să nu mai spunem că un mic troc, un mic

comerț se practică şi peste granițele altor țări. Aici este vorba de o graniță din interiorul României. În această ştire, a Agenției TASS, se poate observa, totuşi, o anume prudență, scriindu-se despre Victor Crăciun, ca de unul din organizatori" (op.cit. p.22).

Oricine doreşte sa afle adevarul şi să estimeze cele întâmplate este invitat să citească această carte cu caracter documentar, altel va rămâne pradă manipulării, care se practica din nefericire la scară mare în România.
Dar până la această lectură să fie cu luare aminte la următoarele. Atunci era în fruntea țării guvernul Petre Roman, iar ca preşedinte la Romaniei Ion Iliescu, instalați în fruntea Romaniai prin concursul forțelor speciale ale URSS, în conlucrare cu KGB-istii "români". Când spunem Ion Iliescu spunem şi minsterul de interne, din cauza autorității prezidențiale… În zilele Podului de flori conlucrare între KGB-iştii le la Bucureşti, Chişinău şi Moscova. Guvernul Petre Roman era antiunionist. Declarația ministrului de externe de la Bucureşti din zilele Podului de flori nu lasa nici o îndoiala. Dar şi declarația lui Petru Roman, dupa cațiva ani, din care reiese regretul că nu s-a angajat pentru reunificarea României. Intregul guvern de la Bucuresti era format din evrei (Cu o exceptie). Şi Victor Crăciun era colonel... A acționat conform obedienței guvernului de la Bucureşti. E vorba de antisemistism în aceste randuri? Nici vorbă, dar fără a spune lucrurilor pe nume am fi părtaşi la cea mai neagra guvernare antiromaneasca. Fie să avem în vedere şi posibilitatea Reîntregirii României şi ar fi de ajuns!
Cît priveşte cuvintele lui Victor Crăciun "să uităm de nevolnici şi vânduți", nu are dreptate nici de data aceasta. E vorba de înaltă trădare de țară, de antiromânism, altă etichetare la un guvern care se opune Reunificării țării peste care guvernează, nu există, atât pentru guvernanți, cât şi pentru toți cei care au făcut jocul acestei guvernări, anexând şi detrurnând Podul de flori. Nu au actionat în interesul Neamului Românesac ! Petre Roman nu a avut atitudine de prim ministru al României nici pentru şcolarizarea elevilor din Basarabia în România, limitând numărul copiilor ce urmau să fie şcolarizați în România , deşi cererile pentru această şcolarizare erau foarte multe şi în acel context, neîngrădite. Şi Petre Roman şi Ion Iliescu s-au sustras de la protejarea minorității româneşti din URSS. Guvernul de la la Moscova acceptase să procedeze la înființarea învățământului în limba româna pentru minoritatea româna din URSS. Preşedintele Ion Iliescu şi primul ministru Petre Roman nu au dat curs acestei oportunități. Antiromânism. Paginile cărții de față nu lasă nici un dubiu nici în aceste domenii.

V.C: "Înainte ca panglica simbolică să fie tăiată de semnatarul acestor rânduri împreună cu Generalul Stutz, comandantul armatei sovietice de la Baltica la Odesa".

G.G.C: Armata română sesizase marea şansă istorică a Reîntregirii României

Trebuie să recunosc că ofiţerii armatei române au reacţionat cu demnitate, fără ezitare, faţă de marşul **Prutul lacrimilor noastre să-l acoperim cu flori**. Nu există îndoială că la vârf, din FSN, nu se controla în întregime armata română. Bătălia pentru îndepărtarea generalului KGB din fruntea armatei, condusă de forţele democratice din cadrul armatei (CADA), îşi atinsese ţelul. Acesta a fost îndepărtat. Împreună cu ofiţerii de graniţă ai armatei române am stabilit toate punctele pentru trecerea graniţei, unde, unităţile române de grăniceri au luat toate măsurile ce se impuneau! Dacă de la înălţimea conducerii politice a României se tremura şi se supravegheau cu groază pregătirile şi inevitabila trecere a acestei graniţe, trase de sovietici în interiorul României, armata română de graniţă s-a pus de îndată, cu frăţietate şi **profesionalism**, la dispoziţia voinţei naţionale. Iar armata de graniţă face parte dintr-un tot unitar, Armata României. Am avut întâlniri cu ofiţeri superiori ai Armatei Române, în oraşele dinspre graniţă, întâlniri la unităţile militare, apoi în public, pentru buna organizare a acţiunii de-a lungul întregii graniţe, unde era desfăşurată şi armata URSS. La întâlnirea publică de la Iaşi, din partea Frontului Popular din Moldova, au participat domnii Iurie Roşca şi Sergiu Burcă". (op. cit. p.14-15)

La Ungheni-punct de trecere în Basarabia sub coordonarea lui Gheorghe Gavrilă Copil- generalii şi coloneii URSS care ne aştepatau în balcon ca în tribuna din Piaţa Rosie de la Moscova în timpul marilor parade şi sărbători bolşevice au disparut de-ndată la apariţia românilor care treceau Prutul. Gheorghe Gavrilă Copil mobilizase români din toate părţile Romaniei pentru o noua Alba Iulia de data aceasta în Basarabia. Dar unde se adunaseră KAG-iştii, la Albiţa, ce s-a întâmplat? In loc de Alba Iulia se taie panglica Podului de flori, pentru vizitarea românilor din Basarabia. Toate mijloacele mass media din România intrasera sub rigurosul control al Guvernului si erau puse la dispoziţa doar a KGB-istilor de la Albiţa- aşa se amâna ideea uniri-documentaţia nu lasa nici un fel de îndoială. In felul acesta Podul de flori intra în etapa lui finală sub controlul KGB.

Dar mai e ceva-serviciile secrete ale URSS au contabilizat pentru posteritate colaborarea-complicitatea lui Victor Crăciun împotriva Reîntregirii României, încat atunci cand se vor deschide arhivele, cercetătorii vor avea la dispoziţie notele informative ale respectivelor servicii…

c)20 iunie 2008

Generalul Mircea Chelaru, distinsă personalitate, se bucură de toată prețuirea noastră. Considerăm că pe data de 20 iunie 2008, în cadrul Congresului Internațional de Dacologie "Regalian 2008", care a avut loc în Bucureşti, la Cercul Militar Central, a fost manipulat de către Victor Crăciun.
In timpul desfăsurării deschiderii Congresului, după ce Dr. Napoleon Săvescu, preşedintele Soicietății Dacia Revival Internațional, cu sediul al New York, coordonatorul desfăşurării Congresului a terminat Cuvantul de deschidere, salută personalitățile prezente în sală. Fără să fie trecut în program, în urma sosirii generalului Mircea Chelaru, datorită personalitații sale, la cererea generalului, i se dă cuvântul, în calitatea domniei sale de vicepreşedinte al Ligii Culturale pentru Unitatea Culturală a Românilor de Pretutindeni, pentru un scurt mesaj din partea Ligii, deşi în rânduiala Congresului nu erau cuprinse astfel de momente de salut din partea unor instituții sau asociații. Numai că ajuns la microfon generalul vorbeşte in nume propriu, un discurs pertinent deptre probleme de istorie şi patriotism, cu un caracter de comunicare ştiintifică, desi nu se trecuse la lucrarile în plen, la susținerea comunicărilor. Exista riscul de a se produce perturbații în adminstrarea timpului pentru o astfel de manifestarea stiintifică de anvergură. Dr. Napoleon Săvescu se ridică de la prezidiu se apropie de microfon, cu rabdare şi bunăcuviință asteptând să găsească o modalitate acceptabilă de a se ieşi cu eleganță din acestă situație neaşteptată. In spatele celor doi apare Victor Crăciun. Generalul, cu de la sine putere dă cuvântul d-lui Victor Crăciun, preşedintele Ligii, pentru a vorbi dumnelui în numele Ligii, generalul considerîndu-şi discursul său,de natură personală… Maniera neprotocolară şi incorectă, în mod evident fusese premeditată… Atributele de coordonator ale Dr. Napoleon Săvescu fuseseră preluate de către general…Generalul il prezinta astfel: **Are cuvântul d-l Victor Crăciun, care în anul 1990 a îndrăznit să sfideze mentalul unora şi să creeze Podul de flori**. Victor Crăciun se insinuează la microfon printre general şi Dr. Napoleon Savescu şi spune cateva cuvinte, despre activitatea dumnealui de la Chişinău. A saluta lucrările unui Congres e una şi a vorbi despre activitatea Ligii la Chişinău e altceva. Dr. Napoleon Săvescu se retrage de la microfonul central, merge la prezidiu, de unde, prin microfonul de la prezidiu intervine, întrerupându-l pe Victor Crăciun şi în legatură cu Basarabia, cu Republica Moldova, cu Chişinăul salută prezența în sala unei personaltități din Chişinau, subliniindu-i valoarea reală, contribuția de notorietate publică, pentru propăşirea fraților noştri de la răsărit de Prut. Victor Crăciun se orientează rapid şi salută şi dumnealui pe distinsul frate de

la Chişinău de parcă Victor Crăciun ar fi fost parte la organizarea Congresului şi-i oferă din partea Ligii o medalie, apoi, cu o perspicacitate deosebită, cu braţele deschise se îndreaptă spre Timotei Ursu, care se ridică de la prezidiu, se apropie unul de altul şi se îmbrătisează-gest firesc, au fost colegi la radio televiziune în vechiul regim, dar deja totul erau un spectacol-sow- Victor Crăciun. E o maniera de a se anexa unor evenimente în desfăşurare pentru a face apoi caz public de participarea d-lui la respectivul eveniment. Victor Crăciun a avut posibilitatea corectă de a intra în lucrările Congresului pe uşa din faţă, aşa cum au făcut toţi cercetătorii care au participat cu lucrări la acest Congres. Dar aceste rânduri în legătură cu prezenţa lui Victor Crăciun la microfon nu le-am fi scris daca nu s-ar fi ridicat problema Podului fe flori. Cuvintele generaluilui despre Podul de flori păreau a fi spuse la rugămintea lui Victor Crăciun, înainte ca generalul să ajungă la microfon…, altfel e de neînchipuit ca un general cu serviciile secrete ale armatei la dispozitie în anul 1990 să nu ştie adevarul despre Podul de flori. Victor Crăciun l-a transormat pe general într-un purtător de cuvânt, l-a scos în faţă? Dacă generalul Chelaru spune aşa ceva, înseamna ca aşa e! Şi încă la un congres international…

În încheiere. I-am primit cu dragă inimă între noi pe Victor Crăciun şi Manu Valentin. La întoarcerea subsemantului din Siberia am scris câteva articole despre lagărele de muncă-egal exterminare-, în care au ajuns românii din Basarabia. Un lagăr cu deportaţi români din Basarabia. Avea un medic evreu. Atentie, nu dintre detinuţi! Intors în ţară şi ştiind pe mâinile cui ajunsese România, în loc să scriu că medicul lagărului era evreu, am scris se pare că era evreu. Am sperat că evreii, ajunşi la conducerea României, cu relaţiile lor internaţionale, vor fi loiali României, atât pe linia relaţiilor economice, cât şi pe cea a Reîntregirii ţării. Dar a fost doar jefuirea ţării şi un program pentru a deveni stăpânii acestei ţări. Asa am fost noi românii, de bunăcredinţă.

Gheorghe Gavrilă Copil